

மனுஷியம்

மல்லிகை சி.குமார்

மனுவீயம்

சிறுகதைத் தொகுதி

மல்லிகை. சி. குமார்

சாரல் வெளியீட்டகம்

ISBN-978-81-8529-00-4

மனுஷியம்

சிறுகதைத் தொகுதி

- ஆசிரியர் : மல்லிகை சி. குமார்
- பதிப்பு : மே 2001
- உரிமை : பதிப்பகத்தார்
- வெளியீடு : சாரல் வெளியீட்டகம்
7 பஸ்கூட்டுத்தொகுதி
ரொசிட்டா கடைவீதி
கொட்டகலை.

MANUZIYAM

Collection of Short Stories.

- Author** : **Malligai C, Kumar**
- First Edition** : **May 2001**
- Copy Right** : **Publisher**
- Published By** : **Saral Publishers**
7, Shopping Complex
Rozita Bazaar, Kotagala
- Price** : **130/=**

ISBN - 955-8589-00-4

பதியுரை

சாரல் வெளியீட்டகத்தின் மூன்றாவது வெளியீடாக வருவது மல்லிகை. சி. குமாரின் சிறுகதைத் தொகுதி.

இத்தொகுதியைக் கொண்டு வருவதற்கு நாம் மிகவும் சிரமப்பட்டோம். கதைகளைத் தேடிக் கொள்வதே ஒரு பிரம்ம முயற்சியாக இருந்தது.

இருபதாண்டுகளுக்கு முன்பு நான் சேகரித்து வைத்திருந்த அவரது சிறுகதைகளையும், தன்னுடைய தொகுதியில் இணைக்கும் அவாவில் வாங்கிப் போயிருந்தார் அவர். அவரது முயற்சிகைகூடவில்லை. இன்று அவைகள் அவரிடமே இல்லை.

தொகுதி போடும் ஆசையை அவரிடம் எழுப்பி, சிறுகதைகளை வாங்கிப் போனவர்கள் மொத்தமாக நான்குபேர், கதைகளோடு அவர்களும் காணாமல் போய் விட்டார்கள். மலையகத்தமிழரை எப்படி எல்லாம் உறிஞ்ச முடிகிறது?

மல்லிகை சி. குமாரின் எஞ்சியிருக்கும் கதைகளையாவது நூலாக்கிவிடுவது என்ற விடாப் பிடித்தனத்தோடு இத்தொகுதியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்த 'விடாப்பிடித்தனம்' இன்று நமக்கு தேவையாயிருக்கிறது.

நிர்வாகி

சாரல் வெளியீட்டகம்.

7, பல்கூட்டுத்தொகுதி,
ரொசிட்டா கடை வீதி,
கொட்டகலை.

என்னுரை

“வணக்கம்.... வாங்க....
உள்ள வாங்க....”

“வணக்கம் உங்களைத் தான் தேடிவந்தோம்”

“சந்தோஷம் நான் உங்களுக்கு
என்ன செய்யனும்”

“நீங்க ஒண்ணும் செய்ய வேண்டியதில்லை
நீங்க எழுதிய சிறு கதைகளை தந்தாப் போதும்
நாங்க அதை சிறுகதை தொகுப்பு நூலாக
பிரசுரித்து தருவோம்...”

தேடிவந்த அந்த வள்ளல்களிடம் நான் என்
கதைகளை வாரிக்கொடுத்தேன்.

இப்படி எத்தனைப் ‘பாரி’கள் - கடைசியில்
எந்த “தேரும்” எனக்கு கிட்டவில்லை.

தொகுப்பாகும் என்ற நம்பிக்கையில் நான்
கையளித்த கதைகள் கரைசேராமல்
எங்கேயோ கரைந்து போய் விட்டன.

குளத்தில் போட்ட கல்லாய் மறைந்து விட்டன.

கேட்பவர்களுக்கு நகல் எடுத்துக் கொடுத்து
அசலையே காயப்படுத்திக் கொண்டவன் நான்
கடைசியில்... இலக்கிய பாதுகாவலர் துரைவி
அவர்கள் மூலம் இது கைகூடும் என்ற நம்பிக்கை
யில் இருந்தேன் - ஆனால் காலன்...?

சாண் ஏறினால் முழம் சறுக்கும் இன்றைய
வாழ்க்கை நிலையில்

என் சிறுகதைகளை தொகுப்பாக்கும் நிலை சொந்தமாக
என்னால் முடியாது - என்ற முடிவில் நான்
இருக்கையில்

மலையக பிரசுரங்களை வெளியிட முன்வந்த
 சாரல் வெளியீட்டகம்... என் கதைகளை
 தொகுப்பாக்கி தரும் பணியில் ஈடுபட்டமை
 எனக்குள் ஒரு நம்பிக்கையை வளர்த்தது.
 புயல் கடந்த பூமியாய் - என் சிறுகதைகள் சிலரால்
 அல்லல்பட்டிருந்தாலும் - இருந்த சில கதைகளை
 என் மதிப்பிற்குரிய திரு சாரல் நாடனிடம்
 கையளித்தேன்... தன் கதைகள்
 போல சிந்தாமணி, வீரகேசரி போன்ற பத்திரி
 கைகளில், மற்றும் சஞ்சிகைகளில் வந்த
 என் கதைகளையும் சேகரித்து வைத்திருந்த
 அவர், இந்த தொகுப்பு வெளிவர பாடுபடும்
 அளவுக்கு நான் எந்த பணியிலும் ஈடுபட
 வில்லை என்பது உண்மை. இதற்கு
 "என்னுரை" எழுதி தர நான்
 ஏனோ தானோ என்று இருந்தது கூட.
 என் உள்ளப் பாதிப்பால்தான்
 என் மாடும் வீடும் கவிதை தொகுப்பு வெளிவர
 பாடு பட்டவர்களில் ஒருவரான என் இனிய
 நண்பர் திரு அந்தனி ஜீவாவும், கவிஞர் திரு முரளிதரனும்
 மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டியுள்ளார்கள்.
 இவர்களுடன் திரு மு. சிவலிங்கம் அவர்களும் எனக்கு
 ஒரு நெம்புகோலாக இருந்ததையும் மறுக்க முடியாது.
 ஒரு விரக்தியில் அக்கறையற்று இருந்த என் மீது
 சாரல் வெளியீட்டகமும் அதை சார்ந்தவர்களும்
 அக்கறைக்காட்டியதால் தான் இந்த தொகுப்பு
 வெளிவருகிறது.
 பிரச்சினைக்குள் அமுங்கிக்கிடந்து பின் ஒரு
 எழுச்சியோடு அறுபதுக்கு பின் தலை எடுத்த
 ஒரு எழுத்தாளப் பரம்பரையில் எங்கோ ஓரிடத்தில்
 நானும் ஒரு துளி.

அடக்கப்பட்டு ஒருக்கப்பட்ட

தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளர்கள்தான் என் கதைகாரர்களும் அறிந்து எழுதியதைவிட இவர்களின் விம்மலையும் வேதனைகளையும் நானும் அனுபவித்ததால் அதையே எழுதியவன். இந்த பாத்திரங்களில் நானும் ஒருவனாக இருக்கின்றேன்.

தொழிலாளர்களின் வர்க்கப் போராட்ட உணர்வுகள் மேம்பட்ட வர்க்கத்தால் ஒருக்கப்பட்டதோடு...

தொழிலாளர்கள் சார்ந்த தலைமைத்துவத்தாலும் இந்த தொழிலாளர்களின் உணர்வுகள் மழுங்கடிக்கப் படுகிறது. தொழிலாள வர்க்கத்திற்கு எதிராக எடுக்கப்படும் செயற்பாடுகள் நிச்சயம் இந்த தொழிலாளர்களின் எழுச்சிமிக்க கூரான பேராட்ட உணர்வுகளால் மழுங்கடிக்கப்படும். அதற்கு பக்கபலமாக இந்த மண்ணின் படைப்பாளிகளின் ஈடுபாடும் பலமாக இருக்கும் அதே நேரம் ...

அரசியல் ரீதியிலும், பொருளாதார, மற்றும் சமூக அமைப்புகளினால் ஒருக்கப்படும் இந்த மலையக மக்களின் வாழ்க்கை நிலை மாறுபட இந்த எழுத்தாளர்களின் பணி இன்றியமையாதது.

இன்று புயலடித்த பூமியாய்...

வெந்து துணிந்த காடாய்
விழ்ந்த மரங்கள் வெந்து போக
வீழாத நிற்கும் மரங்கள்
தலை பொசுங்கி
உடல் கறுத்து நின்றாலும்
ஈரப் பசுமை இன்னும்
அதன் வேர்களில் இருக்கிறது.

பட்டை மரமாய் கறுத்து
நின்றாலும் - வேரின் ஈரத்தாலாட்டில்
நானை அவை தளிர் விடும்
மீண்டும் தளிர்க்கும்.
நம்பிக்கையுண்டு.”

என் தொகுப்பு வெளிவர என்னை விட மிகவும்
இதற்காக உழைத்த சாரல் வெளியீட்டகத்
திற்கும், அதை சார்ந்த அனைவருக்கும்
இந்த தொகுப்பில் அடங்கியிருக்கும் சிறுகதைகளை
அந்தந்த காலகட்டத்தில் பிரசுரித்த
வீரகேசரி, சிந்தாமணி, தினகரன், மல்லிகை, கொழுந்து
குன்றின் குரல், கொந்தளிப்பு, பிரலயம், ஐக்கியம்
இந்துமதி.....

மற்றும் சஞ்சிகைகளுக்கும்
என் மனமார்ந்த நன்றி.

வணக்கம்.

இப்படிக்கு
மல்லிகை சி. குமார்
பெரிய மல்லிகைப்பு
தலவாக்கலை.

பொருளடக்கம்

1. கொழுந்துக் காடு 01
2. சிவப்பு மலர்கள் 09
3. வளரும் மரங்கள் 18
4. குமரிக் காடு 30
5. சாகாத ஓட்டுக்கள் 36
6. அந்த 402 40
7. ஒரு பாடசாலையின் திறப்பு விழா 47
8. எப்படியும் விடியும் 59
9. நெஞ்சில் உரம் 66
10. என் இரத்தம் உணர்த்தும் 71
11. புதிய ராகம் 77
12. எங்களில் ஒருத்தி 85
13. மணவீயம் 93

சமர்ப்பணம்

எனக்கு முன்
என் குடும்பத்தில்
கலை - இலக்கிய - சமூக
வளத்திற்காகக்
கால் பதித்த
எனக்கும்
பாதை காட்டி.....

கவிஞனாய் கலைஞனாய்.....
கனல் கக்கும்
பேச்சாளனாய்
மிளிர்ந்து..... என்
சமூக விழிப்புக்கு
“நானும் சிறு
பங்களித்தேன்” என்ற
பெருமையில்...
வாழ்ந்த..... மறைந்த.....
என் தாயின்
கருவறை உறவு....
என் அண்ணா
அமரர்.....
சின்னையா இராசவிற்கு.

மல்லிகை சி. குமார்

கொழுந்துக் காடு

இரவெல்லாம் நல்ல மழை. காலையில் நின்றிருந்தாலும், வாணம் தூறல் விட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தது. லயத்திலிருந்து மேலே கம்பியடி மலைக்கு போகும் குறுக்குப் பாதையில் ஏறிப்போன சிதம்பரம் கங்காணி பாதி வழியில் நின்று, எதிர்புற மழைச்சாரலை நோக்கினார். ஏப்ரல் வரைக்கும் அடித்த கடும் வெயிலில் கறுகி மிலாறுப்போல் நின்ற தேயிலைச் செடிகள் மழைக்காலம் துவங்கிய இந்த இரண்டு மூன்று மாதத்திற்குள் மீண்டும் ஒரு பசுமைக் கோலத்தில் தூரெல்லாம் தளிர்விட்டு கண்ணுக்கு எட்டிய தூரமெல்லாம் பசுமையாய் மேடு பள்ளமெல்லாம் கொழுந்துக்காடாய் நிறைந்திருக்கும். மலைகளை பார்வையால் மேய்துக்கொண்டிருந்த கங்காணியின் உள்ளம் மிகவும் பூரித்துப்போய்விட்டது.

பாரு போன பங்குனி மாதம் தோட்டத்தில் நடந்த மாரியம்மன் திருவிழாவில் நான்... வேல் குத்தி அக்கினிக் குழி இறங்கியதுக்கு... அந்த மாரியாத்தா மனசு வச்சு மழை பொழிய வச்சிட்டா என்று மனதிட்குள் மாரியை நினைத்து சிறிது கண்களை மூடிதிறந்தவர் தன் பார்வையை பள்ளத்து லயத்துப் பக்கம் திருப்பினார். பள்ளத்து லயங்களிலிருந்து வெளிக்கிழம்பிய தொழிலாளர்கள் வண்ண வண்ண ரெட்டுக்களை தலையில் போட்டுக்கொண்டு கூடையோடு குறுக்குப் பாதையில் ஏறிவந்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எங்க அம்மா, அப்பா, தோட்டத்துல வேலை செய்யிற காலத்தில் இந்த மாதிரி கலர் கலர் ரெட்டுக்களை அவங்கெல்லாம் எங்க பார்த்திருக்கப்போராங்க?. அவங்க வேலை செய்ததெல்லாம் கம்பிளிக்காலம். இழுத்துப் போத்தினால் குளிறே தெரியாது. ஏன்... நான் கூட வேலைக்கு சேர்ந்த புதிசில மழைக்கு கம்பளித்தான் பாவிச்சேன். ஆனா இப்ப ஆசைக்கு கூட ஒரு துண்டு கம்பளி

பார்க்கக் கிடைக்கல்ல. இன்னும் என்னென்னக் காலம் இந்த தேயிலைத் தோட்டங்களில் வரப் போகுதோ...? என எண்ணிக் கொண்ட சிதம்பரம் குடையை மடக்கிக் கொண்டு கருமை கலந்த சாம்பள் நிற வானத்தை அண்ணாந்துப் பார்த்தார். மழைத் துளிகள் அவர் முகத்தில் விழுந்து வடிந்தப்போது அவருக்குள் ஒரு குதூகலம்.

சட்டையெல்லாம் கழற்றி வீசிவிட்டு சக தோழர்களுடன் லயத்தை சுற்றி சுற்றி ஓடிவந்த வாண்டுக்கால நினைவொன்று இப்பொழுது செல்லமாக ஒரு கிள்ளு கிள்ளி விட்டு அவரின் மனதை விட்டு மறைந்தது. தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டே மீண்டும் குடையை விரித்தவர் கைகடிகாரத்தைப் பார்த்தார்..,

பின் குடையை முதுகுப்புறம் சிறிது சரித்துக்கொண்டு குறுக்குப் பாதையில் ஏறி வருபவர்களை எட்டிப்பார்த்து “நேரமாச்சி கொஞ்சம் வேகமாக வரட்டும்” என சத்தமிட்டார். அந்த சத்தம் பள்ளத்து லயத்தில் தொங்கல் வரைக்கும் கேட்டது. அந்த சத்தத்திற்கு பிறகு ஆட்களின் நடையில் ஒரு வேகம் காணப்பட்டது. இவரை எப்படியும் பிடித்துவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் ஆட்களை விலக்கிக் கொண்டு மேல் முச்சி கீழ் முச்சி வாங்க ஏறிவந்த சக கங்காணியான ஆறுமுகம்... சிதம்பரத்தை நெருங்கியதும், “என்னங்க கங்காணி நிப்பீங்கனு பார்த்தேன். வேகு வேகினு வந்திட்டிங்களே?” எனக் கேட்டான். அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்த சிதம்பரம்.. இந்தா பாரு டோய்... நீ புதுசா இந்த கங்காணி வேலைக்கி வந்திருக்க. உனக்கு இன்னும் இது சரியா புரிப்படல. கங்காணின்னா ஆளுக்கு முன்ன வந்து மலையில் நிக்கனும் நான் உன்னை மாதிரி இன்னைக்கு நேத்துக் கங்காணி வேலை செய்யிறவன் இல்ல. அறுபத்தஞ்சில இருந்து இந்த கங்காணி வேலையை செய்யுறேன். அப்பவெல்லாம் கொம்பேனிக்காரன் தோட்டத்த நடத்தினான். அப்பவெல்லாம் ஆளுங்க ரொம்பக் கண்டிப்பாகத்தான் செஞ்சாங்க. கங்காணி

கணக்குப்பிள்ளைன்னா அவுகளுக்கு ஒரு மதிப்பு இருக்கத்தான் செஞ்சிச்சி...' என்ற சிதம்பரம், பெரிய ரோட்டை நோக்கி போகும் குறக்குப்பாதையில் ஏறிக் கொண்டே மீண்டும் தொடந்தார். 'கொம்பேனிக்காரன் தோட்டத்த நடத்தின போது கங்காணிமாருக்கு இருந்த மதிப்பு அரசாங்கம் தோட்டத்தைப் பொறுப்பேற்றப் பிறகு குறைஞ்சேப் போயிருச்சி. இப்ப மறுப்படியும் தோட்டங்களை கம்பேனி நடத்த வந்திருச்சி கங்காணிமாருக்கு மீண்டும் ஒரு மதிப்பு வரத்தான் போவுது. மூணு நாளைக்கு முன்ன பெரியக் கணக்கப்பிள்ளை... என்னா சொன்னாரு தெரியுமா? இந்த கங்காணிமார்களில் நீ தான் சிதம்பரம் பழைய ஆளு. நீ வேலை பார்க்கிற கொழுந்துக்காட்டில் நான் வந்து இதுவரைக்கும் குத்தம் சொன்னதில்ல. இப்ப தோட்ட நிர்வாகமெல்லாம் பழையப்படி கொம்பேனிக்காரங்களுக்கே கைமாறிப் போயிருச்சி. தோட்டத்தில் இலாபம் தேடி வந்திருக்க இவுங்க பொறுப்புல்ல கங்காணிமார்களின் உதவியைத் தான் எதிர்பார்ப்பாங்க. இந்த தோட்டத்த பொறுத்த மட்டில் நீதான் கங்காணி... கொழுந்துக்காட்டில் நாலு வேலையும் நறுக்கா தெரிஞ்ச ஆளுன்னு...' பெரியவரே சொல்லிட்டாரு. என்று சிதம்பரம் பெருமையோடு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே... "ஆமாங்க கங்காணி பெரியவர் சொன்னப்ப நானும் பக்கத்தில் தானே நின்னேன்... என்ற ஆறுமுகம்" ஆமா... நேத்தும் இன்னிக்கும் பெரியவர் லீவுப் போட்டுட்டாரே ஏதம் விசேஷமோ....?" எனக் கேட்டான்.

'அப்படி ஒண்ணும் விசேஷம் இல்ல. பக்கத்தில் எங்கேயோ நெலம் ஒண்ணு பேசினாராம். அந்த விசயமத்தான் இந்த ரெண்டு நாளா அலையுறாரு. அதோட அவரும் கிட்டத்தில் பென்ஷன் எடுத்திடுவார் போல இருக்கு. அவருக்கும் வயசாகிறிச்சுத்தானே...' என்று கதைத்துக் கொண்டே பெரிய ரோட்டுக்கு ஏறிய சிதம்பரம் கங்காணி. 'இந்தா ஆர்மோ.... நெம்பர் வாக்கில அது அதுக்கு நிரைக்காட்டிவிடு' என்றவர். குறுக்குப்பாதையில் வேகமாக ஏறிவந்து பெரிய ரோட்டை அடைந்து... நிரைக்கு வரும் பெண்களை

ரோட்டோரத்தில் நின்றவாறு அவர் நோட்டமிடலானார்.

சிலர்... கங்காணிக்கு மதிப்பு கொடுத்து ரோட்டோரத் தேயிலையை உரசிக்கொண்டு ஒதுங்கிப்போனார்கள். சிலர்.. மொனப்புன்னகையோடு... 'சரி. இன்னும் சிலர் வாயெல்லாம் பல்தெரிய என்னா கங்காணியாரே என அழைத்து விட்டு சென்றனர். அவர்களில் ஒருத்தி...' கங்காணி மாமோ... ரவ்வு எப்படி மழை...?' என்று நின்று கேட்டாள்.

'ஆமா இப்ப அதுக்கென்னா?' என்றார்.

'இல்லமாமோ... ரவ்வெல்லாம் குளிரெடுத்திருக்கிமே...?' ஒரு நக்கலாக கண்களை சிமிட்டிக்கொண்டு அவள் கேட்டதும்..

இந்தாப்பாரு கழுத அதுக்கு நல்லா சொல்லுவேன்.... நல்லப்புள்ளங்கெல்லாம் பக்கத்தில் போகுது...' என்றார் கங்காணி.

நல்லா சொல்லுவீங்களா...? என்னத்த சொன்னாலும் ஒங்களுக்குத் தான் வயசுப் போயிருச்சே..' சொல்லிவிட்டு சிரித்தவள் நிரைக்கு ஓடினாள்.

அந்த இளம் பெண் கேலிக்காக சொன்னாலும் அந்த வார்த்தை அவருக்கு சுருக்கென்று குத்தியது. வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டு மேல் உதட்டை விரல்களால் இழுத்து விழிகளை முடிந்த அளவு கீழ்ப்பக்கம் உருட்டிப்பார்த்தார். மீசையின் மேல் பக்கத்தில் வெள்ளிக் கம்பிகள் நீட்டிக்கொண்டிருந்தன. 'கழுத... இந்த ரெண்டு மூனு நரை முடியைப் பார்த்து தான் வயசாகிரிச்சின்னு சொல்லுதா?' என தனக்குத் தானே ஒரு சமாதானத்தை சொல்லிக்கொண்டே மீண்டும் லயத்துப் பக்கம் எட்டிப் பார்த்தார். கடைசியாக வரும் ஒருத்தி வேகமாக குறுக்குப்பாதையில் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

‘சே... இந்த ராதிகாப்புள்ள என்னைக்கும் இப்படித்தான். முந்தியே வராது. ஒரு பிள்ளப் பெத்திட்டாப் போதும் இங்க எல்லாமே கெழவியாகிடுது...’ என்று முணுமுணுத்தவர் ரோட்டோரத்து நிரையில் நிற்கும் ஒருத்தியைப் பார்த்து’ என்னா அல்லிப்பூவு... இன்னும் தேயிலையில் கை வைக்கலையாக்கும்...? எனக் கேட்டார்.

“வந்து கங்காணி தலை ரெட்டு ஒட்டையா இருக்கு. கொஞ்சம் சரிப் பண்ணிக்கிறேன். இல்லாட்டி மழைத் தண்ணியெல்லாம் உடம்ப நனைச்சிடும்..’ என்ற அல்லிப்பூ ஒட்டை ரெட்டை சரி செய்து தலையில் போட்டுக் கொண்டாள்.

அவளை சற்று முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிதம்பரம்...’ இந்தாப் பாரு அல்லிப்பூவு... முன்ன மாதிரி இப்ப ஐஸ் அடிக்க மடியாது. இப்பக் கொம்பனிக்காரன் தோட்டத்தை நடத்துறான். அதுல்ல ஒட்ட இதுல்ல ஒட்டன்னு வேலையை சுணக்க முடியாது. அந்திக்கே உம் புருஷங்கிட்டச் சொல்லி புது ரெட்டு எடுத்துக்கிட்டு வரச் சொல்லு. என்று சொன்னவர் கடைசியாக வந்து ரோட்டை எட்டி மிதித்து ராதிகாவை பார்த்து என்னா ராதிகா இப்பத்தான் வேலைக்கு வார நேரமா? பாரு ஆளே நிறைப் பிடிச்சிருச்சி.’ என்று சுற்றிக் காண்பித்தவர்’ வெல்லனா வெடுக்கினா வேலைக்கு வரணும். பிந்தி வந்தா வேலைக் கொடுக்காதேன்னு கொம்பேனி சட்டம் போட்டிருக்கு. இன்னிக்கு மட்டும் உனக்கு மாப்பு நாளைக்கி இப்படி பிந்தி வந்தா... வீட்டுக்கே வெரட்டிருவேன்...!’ என்று எச்சரித்து விட்டு..’ இந்தாடா ஆர்மோ.... இந்த ராதிகாவுக்கு நெரையைக் கொடு’ என்றார். பின் நிரையில் நிற்கும் பெண்களைப் பார்த்து ‘எல்லாரும் கேட்டுக்கங்க. முன்ன மாதிரி யாரும் இங்க தன்னடச்சாப் போக்கில யாருக்கு வந்த விருந்தோன்னு வேலை செய்ய முடியாது. இப்ப தோட்டத்த கொம்பேனி நடத்துது. ஒழுங்கா வேலையை செய்யணும். இந்த கொழுந்துக் காட்டில ஒரு குத்தமின்னா அது எனக்குத்தான் கெட்டப்பேரு.’ என்று சிதம்பரம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே பெரிய ரோட்டில்

பங்களாப் பக்கமிருந்து ஓடி வந்த சாக்குக்கார முருகையா.

‘கங்காணியப்பா... ஒங்கள ஆபீசுக்கு சுருக்கா வரச் சொல்லுறாங்க...’ என்று சத்தமிட்டான். ‘யாருடா சொன்னா?’

“பெரிய கிளாக்கர் ஐயா....”

என்று முருகையா பதிலளித்தும் ‘எதுக்காக இருக்கும்?’ தனக்குள் யோசித்தவர்’ ஓ... கொழுந்துக் காட்டு வேலையைப் பத்தி சொல்லவா இருக்கும்’ என்று மனத்திற்குள் தீர்மானம் எடுத்துக் கொண்டு.... கடைசித் தொங்கலில் நிற்கும் ஆறுமுகத்தை அழைத்து.

“ஆர்மோ கொழுந்துக் காட்ட கவனிச்சுக்க அரும்ப புடுங்க விட்டுடாதே. நான் ஆப்பீசுக்கு ஓடிட்டு வந்தாரேன். கொம்பேனிக்காரங்க புதுசா என்னென்ன வேலைகளை இந்த கொழுந்துக் காட்டுல செய்ய சொல்லப் போறாங்களோ தெரியல்ல. நான் எல்லாதையும் கேட்டுக்கிட்டு வந்தாரேன்.”

என்று ஆறுமுகத்திடம் சொல்லிவிட்டு தோட்டக் காரியாலயத்தை நோக்கி வேகமாக நடந்தார். காரியாலயத்தை அடைந்த சிதம்பரம் சன்னல் வழியாக பெரிய கிளாக்கரை எட்டிப் பார்த்தார். இவரைக் கண்டுக் கொண்ட பெரிய கிளாக்கரும் உள்ளே வரும்படி சைகை செய்ய சிதம்பரமும் குடையை ஒரு ஓரமாக வைத்து விட்டு மிகவும் மரியாதையாக உள்ளே நுழைந்து பெரியகிளாக்கரின் மேசைக்குள் முன்னால் போய் நின்றார். சிறிது நேரம் குனிந்த தலை நிமிராமல் எதையோ எழுதிக்கொண்டிருந்த கிளாக்கர்... பின் அலட்சியமாக இவரை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு....

‘என்னக் கங்காணி இன்னிக்கு வேலைக்குப் போயாச்சோ? பெரியவர் ஒண்ணும் சொல்லலையோ?’ எனக் கேட்டார்.

“பெரியவர் ஒண்ணும் சொல்லலைங்களே.. அதோட அவரும்

ரெண்டு நாளா லீவுங்களே.”

என்று தடுமாற்றத்துடன் பதிலளித்தார் சிதம்பரம்.

‘ஓ... அவரும் லீவுத் தானே... நானும் மறந்திட்டேன்’ என்று லேசாக சிரித்த கிளாக்கர். ‘இந்தா பாரு கங்காணி... உன்னோட இன்னும் ஆறு பேத்துக்கு இந்த வருஷம் பென்ஷன். இன்றையில இருந்து நீங்கெல்லாம் வேலைக்குப் போகாம வீட்டில் இருந்துக்கணும். இன்னும் ரெண்டு நாளையில பதினான்கு நாள் சம்பளமும் அப்புறம் ஒருவாரத்தில் பென்ஷன் பணமும் கிடைச்சிரும்.’ என்றவர் ஒரு பத்திரத்தை மேசை ட்ராயரில் இருந்து எடுத்து ‘இந்த போம்ல ஒப்பத்தப் போடுங்க...’ என்று ஒப்பம் போட வேண்டிய இடத்தில் சிறு கத்திரி அடையாளமும் இட்டு பேனாவையும் நீட்டினார். கங்காணிக்கு கண்கள் கலங்கி விட்டன. தயக்கத்துடன் அதை வாங்கி விரல் நடுங்க ‘சி.தா. சிதம்பரம்’ என்று ஒப்பமிட்டு விட்டு கிளாக்கரை நோக்கினார்.

‘என்னாக் கங்காணி தோட்டத்து வேலையைவிட்டு விலக மனசு வல்லையோ? வயசாகிறிச்சி கெடைக்கிற பென்ஷன் வச்சிக்கிட்டு வீட்டோட இருக்க வேண்டியதுதானே. இப்ப தோட்டத்த கொம்பனி நடத்துது. ஒம் மாதிரி கிழவனை எல்லாம் நீக்கிவிட்டு சுறுசுறுப்பா வேலை பார்க்கிற ஆளுங்கத்தான் இப்ப தேவை.’ என்ற கிளாக்கர் சிதம்பரம் ஒப்பமிட்டுக் கொடுத்த பத்திரத்தை ஒரு பைலுக்குள் எடுத்து திணித்தார்.

சிதம்பரத்திற்கு அழுகை வந்து விட்டது. ‘அப்ப நான் போறேனுங்க..’ சொல்லி விட்டு வெளியேறியவர் குடையை எடுத்து கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு காரியாலயத்திலிருந்து நடந்தார். தூரல் விட்டுக் கொண்டிருந்த வானம் இப்பொழுது பெய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. குடையை விரித்துப் பிடிக்கக் கூட மனசு இல்லாமல் தேயிலைகளுக்கூடே லயத்திற்கு போகும் பாதையில் நடந்தவர்..

ஓர் இடத்தில் நின்று செழிப்பான கொழுந்துக்காட்டை பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். பின் பக்கத்தில் நின்ற ஒரு தேயிலைச் செடியை அணைத்துப் பிடித்து அதன் பசுந்தளிர்ரோடு தன் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கேவி கேவி அழுதார். பின் மெதுவாக நடந்தார். அவரின் உள்ளம் போல நடையும் தெம்பில்லாமல் இருந்தது. கொழுந்துக் காட்டில் காலடி வைத்த நாளிலிருந்து இன்று அதுவும் இப்பொழுது தான் அவரின் நடையில் இந்த சோர்வோ?..

கங்கானியாக இருந்தாலும் இந்த கொழுந்துக்காட்டிற்காக உழைத்த ஒரு தொழிலாளிதானே அவரும் அந்த தொழிலாளரிடமிருந்து தன்னை பிரித்துக்கொள்ள அவரின் மனம் மிகவும் சங்கடப்பட்டது

வீரகேசரி - 1980

சிவப்பு மலர்கள்

சிவப்பு கொடிகளை ஏந்தி, முஷ்டிகளை உயர்த்தி உடைபட்ட அணையாய் உள்ளத்துள் உரிமை வேகம் பொங்க.... மேதின ஊர்வலம் போகும் இந்த தோழர் தோழிகளின் உரிமைக்குரல்கள் எதிரே உள்ள மலைகளில் மோதி எதிரொலித்தது. நகரில்,.....

நகரசபையின் முன்னால் உள்ள திடலில் தான் மேதினக் கூட்டம் நடைபெறப் போகிறது. அதற்கு திரண்டு போகும் இந்த சிவப்பு ஊர்வலம்.... அன்று சிக்காக்கோ நகரின் வீதிகளில் திரண்ட சிவப்பு மலர்களை நினைவு கூர்கின்றது.

அதோ முன்னால் செஞ்சட்டை இளைஞர்கள்... முஷ்டிகளை உயர்த்தி சுலோகங்களை தூக்கிப்பிடித்ததோடு... மார்க்ஸ், லெனின் மற்றும் தொழிலாளர்களுக்காக உயிர்தியாகம் செய்த தியாகிகளின் உருவப்படங்களையும் ஏந்தி செல்கிறார்கள்.

ஊர்வலத்தில்... புஞ்சிநிலமே, ஆனந்தன் ஆகியோர்களின் உருவப்படமும் போய்க் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்... எங்களோடு வாழ்ந்த ஆனந்தனையும் புஞ்சிநிலமையையும் நினைத்துப்பார்க்கிறேன்.

எங்கள் தொழிலாளர் பக்கம் ஏதோ ஒரு வழியில் அநீதி ஏற்படுத்த பேக்டரி நிர்வாகம் முனைந்தால் அதை வன்மையாக முன்னின்று எதிர்க்கும் தோழர்களில் இவர்களும் இருப்பார்கள்.

பிரச்சினைகளை வென்றெடுக்க தொழிலாளர்களை தீவிரப்படுத்துவதில் இவர்களின் பங்கு அதிகமாகவே இருந்தது. 'எம் தொழிலாளர்களின் அவலத்தை சொல்லி அழுவதை விட அதற்கு

தீர்வு காணும். மக்குத்தனமா இருந்தா இந்த நிர்வாகம் நம்மத் தொழிலாளிங்க தலையில அரப்பு தேப்பானுங்க அண்ணே' ஆனந்தன் எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் இந்த வார்த்தையை என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறான்.

புஞ்சிநிலமேயின் சமூகப்பார்வையும் ஆனந்தனை ஒத்தே இருக்கும். ஆனால் இவர்களுக்கு வந்த அந்த சாவு... அன்றைய தினம் அந்த சம்பவம்...

“இது மேதின நாள் தொழிலாளர்களின் தினமென பொதுவிடுமுறையே விடப்படும் நாள்” தொழிலாளர்கள் முஷ்டியை உயர்த்தி குரல் கொடுத்தப்போது

அரசு பாதுகாவலர் தங்கள் ஆயுதங்களுக்கும் வேலை கொடுத்த நாள். இதோ எனக்கு முன்னால் ஒரு ஓரமாக நிற்கிறதே இந்த மின் கம்பத்தின் அருகில் தான் என் தோழர்கள் கூட்டுவீழ்த்தப்பட்டார்கள். அந்த நிகழ்வை இப்பொழுது நினைத்தாலும்... நான் ஊர்வலத்திலிருந்து ஒதுங்கியவனாக சாலை ஓர் மின்கம்பத்தை பிடித்தவாரு அந்த தோழர்கள் வீழ்ந்து கிடந்த இடத்தை நோக்கினேன்.

என்னை கடந்து எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். கடைசியாக சென்ற தோழிகளில் ஒருத்தியின் கூந்தலிலிருந்து நழுவி அந்த இடத்தில் விழுந்திருந்த ஒரு சிவப்பு மலர் அந்த தோழர்களுக்கு அஞ்சலி செழுத்தப்பட்ட மலர் வளையமாய் எனக்கு தோன்றியது.

‘மை டியர் கொம்ரே ட்ஸ்..’ எனக்குள் நானே அவர்களை அழைத்துப் பார்த்தேன். இன்று போலத்தான் அந்த ஆண்டும் மேதினம் வந்தது. மேதினத்தை இப்பகுதியிலுள்ள சகல தொழிலாளர்களையும் இணைத்து ஒரு மாபெரும் கூட்டமாக நடத்த வேண்டுமென எங்களின் முக்கிய தோழர்கள் எல்லாம் தீர்மானம் எடுத்து அதற்கான வேலைகளிலும் இறங்கினார்கள்.

தொழிற்சாலையின் தொழிலாளர்களைப் போலத் தான் நாங்களும் ஏப்பிரல் மாத சம்பளத்தை நெருக்கிப் பிடித்து... சுலோகங்கள் எழுத மட்டைகளும் சுலோக அட்டைகளும் பெனர்களும் சிவப்பு சட்டைகளும் தயார் செய்துக் கொண்டோம்.

மேதினத்தில் கலந்துக் கொள்வதற்காக பக்கத்தீத் தோட்டங்களில் உள்ள தேயிலைத் தொழிலாளர்களும் மலையடிவாரத்து விவசாயிகளும் மிக உற்சாகமாக இருந்தார்கள்.

சிவப்பு துணியில் வெள்ளை எழுத்து பெனர்கள் உருவாக ஓவியம் தெரிந்த தோழர்களின் முயற்சியால் கார்ல் மார்க்ஸ் லெனின் ஏங்கல்ஸ் போன்றோரின் உருவப்படங்களும் பெரிதாகத்தீட்டி ஊர்வலத்தில் ஏந்தி போக ஏற்பாடாய் இருந்தது.

ஆனால்....

மேதினத்திற்கு முதல் நாள் காலை அரசத்தரப்பில் இருந்து வந்த செய்திகள்...?

'நாட்டில் பயங்கரவாதம் தலை தூக்கி அரசுக்கு எதிராக செயல்படுவதால் எந்த ஒரு கட்சியும் மேதின ஊர்வலம் நடத்தக் கூடாது.' என அறிவித்தலோடு மே இரண்டில் அரசும் அதன் ஆதரவு கட்சிகளும் ஒன்றிணைந்து மேதின விழாவை அதி விசேஷமாக தலைநகரில் கொண்டாடும் எனவும் அறிக்கை விட்டது.

அரசாங்கத்தரப்பு வானொலியும் பத்திரிகைகளும் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு இதை பெரிதாக விளம்பரப்படுத்தின.

'உழைக்கிற நாமே மேதினத்தன்று மேதினம் கொண்டாடக் கூடாதாம் ஆனால் அவங்க... பணக்காரத்தனத்தில் மே தினம்

கொண்டாடப் போகிறாங்க. பம்பாயிலிருந்தும் டில்லியிலிருந்தும் பாடகர்களையும் நாட்டிய நடிகர்களையும் அவுங்க விழாவுக்கு வரவழைக்கிறாங்க. ஆனால் உழைக்கிற மக்கள் மேதினம் கொண்டாடத்தடை.

‘நாம் தொழிலாளர்கள் “தொழிலாளர் தினத்தன்றே” கொண்டாட வேண்டும். ‘எங்கள் தலைவரும் தொழிலாளர்களும் தீவிரமாக இருந்தார்கள். ஏனைய தொழிலாளர் கட்சிகளும் எங்களுடன் இணைந்துக் கொண்டன.

‘அடக்கு முறைக்கு எதிராக மேதினத்தன்றே மேதினத்தை நடத்துவோம் எம் கோரிக்கைகளை முன் வைப்போம்...’ என தொழிலாளர்கள் எழுந்தனர்.

எங்களின் முன்னணித் தோழர்கள் ஊர்வலத்திற்கான ஏற்பாட்டை கவனித்தார்கள். ஆனந்தன் புஞ்சிநிலமே போன்றவர்கள் பக்கத்திலுள்ள தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடன் நெருக்கமாக தொடர்புக் கொண்டனர். மலைப் பகுதி தேயிலை தோட்ட மாதர் சங்க குழுக்களும் எங்களுக்கு ஆதரவாய் முன் வந்தன. இரவோடு... இரவாக எங்கள் தொழிற்சாலையிலிருந்து நகரின் மைதானம் வரைக்கும் சிவப்பு தோரணங்கள் கட்டப்பட்டன.

நான் இரவு வெகு நேரம் வரைக்கும் சுலோக அட்டைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். சூரியன் மலைகளுக்கு பின்னால் சிவப்பாகவே தெரிந்தான். அதிகாலையில் புஞ்சிநிலமே என்னை வந்து எழுப்பிய போது நான் அவனின் செஞ்சட்டையில் தான் விழித்தேன்.

என் மனைவி கொடுத்த டயை குடித்துக் கொண்டே அவன் ‘குமரய்யா இன்னைக்கி மீட்டிங்கில நீங்களும் பேசலாம்.’ என்றான்.

‘பேசமாட்டேன் அடக்கு முறைக்கு எதிராக கவிதை வாசிக்க போகிறேன்.’ என்றதோடு நேற்று ‘லஞ்ச டைம்’ போது தொழிற்சாலையில் வைத்து எழுதிய கவிதை தாள்களையும் எடுத்துக்காண்பித்தேன்.

‘போம ஒந்தாய்.....’ அவன் சந்தோஷப்பட்டான். இதற்கு முன் ஒரு இலக்கியவாதியின் நினைவுக் கூட்டத்தில் நான் கவிதை வாசித்ததைக் கேட்டு இவன் என்னை பாராட்டினான்.

இளமையில் இருந்தே இவன் எங்களோடு இருப்பதால் தமிழ் இவனுக்கு சரளமாகவே வரும் சிறிது நேரத்திற்குப் பின் அவனோடு நான் தொழிற்சாலை முகப்பிற்குப் போன போது தோழர்கள் அங்கு நிறைந்து நின்றனர்.

சூரியன் கிழக்கிலிருந்து உயர உயர மலையடிவாரத்து விவசாயிகளும் தேயிலைத்தோட்டத் தொழிலாளர்களும் வந்து குவிந்தார்கள்.

நான் எழுதிய சுலோக அட்டைகளை சுமந்து கொண்டு என் மனைவியும் வந்து சேர்ந்து விட்டாள்.

ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம்... நகரை நோக்கி எங்கள் மேதின ஊர்வலம் பயணமானது. தொழிற்சாலை முகப்பில் சிதறிக்கிடக்கும் செந்துார பூக்களைப் போல இருந்தவர்கள் ஊர்வலம் ஆரம்பமானதும் தொடுக்கப்பட்ட செம்மலர் சரம் போல கறுப்பு சாலையில் சிவப்புக் கோடாய் அணியாகச் சென்றனர்.

அவர்களின் உரிமை கோசங்கள் மலைகளில் முட்டி எதிரொலித்தன. செந்நிற சேலை மாதர் பெண் விடுதலைக்காக,

அடக்கு முறைக்கு எதிராக ஒங்காரக் குரல் எழுப்பினர்.

இப்படி ஒரு வீறுகொண்ட தொழிலாளர்களின் ஊர்வலத்துக்கு அரசு எதற்காக தடை விதிக்கிறது? சுலோக அட்டைகளையும் முஷ்டிகளையும் உயர்த்தும் இந்தத் தொழிலாளர் தோழர்களெல்லாம் ஆயுதம் ஏந்தும் பயங்கரவாதிகளா? இல்லையே பின் எதற்காக தடைச்சட்டம்?... என நான் எண்ணிக் கொண்டேன்.

‘நாளைக்கித்தான் கொழும்பில கூட்டம் நடத்த போறாணாங்க அதுல கூத்தும் கும்மாளமும் ஜாஸ்த்தியா இருக்கும் நம்ம ஏழைத் தொழிலாளிக்காக குரல் கொடுத்த யாரும் இருக்க மாட்டாங்க’ என ஊர்வலத்தில் என் பக்கத்தில் வரும் ஒரு தோழர் ஆத்திரத்தோடு சொல்ல.

‘என்னா செய்ய... நம்ம மாதிரி ஏழைங்க படும் பாட்டை கேக்க காது இல்லத்தானே அவுங்களுக்கு எல்லாமே வெளிநாட்டில் இருந்துதானே வரணும் நம்ம ஊர் கலைஞர்களை மதிக்கத் தெரியாம என்னமோ... பம்பாயிக்கும் டில்லிக்கும் போறாங்க என்னிக்கு இந்த டில்லிக்காரனுக்கும் இவனுக்கும் நல்லா முளுதோ.... சொல்லத் தெரியாது...’ என்று எனக்கு முன்னால் வரும் ஆனந்தன் சொன்னான்.

நகரை நெருங்க நெருங்க... ‘எங்கள் உரிமையைப் பறிக்காதே’ மேதினத்தன்றெ மேதினத்தை கொண்டாடும்வோம்’ நாடற்றோர் பிரச்சினையை தீர்த்து வை, இன்னும் எத்தனையோ கோஷங்கள் விண்ணை முட்டின. நகரில் சுற்றிக் கொண்டிருந்த பொலிஸ் வேன்கள் எங்கள் கோஷங்களை கேட்டு பறந்து வந்தன. ஊர்வலத்துக்கு தடையாக சாலையில் குறுக்கே நிறுத்தப்பட்ட வாகனங்களில் இருந்து ஆயுதங்களோடு காக்கிச் சட்டைகள் துள்ளிக் குதித்தன.

நிராயுதப்பாணிகளான எங்கள் முன் உயிர் பறிக்கும்

ஆயுதங்களோடு அவர்கள், ஒரு வாகனத்திலிருந்து இழுத்தெடுக்கப்பட்ட இரும்பு கம்பிகளாலான தடுப்பு வேலிகள் எங்களுக்குத் தடையாக சாலையில் போடப்பட்டன.

எந்த கோஷமும் எழும்பாமல் எல்லாவற்றையும் அடக்கிக் கொண்டு ஊமைத்தனமாக அதுவும் ஊர்வலமாக போகாமல் பிந்தி,பிந்தி போகும் படி ஒரு காக்கிச் சட்டை அதிகாரி பெரிய சத்தம் போட்டு கத்தினான்.

இதை மறு ஒலிபரப்பு செய்வது போல கையிலிருக்கும் 'ஓன்' மூலம் மற்றொருத்தன் எச்சரித்தான். எங்கள் தோழர்கள் அந்த பம்மாத்துக்கு தலை சாய்க்காமல்....' எங்கள் சுதந்திரத்தில் கை வைக்காதே!

'தடை வேலியை அகற்று' எனக் குரல் கொடுத்தும் அவர்கள் அகற்றவில்லை. எப்படி அகற்றுவார்கள்?' 'நாய்களே பேசாமல்... திரும்பிப் போங்கள். அதிகாரிகள் மீண்டும் கத்த ஆத்திரம் கொண்ட தோழர்கள் வேலியை தூக்கியெறிய நாங்கள் முன்னேறினோம்.

அரசு படையின் ஆயுத நடவடிக்கைகள் வெறித்தனமாகின. தடிகளில் அடிக்காமல்..... தூப்பாக்கியை திருப்பிக் கொண்டு அடித்ததால் தோழர்களின் உடம்பில் ரத்தம் கசிந்தது.

முரட்டுத்தனமான பூட்ஸ் கால்கள் அந்த சிவப்பு மலர்களை உதைத்துத் தள்ளி ஏறி மிதித்தன. இருந்தும் நாங்கள் எழுச்சியோடு முன்னேறினோம்.

எங்களை அடக்காதே! உரிமைகளை பறிக்காதே! எங்களின் கோஷங்கள் உயர்ந்தன. தடியடிகள் தோழிகள் மீதும் கண்மூடித்தனமாக விழுந்தன.

‘பாவிக்களே உங்கள் வெறித்தனத்தை அடக்குங்கள்...’ நான் ஆவேசமாக கத்தினேன். துப்பாக்கியைத் திருப்பிக் கொண்டு ஒரு காக்கிச் சட்டை என் தலையில் அடித்தப்போது நான் அப்டியே சுரண்டு விழுந்துவிட்டேன்.

தொடர்ந்து துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் வெடித்தன. என் அருகில் இரண்டு தோழர்கள் அலறிக்கொண்டு வீழ்ந்தார்கள். இரத்தம் கசியும் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்துப் பார்த்தேன்.

அது... அது எங்கள் ஆனந்தனும் புஞ்சிநிலமேயுந்தான். அவர்கள் உடம்பிலிருந்து பீறிட்டக் குருதி ஒன்றுகலந்து ஓடியது. துடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த முன்னணி தோழர்களின் துடிப்பு..... சிறிது நேரத்தில் அடங்கிவிட்டது. என்னால் எழும்பவே மடியவில்லை. நகர்ந்து நகர்ந்து அவர்கள் அருகில் போனேன். அவர்களின் சிவப்பு சட்டைகள் குருதியில் நனைந்து மேலும் சிவப்பாகின.

‘பாவிக்களே கொன்னுட்டீங்களே?.....’ ஆவேசத்தோடு கத்திய தோழர்கள் எங்களையும் சுடுங்கடா... சுடுங்க. வீறு கொண்டு நெஞ்சை நிமிர்த்தி முன்னேறிப் பாய்ந்தார்கள்.

குருதி வெள்ளத்தில் கிடக்கும் தோழர்களை நான் கூர்ந்து நோக்கினேன். அவர்களின் கண்கள் திறந்தே இருந்தன. அந்தப்பார்வையில் தான் எவ்வளவு கூர்மை.

என் தலையில் இருந்து கசிந்து வடிந்த குருதி என் கண்ணீரோடு கலந்து வடிந்தது. செந்நீரும் கண்ணீரும் சேர்ந்தவனாய் அந்தத் தோழர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். என்கையிலிருந்த கவிதை ஏடுகள் சிவப்பாகிவிட்டன.

என்னா குமரையா.... இங்கே நின்றுட்டங்க ஊர்வலம் மைதானத்தை அடைய போவது நீங்கப் பாட்டுக்கு இங்க நின்று யோசிக்கிறீங்க?

ஓர் இளைஞன் என்னைத் தட்டிச் சொன்னப் போதுதான் கடந்த கால நினைவிலிருந்து மீண்டேன்.' ஒண்ணுமில்லப்பா..... இந்த எடத்துக்கு வரவும் என் தோழர்களின் நினைவு வந்திருச்சி' என்ற நான் தோளில் கடந்த சிவப்புத் துண்டால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு அந்த இன்றைய இளைஞனோடு வயதால் கிழவனாகிக் கொண்டிருக்கும் நானும் ஊர்வலத்தை நோக்கி நடந்தேன்.

கொழுந்து

மே - 1990

வளரும் மரங்கள்

“உங்க அப்பா இருக்காறா?”

‘இல்லையே... அது டவுனுக்குப் பொயிருச்சி’

‘அவருட்டு மம்பட்டிய கொஞ்சம் எடுத்து தாவே....’

‘சொந்தமா மம்பட்டி இல்ல.... தொரக் கணக்கு மம்பட்டித்தான் இருக்கு.....’

ஸ்தோப்பில் ஒரு ஓரத்தில் இருந்த மண்வெட்டியை எடுத்து சிவத்திடம் கொடுத்தேன்.

அதை வாங்கி தோளில் வைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்றவனின் உருவம் ஒரு கம்பீரமாக தோன்றியது.

‘ஆமா.... ஒங்களுக்குத்தான் மரக்கறித் தோட்டம் இல்லையே. அப்ப எதுக்கு மம்பட்டி.....? நான் கேட்டதும் அவன் மெதுவாக சிரித்து விட்டு,

‘நீ இங்க கொஞ்சம் வாவே.....’ என்று லயத்து ஓரத்திற்கு அழைத்துப் போனவன். ‘அங்கப் பாரே..... அந்த எடத்தத்தான் துப்பரவாக்கி தோட்டம் போட போறோம்....’ என்று லயத்திலிருந்து சிறிது பள்ளத்தில் தெரியும் இடத்தை சுற்றி காண்பித்தான். அகண்ட இலைகளையுடைய ‘சேமன்’ செடிகள் தோப்பாக அங்கு மண்டிக் கிடந்தன.

‘அட அந்த எடமா... அங்கேயா தோட்டம் போட போறீங்க? எதுக்குப்பா வீண் முயற்சி’ என்றேன் நான்.

‘அட உனக் கென்னாத தெரியும் அந்த செடி கொடிகளையெல்லாம் வெட்டி எடுத்திட்டா அங்க எவ்வளவு பெரிய

தோட்டம் விழும் தெரியுமா? எல்லாம் நாம முயற்சியிலத்தான் இருக்கு...'

அவனின் வார்த்தைகள் உறுதியாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் சில இளைஞர்களும் அந்த இடத்தை நோக்கி மண்வெட்டியோடு இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அவங்க கொஞ்சப் பேரு ஏறங்கிப் போறாங்களே அவுங்களும் அங்கத்தான் வேலை செய்ய போறாங்களா?”

நான் கேட்டேன். ‘ஆமா... கூட்டு முயற்சியில் அங்க விவசாயம் செய்யப் போறோம். அதுல கிடைக்கிறப் பணத்த நாம ஆரம்பித்திருக்கும் நூல் நிலையத்துக்கு செலவு செய்வதா முடிவு செய்திருக்கோம்.’

‘ஓ... அப்படியா ரொம்ப நல்லம்... ஆனா.... அந்த இடத்தில் விவசாயம் செய்ய தோட்ட நிர்வாகம் அனுமதி கொடுத்திருச்சா....?’

‘நேத்து’ லேபர் டே’ தானே நாங்கப் போயி துரைக்கிட்டக் கேட்டோம். முடிஞ்சா அந்த இடத்தை துப்பரவாக்கி விவசாயம் பன்னுங்கனு துரை முடிவு கொடுத்தப் பிறகு தான் இப்ப செயலில் இறங்கியிருக்கோம்...’ என்றவன், பள்ளத்திலுள்ள இளைஞர்களை நோக்க ‘ஏய்ய்ய்.....’ என்று கூப்பிட்டு விட்டு ‘இரு நானும் வர்ரேன்’ என்பதை கை சாடையால் சொல்லி விட்டு.... என்னை பார்த்து சிரித்தான். அந்த சிரிப்பில் ஒரு வெற்றியின் பெருமிதம்.

‘வேலையெல்லாம் முடிஞ்ச பொறவுதான் ஒங்கப்பாவுக்கு மம்பட்டிக் கெடைக்குமின்னு சொல்லிடு...’ என்றபடியே லயத்திலிருந்து குறுக்கு வழியாக அந்த பள்ளத்து சமநிலத்தை நோக்கி இறங்கி ஓடினான்.

நானும் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்த பிற்பகலில் ஒரு குறிக் கோளை வைத்து செயல்பட முனைந்திருக்கும் அந்த இளைஞர்களின் வேலை அங்கு அந்த பள்ளத்து நிலத்தில் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது.

நான் அவர்களில் ஒருவனான அந்த சிவத்தை நினைத்துப் பார்த்தேன் அவன் என்னிடம் தாராளமாகவே கதைப்பான்.

சில நேரங்களில் அவன் தன் பேச்சை ஆரம்பிக்கும் போது.....' நாங்கள் கந்தப்பாலையில் இருந்தப்ப' என்று ஆரம்பித்தான் என்றால்... அடுக்கடுக்காக சில நிகழ்ச்சிகளை சொல்லிக்கொண்டே போவான்.

'கந்தப்பாலையில் ஒரு மொதலாலியோட நிலத்தில நாங்க வேல செஞ்சிக்கிட்டிருந்தோம்... அப்பத்தான் வன்செயல் அங்கெல்லாம் வந்திச்சி....

காடையனுங்க தமிழாள் கடைக்கெல்லாம் நெருப்பு வச்சிட்டானுங்க... நாங்க இருந்த எடங்களுக்கும் நெருப்பு வச்சி.....'

கடந்த காலத்தில் ஆறாதத்தமும்பாக மனதில் நிலைத்து விட்ட அந்த நிகழ்ச்சிகளை சொல்லும் போது அவனின் கண்கள் கலங்கிவிடும்.

'சிவம் ஒங்கை யெல்லாம் நெருப்புக்காயம் பட்ட தமும்பு இருக்கே.....?' என்று நான் கேட்டப் போது, 'இதுவா.....?' சிறிது நேரம் மெளனியாக இருந்தவன் மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

"அதுதான் அந்த வன்செயல் டைம்ல..." கந்தப்பல டவுனையே எரிச்சவனுங்க நாங்க குடியிருந்த எடத்தையும் நெருப்பு வைக்க

வரப்போறானுங்கன்னு தெரிஞ்சி... பக்கத்தில் உள்ள காட்டுக்கு ஓடினோம். ஏன்னா நாங்க இருந்த எடத்தில் நாலஞ்சி குடும்பம் இருந்தோம். அந்த குடும்பத்தில வயத்துக்கு வந்த கொமரிகளும் இருந்தாங்க.

எங்க உயிருப் போனா பரவாயில்லன்னு அவனுங்களை எதிர்த்து நிக்க முடியும். ஆனா... கொமரிப்புள்ளைங்களை இழுத்து... ஏதாவது மானபங்கங்கள் செஞ்சிட்டா....?

இல்ல... அந்த பாவிங்க அப்படியே செஞ்சிப்புட்டா... அதுனாலத்தான் அதுகளை காப்பாத்தனுமுன்னு ஓடினோம்.

திடீரென்னு எனக்கொரு சந்தேகம்.

திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.. எங்கப் பாட்டியை காணோம். திரும்பி 'அப்பா! பாட்டி முன்னுக்குப் போகுதா?' முன்னால் போகும் அப்பாவை கூப்பிட்டு கேட்கிறேன்.

'ஆயாவைக் காணோமே.....?' பதட்டத்தோடு அப்பா திரும்பி என்னை நோக்கி ஓடி வருது.' அப்போ... நீ வராத ஆளங்களோட ஓடிடு. நாப்போயிப் பார்த்திட்டு வர்றேன்....'

'வேணாண்டா.... நீ வந்திரு, நாப் போறேண்டா... நாப் போயி ஆயாவைப் பார்த்து கூட்டிக்கிட்டு வர்றேன்!'

'வேணா ... தங்கச்சி முன்னுக்கு ஓடுது அத பாத்துக்க...' கத்திவிட்டு... நான் பாட்டியைத் தேடி திரும்பி ஓடுகின்றேன். அதற்குள் காடயர்கள் எங்களின் குடியிருப்புகளுக்கு தீ வைத்து விட்டு ஓடுகிறார்கள்.

பாட்டி என்ன ஆனாளோ....?' பதை பதைக்க ஓடிப் பார்க்கின்றேன்.
தீ வைத்த வீட்டிற்குள் எங்க பாட்டியின் அலறல்.

பாட்டியைப் காப்பாத்த வேணும்... துணிச்சலோடு வீட்டிற்குள்
புகுந்து பாட்டியை வெளியில் இழுத்து வருவதே பெரும்பாடாகி விட்டது.

பாட்டியின் கால்களிலும் என் கைகளிலும் நெருப்புக் காயங்கள்.
எப்படியோ பகாட்டியை இழுத்துக் கொண்டு ஊடினேன். தூரத்திலுள்ள
முதலாளியின் வீட்டில் இருந்து மரண ஓலங்கள். அந்த வீட்டை
காடயர்கள் சூரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓடி வாப்பாட்டி....! அட... வேகமா வாவே...!

வயது சென்ற அந்த கிழவியால் என்னுடன் ஓடி வர
முடியவில்லை. அவளுக்கு முச்சி வாங்கியது. கொஞ்சதூரம் வந்தவள்
நின்றிவிட்டாள்.

'அடே... செவம் நானும் ஒங்கக்கூட ஓடிவரத்தான்டா
நெனச்சேன். ஆனா இது வூட்டுல விட்டுவிட்டு வர மனசுக் கேக்கல்ல.
இது தேடி எடுக்கிறத்துக்குள்ள... அந்த பாவிங்க வந்து...'

கிழவிக்கு பேச முடியாமல் முச்சி வாங்கியது. அவள் தன்
கையில் இருக்கி பிடித்திருக்கும் சிறு பொலித்தீன் கூடு அதற்குள்
இருக்கும் அந்த கடுதாசி?

எனக்கு கிழவி மீது கோபமான கோபம். 'சனியனே...! இந்த
எலவுத்தான் இப்ப முக்கியமாக்கும்.' அதை பிடுங்கி எறிய முயன்றேன்.
ஆனால் கிழவி இருக்கமாக பிடித்துக் கொண்டாள்.

'போடா எத்தனை வருசமா இதக் காப்பாத்திக்கிட்டு வர்றேன்.

இந்த சிட்ஷன் கார்ட்டு இல்லன்னா நாம இங்க இருக்கிறத்துக்கே அத்தாட்சி... இல்லாம போயிருண்டா இந்த சிட்ஷன் எடுக்க நானும் உங்க தாத்தாவும் எங்கெங்க அழைஞ்சிருக்கம் தெரியுமா....? அவள் மூச்சுவாங்க மூச்சுவாங்க பேசினாள்.

‘அந்த எழுவை எல்லாம் பேசிக்கிட்டிருக்க இப்ப நேரமில்லை.... நீ ஓடி வா...’ கிழவியின் கையைப் பிடித்து இழுத்தேன். தீக்காயம்பட்ட என் கைகள் காந்தல் எடுத்தது.

அடோ...! தூரத்தில் சிலர் எங்களை நோக்கி சத்தமிட்டனர். இன்னும் கொஞ்சம் சுணங்கினால் அவர்கள் ஓடிவந்து எங்களை தாக்கினாலும் தாக்கலாம். எனவே கரடு முரடான அந்தப் பாதையில் கிழவியை இழுத்துக்கொண்டு ஓடினேன்.

‘காலு எரியிதிடா...’ அவளின் முனங்கல்... ஓடி வரவே அவளுக்கு ஜீவனில்லை. கிழவியின் நிலை எனக்கு பரிதாபமாக இருந்தது.

‘இன்னும் கொஞ்ச தூரம், கொஞ்ச தூரம் தான்...’ அவளுக்கு தைரியமூட்டிக் கொண்டே.... தொங்கு... தொங்கினு வரும் அவளை இழுத்துக் கொண்டு...

‘அய்யோ...! அவள் அலறினாள். குத்தாக நின்ற கல்லில் அவளின் கால் இடிப்பட்டு என் பிடியிலிருந்து நழுவி அவள் விழுந்தாள்.

‘பாட்டி...!’

அவள் கீழே... கீழே... உருண்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

‘அடோ...!! கூச்சலிட்டவாறு அந்த காடையர்கள் என்னை நோக்கி ஏறி ஓடி வரவும் கிழவியை அனாதையாக விட்டு விட்டு

நான் காட்டை நோக்கி ஓடினேன். எங்கே உயிருக்கும் ஆபத்து வருமோ...? மூச்சு விடக்கூட பயந்தப்படி... அந்த காட்டில் அட்டைக்கடியோட... அன்னந் தண்ணி ஆகாரமில்லாமல் ரெண்டு நாட்கள் கிடந்திட்டு... மெதுவாக இறங்கி வந்தோம். எனது கையில் தீக்காயத்தில் அட்டை கடித்து மேலும் வேதனையைக் கொடுத்தது. அதை பொறுத்துக் கொண்டேன். பட்டியைத்தேடி பாட்டி விழுந்த இடத்திக்கு வந்தோம். வீச்சம் எடுத்தது. காக்காய் பறந்து கொண்டிருந்தன.

‘அந்தா....! அந்தா...!! அங்க...!’

கிழவி ஒரு பாறை மீது குப்புற விழுந்து கிடந்தாள். கிட்டத்தில் போய் நானும் அப்பாவும் பார்த்தோம். அவள் கையில் சிட்ஷன் கார்டு அப்படியே இறுக்கிப் பிடித்தவாறே இருந்தது.

பாவம்..... ‘இந்த நாட்டு பிரஜைகள்’ன்னு எங்க குடம்பத்து வழக்கப்பட்ட அந்த பத்திரத்தை காப்பாத்திய கிழவியை எங்களால் காப்பாத்த முடியல்ல.’ ‘நாசமாப்போன இந்த கடுதாசியாலத்தானே எங்க ஆயா செத்துச்சி...’ ஆத்திரத்தோடு அவள் பிடியிலிருந்த சிட்ஷன் கார்டை உருவி கிழித்தெரியப் போனார் அப்பா.

‘வேண்டாங்கப்... பாட்டி கடைசிவரைக்கும் இது மேலத்தான் உயிரையே வச்சிருந்தா...’ நான் தடுத்து விட்டேன்.

அந்த பயங்கர சம்பவத்துக்குப் பிறகு நாங்க அந்த பகுதியிலேயே இருக்கல்ல. அங்க அகதிகளாக இருந்து கடைசியில் இந்த தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்திட்டோம் என்ற சிவம் தன் இரண்டு கைகளையும் நீட்டிப் பார்த்து விட்டு...

இந்த கைகல்ல மட்டுமா தழும்புகள் இருக்கு? மனசுலையும்

அது ஆழமா பதிஞ்சிக் கிடக்கே....!' என்றப் போது... அதில் ஒரு வைராக்கியத் தன்மையும் வெளிப்பட்டது.

அவன் இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் சொல்லும் போது எனக்கு மிகவும் வேதனையாக இருக்கும். அவன் சொல்லும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும்.....

அவன் சொன்னவைகளை எல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கும் போது.... ஒரு நல்ல சிறுகதை தொகுப்பை வாசித்த உணர்வே எனக்கு ஏற்படும்.

சிவம்... இந்த தோட்டத்தில் நிரந்தரமாக்கப்பட்ட ஒரு தொழிலாளியல்ல. அகதிகள் என்ற காரணத்தால் தற்காலிகமாக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட ஒரு 'கெஸிவல்' தொழிலாளி. இங்கு வந்து இரண்டு வருடமாகிறது. இன்னும் அதே நிலைதான். இருந்தாலும் இங்குள்ள சில இளைஞர்களுடன் சேர்ந்து சமூக அபிவிருத்தி வேலைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதால் இளைஞர்கள் மத்தியில் இவனுக்கொரு மதிப்பு. அந்த இளைஞர்களின் மத்தியில் உள்ள ஒருவன் தான் சிவத்தின் தங்கையையும் பதிவுத் திருமணம் செய்துக் கொண்டான்.

நான் மீண்டும் அந்த பள்ளத்து சம நிலத்தை நோக்கினேன் அவர்கள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் அந்த உழைப்பு இங்கு ஒரு நூல் நிலையத்திற்கு பயன்படப் போகிறது எனப் பெருமைப்பட்டேன்.

ஒரு வாரம்.... எனக்கே வியப்பாக இருந்தது. சிவம் சொன்னது போல செடி கொடிகளையெல்லாம் அழித்து அந்த பள்ளத்து சமநிலத்தில் ஒரு பெரிய தோட்டத் திற்கான அவர்கள் அமைத்திருந்தார்கள்.

“இப்ப என்னா சொல்லற..., எங்க முயற்சி எப்படி? நீயுந்தான் பரீட்சை எழுதிட்டு வீட்டுல இருக்க ஒன்னால முடியுமா...எங்கமாதிரி பாடுபட”

மண் வெட்டியை திருப்பிக் கொடுக்க வந்த சிவம் என்னிடம் சவால் விட்டான். ‘ஆமா சிவம் நான் கூட நினைச்சிப் பார்க்கல்ல. என்னமோ சேமன் நெறைஞ்ச தோப்புத் தானேன்னு நினைச்சேன். ஆனா அப்ப... அது ஒரு நல்ல விவசாய பூமி...’ என்ற நான்...’ ஆமா சிவம்... நீங்க அங்க விவசாயம் செய்ய தொடங்கின பிறகு பன்றிகளையேதும் வந்து தோட்டத்த அநியாயம் பண்ணினா... சந்தேகத்தோடு கேட்டேன்.

‘பண்டியா அதெல்லாம் அங்க வர முடியாது. அப்படி அதுங்க வந்தா... குத்திக் கொல்றதுக்கு எப்படி எப்படி ஈட்டி செஞ்சி வச்சிருக்கோம் தெரியுமா?’ அவனின் வார்த்தைகள் வீரமாகவே ஒழித்தது.

‘ஆமா முதல்ல என்னாப் போடப் போறீங்க’ ‘ராபு... அதன் பிறகு தான் கோவா எப்படியும் நாலாயிரம் கோவா கன்னு வைக்கலாம்.’ பெருமையா சொன்னவன்.

‘நாளைக்கி நாங்க ராபு... அதான் முள்ளங்கி விதைப் போடப் போறோம் என்று சொல்லிவிட்டு, என் கையிலிருந்து புத்தகத்தை வாங்கி புரட்டிப் பார்த்தான். பின்,

ஏங்கிட்ட மேதின வரலாறு புத்தகம் இருக்கு நாளைக்கி கொண்டு வாரேன்...’ என்று சொல்லி விட்டு ஓடினான்.

ஆனால் மறுநாள் காலையில் ‘ரவ்வு வந்து பிடிச்சிக்கிட்டுப்

பொயிட்டாங்களாம் பீலிக் கரைக்குப் போய் வந்த அம்மா ரகசியமாக அப்பாவிடம் சொன்னாள். அது எனக்கும் கேட்டது. 'யாரையம்மா... பிடிச்சிக்கிட்டு போயிட்டாங்க...' நானும் மெதுவாகவே கேட்டேன்.

'அதான்... அந்த செவத்த... போலீஸ் ஜீப் வந்து ஏத்திக்கிட்டுப் போயிருச்சாம். பாவம் அந்தப் பொடியன்....' அம்மா அனுதாபப்பட்டாள். எனக்கோ இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

'இரும்மா வர்றேன்....' என்று சொல்லிவிட்டு நாளைந்து லயங்களுக்கு அப்பால் உள்ள சிவத்தின் வீட்டுக்கு ஓடினேன். வீட்டு வாசலில் துக்கம் விசாரிப்பது போல சிலர் நின்றாக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'ஏம் மவன என்ன செய்யப் போறாங்களோ...? சிவத்தின் தந்தை வாய்விட்டு அழுதுக்கொண்டிருந்தார். 'அப்படி ஒண்ணும் செஞ்சிட மாட்டாங்க ஒம்மகே... தோட்டத்துப் பொடியங்களை வளைச்சி என்னென்னமோ நடத்த தயாரா இருக்கானனு பொலிகக்கு பெட்டிஷன் பொயிருக்கு அதான் வந்து சந்தேகத்தில் கொண்டுபோயிருக்க... நீ ஒண்ணும் அழுவாத....'

தோட்டத் தலைவர் அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லுறார். 'என்னாத் தலைவரே நான் பார்த்துக்கிட்டு இருந்தேனே பொலிகத்தான் இந்த வீட்ட சோதிச்சி... பண்டிக் குத்திற ஈட்டியெல்லாம் பயங்கர ஆயதமின்னு... ஜீப்பில் தூக்கிப் போட்டிச்சி அப்புறம் கொஞ்சம் பொஸ்தவம்...' ஒரு சாட்சி ஆளைப்போல் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் சொன்னான்.

'ஆமா சாமி... அதெல்லாம் என்மவன் பண்டி குத்த பைப்ல்ல அடிச்ச ஈட்டித்தான்.... பயங்கர ஆயதமில்ல' அவர் அழுகையோடு சொன்னார்.

‘சரி..... சரி.... அழுவாத நீ மொகத்த கழுவிட்டு ஓம் மவனோட அடையாள அட்ட.... பொறந்த சட்டிபிக்கேட்.... எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு என்னோட நம்ம யூனியன் ஆபிசுக்கு வா... அங்க வச்சி பேசுவோம்..’ என்றார் தலைவர். ‘அதுக்கெல்லாம் நா.... எங்கதம்பி போவேன். அதெல்லாந்தான் கந்தபாலையில எரிஞ்சி சாம்பளா போயிருச்சே... இப்ப எங்க ஆயா காப்பாத்தி வச்ச சிட்ஷன் கார்ட் மட்டுந்தான் இருக்கு... மத்ததெல்லாம்...’ அவர் கையை விரித்துக் கொண்டு அழுவதைப் பார்க்க எனக்கும் அழுகை வருவதாக இருந்தது.

அன்று யாருமே தோட்டத்தில் வேலைக்குப் போகவில்லை. அன்று முழுவதும் தோட்டத்தில் ஒரு சாவு நிகழ்ந்தது போன்ற நிலைமை.

‘நானைக்கி எல்லாரும் வளமைப் போல வேலைக்குப் போங்க... இந்த சிவம் விஷயமா நான் போன் பண்ணி மத்தியக் கமிட்டியோட பேசினேன். அஷங்க பாதுகாப்பு மந்திரியோட நேரடியா பேசுவாங்களாம் அதுனால தோட்டத்துல எந்த கரச்சலும் செய்யாம வேலையைச் செய்யுங்க...’ இவ்வாறு மாவட்டப் பிரதிநிதி தலைவரிடம் சொன்னதை அந்த தலைவர்... அப்படியே... அன்று மாலை தோட்ட மக்களிடம் வந்து ஒப்புவித்தார்.

மறுநாள்... வழமைப்போல தோட்டத்தில் வேலை நடந்தது. அதற்கு அடுத்த நாள்...

நான் லயத்தோரத்தில் நின்றவாறு... அந்த இளைஞர்கள் தோட்டம் போடுவதற்காக சுத்தம் செய்திருக்கும் அந்த பள்ளத்து சம நிலத்தை நோக்கினேன்

அங்கே... அடுத்த டிவிஷனில் இருந்து டிரக்டர் மூலம் கொண்டுவரப்பட்ட மரக்கன்றுகளை சில தொழிலாளர்கள் நாட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘ஏது... இந்த பயிலுக விவசாயம் பன்னுறதுக்கு துப்பரவாக்கிய நெலத்தில் மரம் நாட்டுருங்க போல இருக்கே.’

‘ஆமா.. மரந்தான் நாட்டுருங்க. அந்த மாதிரி எத்திலயாரும் வெவசாயம் பண்ணக் கூடாதாம். அங்கயெல்லாம் மரங்களைத்தான் வளர்க்கணும்மின்னு கவுருமென்டே உத்தரவு போட்டிருக்கலாம்.’

‘ஓ... அப்படியா....?’ ஆமா இந்த பயிலுங்க யாரும்... அங்க மரக்கன்னு நாட்டக் கூடாதின்னு சவுடால் பேச முடியாது. அப்படி பேசினா... அந்த செவம்பயிலுக்கு நேர்ந்த கதிதானாம். நம்ம தொரையும் இப்பக் கண்டிப்பா உத்தரவுப் போட்டிருக்கான்...

‘என்னன்னு?’ ‘முன்னமாதிரி பொடியனுங்க தோட்டத்துல கூட்டம் போட கூடாது. நூல் நிலையம் வேணும், அது வேணும், இது வேணுமின்னு தொரையை கரைச்சல் பண்ண கூடாதாம். ஏன்னா ஏதோ ஒரு பயங்கரவாதி இயக்கத்துக்கும் இந்த பொடியன்களுக்கும் தொடர்பு இருக்குமோன்னு தொரை சந்தேகப்படுறான்.’

லயத்துக் கோடியில் நின்று இரு கிழடுகள் பேசிக்கொள்வது என் செவிகளில் தெளிவாக விழுகிறது. ஓ.... அப்படி என்றால் இங்கு இந்த இளைஞர்கள் அடக்கப்பட்டு விட்டார்களா?

இந்த இளைஞர்களின் முயற்சிகள் எல்லாம் தளர்ந்து விட்டவனவா...? எனக்கு கவலையாக இருக்கிறது.

அங்கே... அந்த பள்ளத்தில் மரங்கள் நாட்டப்படுகின்றன. நாளை அவைகள் செழித்து வளரும்.

ஆனால் இந்த இளைஞர்கள்.... அவர்களின் முயற்சிகள்.....?

நாளை இல்லை என்றாலும், என்றோ ஒருநாள் மீண்டும் புடைத்தெழும்

கொழுந்து

ஜீலை ஆகஸ்ட் 1989

குமரிக் காடு

‘செத்துப்போயிட்டான்... நல்லுசாமி செத்துப் போயிட்டான்...’

‘எதுத்த குடிசையிலிருந்து ராகவன் கத்துறான். காத்து சிலுசிலுன்னு அடிக்கிது. துப்பட்டியை இழுத்துப் போட்டுக்கிட்டு வெளியிலே வந்து எட்டிப் பார்க்கிறேன்.

‘யன்னே..... அவே செத்துப் போயிட்டாண்ணே...’ உஸ் காத்து பலமாக அடிக்கிது. ‘ராகவன் குடிசையை நோக்கிப் போறேன். வாண்ணே அந்தக் குடிசைக்குப் போயி... பொண்த ஒழுங்குப் படுத்திடலாம் பாவம்.... லெச்சிமி அழுது புரண்டுக்கிட்டு இருக்கா. இங்க ஒரு நல்ல வெளக்கு கெடைக்கில பொணத்து தலமாட்டுல பொருத்தி வைக்க....’

ராகவனின் குரல் பாவமா இருக்குது. ‘பொணத்த வைக்க பெட்டி.....?’

‘பெட்டியா....?’

பித்தாப் பித்தானு அவனும் முழிக்குறான். நானும் முழிக்கிறேன். லெச்சியின் குடிசைக்குப் போறோம். எங்கள கட்டிப்பிடிச்சிக்கிட்டு அவளும் பொணமா கெடக்கிற நல்லுசாமியோட தங்கச்சி தனமும் ‘ஓ’ ன்னு ஒப்பாரி வைக்கிறாங்க. அவுங்களுக்கு என்னானு ஆறுதல் சொல்றது? எங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லவே ஒரு நாதியில்லாத இந்த குமரிக்காட்டில... அந்த ஜென்மங்களுக்கு எப்படி ஆறுதல் சொல்ல முடியும்?

இலங்கையில் இருந்து வந்து நாங்க மண்டபத்துல இருந்தப்ப.... நீங்கல்லாம்... குமரிக் காட்டுக்குப் போங்க.. அங்க நல்ல வசதியிருக்கு... சர்க்கார் நல்லா உதவி பண்ணுமின்னு சொன்னாங்க.

‘குமரிக் காடு’ பேரக் கேக்கக்கூட ரொம்ப அழகாகத்தான் இருந்திச்சி. மலைப்பகுதி அழகாகத்தான் இருக்கும்.

இருந்தாலும்... என்ன தொழிலோ?, என்ன இடமோ? அங்க எப்படிப்பட்ட மனுஷங்களோ?... என்ற அச்சம் மனசில இருக்கத்தான்

செஞ்சிச்சி.

‘ஏன்... எங்கள் கோத்தகிரி. குன்னூர் நீலக்கிரி பக்கம் அனுப்பினா என்னா.....? அங்கெல்லாம் தேயிலை இருக்காமே. அது எங்களுக்கு பழக்கப்பட்ட தொழிலும் கூட கூச்சமில்லாம வேலை செய்யலாம் தானே.’

‘ஓங்கள் ஒண்ணும் தூத்துக்குடிக்கு அனுப்பிக் கடல்ல விழுந்து முத்த எடுங்கன்னு பழக்கமில்லாத தொழிலாலுக்கு அனுப்பல்ல. குமரிக்காடு அதுவும் மலையிலத்தான் இருக்கு. ஆனா கொஞ்சம் குளிர் ஜாஸ்தி.’

‘இங்க நூரனை, கந்தப்பாலையை விடவா.....?’

ஏன்னமோ சிலோன்ல இருந்து புனர்வாழ்வுல தாயகம் வந்திட்டங்க. இங்க கிடைக்கிற வேலையை செய்யுங்க இல்லாட்டி... ஆந்திரா, மைசூர்ன்னுதான் அனுப்ப வேண்டி வரும்.’

‘வேணாங்க தமிழ் நாட்டுக்குள்ளேயே பொழப்ப நடத்துறோங்க...’

‘அப்ப குமரிக்காட்டுக்கு கெலம்புங்க’

நாங்க மலைக்கு ஏறினோம். ஆனா இங்க வந்து பாத்தா... நம்ம தாத்தன் இந்தியாவுல இருந்து சிலோனுக்கு வந்து எந்தக் காட்ட அழிச்சி தேயிலை போட்டானோ. அதவிட மோசமான காடா இது இருக்கே. இங்க அனேகமா உருளக் கெழங்குதான் பயிர் பண்ணப் போறாங்க போல இருக்கு. அதுக்காகத்தான் நாங்க மரம் மட்டைகள் அழிச்சி நெலத்தப் பண்படுத்திக்கிட்டிருக்கோம். கையில் இருந்த காசெல்லாம் மண்டவத்திலேயே சரியாப்போயிருச்சி. இப்ப ... இப்ப....?’

உள்ளூர் வாசின்னு சொல்லிக்கிற கொஞ்சப் பேர் கூட மனக்கசப் போடுத்தான் எங்களைப் பார்க்குறாங்க. என்னமோ அஷங்க நெலத்தை நாங்க அபகரித்துக் கொண்டதா நெனைப்பு.

எங்கக்கிட்ட வேலை வாங்குற சுப்பவைஷர்மாருக்கிட்டக் கூட மனித பாசமில்லாத ஒரு வேறுபாடு. நாங்க தின்னமோ திங்கலையோ... ஆனா வேலையை உழுங்கா செய்யனுமின்னு கண்டிப்பா இருக்காங்க.

எங்க தேவைகளை பத்தி சொன்னா... போரஸ்ட் அதிகாரிங்க வருவாங்க... அவுககிட்ட கேட்க வேண்டியதானேன்னு பதில் சொல்லுறாங்க.

குளிர் ஜாஸ்தி, பிளெங்கெட், கம்பளிச் சட்டை எல்லாம் தருவதாக மண்டபத்தில் அதிகாரிங்க சொன்னாங்க. ஆனா அதுவும் வந்து சேரல்ல.

கொட்டிலும் குடிசையுமா எங்க குடியிருப்பு. சிலோன்ல தோட்ட லயத்து வாழ்க்கையில் தின்னமோ திங்கலையோ... ஆட்கள் மத்தியில் ஒரு பாச உணர்வும் ஒத்துமையும் இருந்திச்சி. ஆனா இங்க... அதிகம் வேறுபாடுதான்.

இங்கே எங்களுக்காக சாமான் கொடுக்கும் கூப்பன் கடை காரன் கூட.... டிப்போவில் இருந்து” ‘செக் வல்ல... சாமான் கொடுக்க முடியாதுன்னு’ சொல்லிட்டான். என்னமோ அவன கெஞ்சிக்கெலரி வயித்தக் கழுவி அரிசி பருப்ப வாங்க வேண்டியிருக்கு.

அங்க எல்லாத்தையும் விட்டுப் பரிஞ்சிட்டு ஒரு நம்பிக்கையில் வந்தோம். ஆனா எல்லாமே காத்தடிச்சி முறிஞ்சி விழுந்த மரமா போயிருச்சி. இங்க எங்களை சீந்த ஒரு நாதியில்லை. இங்க காயஞ்ச காட்டக் குச்சிங்க தாராளமா கெடக்கு. ராவ்ல... குளிர் கூறறப்ப அந்த விறகுக்கு தீ முட்டித்தான் குளிர் காயிறோம்.

அதிகாரிங்க யாராவது இருந்து இருந்து இந்த மேட்டுப் பகுதிக்கு வருவாங்க. இங்க எப்படி வேலை நடக்குதுன்னு பாக்க வருவாங்களை தவிர, இங்கேயும் ஒரு கூட்டம் வேதனையோடு உழைச்சிகிட்டு இருக்குன்னு அவங்க நெனைக்கிற மாதிரி தெரியல்ல.

போன வாரத்தில ஒரு நாளு, ஜீப்பில் அதிகாரிமாரு ரெண்டு பேரு வந்தாங்க. ஜீப்ப கண்டதுமே எங்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷமா இருந்திச்சி...

‘அதிகாரி வந்திருக்காங்க.... சம்பளம் கெடச்சிருமின்னு ஆசையா இருந்தோம். ஆனா அவங்க நாங்க செஞ்ச வேலையில் அதுல நொட்டம் இதுல நொட்டமுன்னு சொல்லிவிட்டு போயிட்டாங்க.

நாங்க சம்பளத்தை பத்தி கேட்டா மௌனம்...

நாங்க புனர்வாழ்வுல வந்து இவ்வளவு காலம் ஆகுது. ஆனா... இன்னும் சம்பளம் கெடைக்கல. எப்பவாவது காட்டு மரங்கள் ஏத்த பள்ளத்து டவுன்ல இருந்து லொரி வரும். ஆதல ரெண்டு முணு அரிசி மூட்டைகளை ஏத்திக்கிட்டு வர்ர அதிகாரிங்க, அத இங்கவுள்ள ஜீவன்களுக்குப் பிரிச்சிக் குடுத்திட்டு போயிடுவாங்க. ஏதோ ஒரு பெரிய சேவைய செய்ததாக அவுக சொல்வாங்களே தவிர எங்க கஷ்டத்தைப் பத்தி சொல்லமாட்டாங்க. மலைக் குளிரை தாங்கிக்க எங்களுக்கு கம்பளி பிளெங்கட் கொண்டாந்து தருவதாக சொன்னாங்க, ஆனா இன்னும் காணோம்.

உடுப்பு துணிமணிக்கிக் கூடக் கஷ்டந்தான். உங்கள் எல்லாம் கவனிக்க டாக்டர்மாரு வருவாங்கன்னு எப்பவோ சொன்னாங்க... இதுவரைக்கும் எந்த டக்டரும் இந்த மலைக்கி ஏறி வந்ததா தெரியல. இந்த நேரத்தான் அந்த சிலோன் வாழ்க்கையை செனைச்சிப் பார்க்குறேன் தாயகத்துக்குப் பொயிட்டா பெரிசா வாழலாமின்னு தான் வந்தோம். வந்தப் பொறவுத்தான் தாயகத்தோட நெலமையே தெரியிது.

‘யண்ணே இங்க பெட்டின்னா அடிக்க முடியாது. வேணுமின்னா மூங்கில் வெட்டி ஒரு பாடை கட்டிடுவோம்.’ என்றான் ராகவன்.

‘அது சரி பொணத்த எங்கன அடக்கம் பண்ணுறது.

‘அடக்கம் பண்ணுற எடமா? வைத்திய காத்தாலையே பள்ளத்து டவுனுக்கு அனுப்பியிருக்கேன். அவன் வந்தப் பொறவுத்தான் வெவரந் தெரியும்.

‘எப்படி....?’

‘டவுன்ல இருக்குற பெரிய அதிகாரி இங்கனத்தான் புதைக்கணுமுன்னு கடுதாசி குடத்தப் பொறவுத்தான் குழியே வெட்டணும். அதுனால வைத்தி வந்தப் பொறவுதான் முடிவு சொல்ல முடியும்....’ என்ற ராகவன் பக்கத்து குடிசைகளில் இருந்து வந்திருந்த ரெண்டு பேத்தக் கூட்டிக்கிட்டு, பக்கத்திலுள்ள மூங்கிள் காட்டுக்குப்

போனான். பாட கட்ட முங்கில் வெட்ட

வெயில் தலை காட்டத் தொடங்கியது. புள்ளத்து டவுனுக்குப் போயிருந்த வைத்தியும் மலைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் என்னா முடிவு கொண்டு வந்திருக்கிறானோ...?

‘ராகவா!.... அந்த அதிகாரி துண்டு தரலப்பா. பொணத்த அவரு பாத்தப்பொறவுத்தான் புதைக்க பாஸ்பண்ணுவாராம்.’ மேல் முச்சி கீழ் முச்சி வாங்க அவன் சொன்னான்.

‘அவரு வந்து பாக்கணுமா? அவரு எப்ப வரப்போறாராம்?’ அவருக்கு இங்க வர முடியாதாம் நாமதான் பொணத்தைக் கொண்டு போய் அவருக்கிட்ட காட்டணுமாம். அப்பத்தான் ‘நல்லசாமி செத்துப் பொயிட்டான்’னு பதிவுப் பன்னிட்டு, இங்க கொணத்தப் புதைங்கன்னு எடத்தையும் சொல்லுவாராம்.’

‘அதுனால நாம பொணத்த தூக்கிட்டு போவணும்.... அப்படித்தானே?’ ‘ஆமா... ஆமா தூரந்தான்... என்னா செய்ய...?’

பாடை தயாரானது. நல்லசாமியின் பொணத்த பாடையில் வச்சி, அத அதிகாரிகிட்ட காட்ட, பாடைய சுமந்துகிட்டு புள்ளத்த டவுன் நோக்கி இறங்கினோம்.

இறக்கமான இறக்கம்... ஜீப் போகும் சாலை வழியாகப் போனால் நேரம் எடுக்குமுன்னு சில இடங்கள்ல குறுக்குப் பாதை வழியாகவும் பொணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தோம்.

நாங்க டவுனில இருக்கும் அந்த அதிகாரியின் ஆபிசை அடைந்த போது அவரங்கே இல்ல. வெளியில் எங்கேயோ போயிருந்தவர் மாலை நான்கு மணியளவில் தான் ஆபிசுக்கு வந்தார்.

நல்லசாமியின் பொணத்தைப் பார்த்தாரோ இல்லையோ, இதற்கிடையில் எங்களிடம் ஆயிரம் கேள்விகள் கடைசியில், ‘இங்கே கொண்டு போய் புதை’ என்று ஓடர் கொடுத்தார். அவர் குறிப்பிட்ட இடம்.... எங்கள் குடிசைகள் இருக்கும் மலைப் பகுதியில் ஒரு இடம் தான். மீண்டும் நாங்கள் பொணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு ஏத்தத்தில் ஏறினோம். நேரம் ஆக ஆக.. பாரமும் கூடிக் கொண்டிருந்தது எனக்கு, தோள்பட்டை எரிவெடுத்தது. வீச்சம் வேறு... எப்படியும்

சாகாத ஓட்டுக்கள்

‘ஐயா என்னக் கூப்பிட்டிங்களாமே’

‘ஆம் உட்காரு’

வேணாங்க நிக்கிறேன்

‘சும்மா உக்காரே’

ஐயா முன்னுக்கு கைகட்டி நின்னே பழக்கப்பட்ட அடைக்கலம் இப்பொழுது அவருக்கு முன்னால் கதிரையில் அமர மிகவும் கூச்சப்பட்டான். அந்த கூச்சத்தோடு கதிரையில் ஒரு பக்கம் ஒருக்கலித்தே அமர்ந்தான்.

அடைக்கலம் உங்க குடும்பத்தில் எத்தனை பேத்துக்கு ஓட்டு இருக்கு?

மேசையில் தன் எதிரில் இருந்த வாக்காளர் பட்டியல் அடங்கிய விபரக்கொத்தை புரட்டியப்படியே கேட்டார் ஐயா.

எல்லாத்துக்குதாங்க.

பாலத்தடி ஜெயபுர கொலனி தானே ஓங்க குடியிருப்பு.

‘ஆமாங்க’

பக்கங்களை புரட்டி ஜெயபுர கொலனியை கண்டுபிடித்தவர்.

‘கந்தசாமி மாக்ரட்?’

‘இருக்குங்க’

‘நல்லசாமி ஜோசப்?’

‘இருக்காருங்க’

ஜோசப் பெர்ணன்டோ?

‘இருக்காருங்க’

ஜோசப் அடைக்கலம்?

‘அது நான் தாங்க...

அன்னத்தம்மா....?’

‘அது எங்க சின்னம்மாங்க’

அன்ன மேரி....?’

அடைக்கலம் கலங்குகின்றான்.

விசும்பல், “ஏன்.... ஏன்.... கண்கலங்குற?” ஐயா பதட்டப்படுகிறார். அடைக்கலம் கண்களை புறங்கையால் தேய்த்துக் கொள்கின்றான். பின் ‘ஐயா அன்னமேரி எங்க அம்மாங்க ரெண்டு மாசத்துக்கு முன்னத்தான்..’ இவனின் தொண்டையிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிப்படவில்லை. “கவலைப்படாத அடைக்கலம் மரணம் எல்லாருக்கும் பொதுவானது தான்”.

அதுக்கில்லைங்க... ஆயா உயிரோட இருந்திருந்தா இந்த முறை ஓட்டுப் போடுந்தானே....? ஆனா... செத்துப்போயிருச்சே... அடைக்கலத்தின் வார்த்தையை கேட்டு ஐயா சிரிக்கிறார்.

அடே....ஒங்க ஆயா செத்திருக்கலாம்.ஆனா....இந்த ஓட்டு லிஸ்ட்டை பொறுத்த மட்டில் உங்க ஆயா சாகல,உயிரோட இருக்காடா!,சொல்லிவிட்டு அய்யா மீண்டும் சிரிக்கிறார்

“அது எப்படிங்க?” வியப்போடு கேட்கிறான்.

“லீஸ்ட்டில்... அன்னமேரியினது பேரு இருக்குத்தானே அந்த பேர்ல நம்ம ஆளுங்க யாரையும் நம்ம சின்னத்துக்கு நேரவும் என்னோட நம்பருக்கு கத்திரி போடவச்சிட்டா சரிதானே....?”

“வேணாங்க ஆயாவோட ஆத்மா இதுக்கு ஏத்துக்காது..” என்றான் அவன். “முட்டாளு இந்த நகர சபை தேர்தலைப் பொறுத்தவரை ஒவ்வொரு ஓட்டும் முக்கியம் நான் இந்த முறை செயமனாக வரனும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நகரபிதா நான்தான்னு, நிருபிக்கனும், அதுக்கு ஒவ்வொருத்தன் ஓட்டையும் நான் வளைக்கனும்.” அடைக்கலத்தின் முகம் மாறுகின்றது.

“ஐயா..... அதுக்காக செத்தவங்க ஓட்டையெல்லாம் உயிராக்கிறது சரியில்லைங்க,” என்றான்.

“நீ ஏண்டா கவலைப்படுற எலக்ஷன் அன்னிக்கி யாராவது ஒரு கெழவிய அதுதா அன்னமேரின்னு வேட்டு போட வைக்கிறது ஏம் பொறுப்புடா முடியுமுன்னா ஒங்க குடியிருப்பு பகுதியிலேயே ஓட்டு இல்லாத ஒரு கெழவியை செட்டப் பண்ணிட்டா சரியாப் போவுது” என்றார் ஐயா.

‘பதவிக்காக நாயா அலையிற இந்த காலத்தில இவனுக்கு நேர்மைபற்றி சொன்னா கேட்க போறானாக்கும்.....?’ அடைக்கலம்

தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

‘ஐயா நீங்க எலக்ஷன்னா வென்றுட்டா எங்கபகுதிக்கு லைட் எடுத்துக் கொடுப்பீங்களா? அடைக்கலம் அற்ப ஆசையில் கேட்கிறான்.

‘லைட்டு என்னடா லைட்டு நீங்க இப்ப இருக்கிற வீட்டை எல்லாம் ஒங்களுக்கே சொந்தமாக்கிடுறேன். ‘அய்யோ..... அதுமட்டும் வேணாங்க இப்பவே ஆயிரம் ஓட்டையா இருக்கிற அந்த வீட்டையா எங்களுக்கு சொந்தமாக்க போறீங்க?’

சரி... புதசாவே கட்டித்தரோம்... லைட் போட்டுத்தரோம். ஐல சம்பந்த எல்லாம்... ஒழுங்கா செஞ்சி தரோம்.’ என வாக்குறுதிகள்.... பூமாலையாய் பொழிகிறது.

தேர்தல் முடிவுகள் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தன.

ஐயா சொற்ப வாக்குகளில் வெற்றிப் பெற்று விட்டார். என்ற செய்தி கச்சேரியிலிருந்து தெரிந்ததுமே... வெடிகள், வாழ்த்து தெரிவிக்க ஆரம்பித்து விட்டன. ஆனால்? பாலத்தடி?

ஜெயபுர கொலனியில்.... வெடிகளுக்கு பதிலாக இதயங்கள் வெடித்துக் கொண்டிருந்தன.!

“ஆயா... செத்துப் பொயிருச்சி பாவிங்க... காச்சல்ல கெடந்தவனை கள்ள ஓட்டு போட கார்ல வச்சில்ல கூட்டிட்டு போனானுங்க ஆயா ஓட்டுப் போட்டதும் அவள அங்கேயே உட்டுட்டு பொயிட்டானுங்களாம் பாவம். சரியா பார்வை கூட தெரியாத ஆயா தட்டுத் தடுமாறி... எப்படியோ பாலம் வரைக்கும் வந்திருக்கா”.

அப்புறம்...?

தடுமாறி விழுந்தவன் எழும்பவே இல்லை ஓட்டுப்போட மட்டும், அதுவும் கள்ள ஓட்டு போட கூட்டிக்கிட்டு போனானே அந்த ஐயா... திரும்பவும் கார்ல வச்சி கூட்டிக்கிட்டு வந்திருந்தா ஆயா இப்படி அநியாயமா சாவாளா?

குடியிருப்பில் நெஞ்சங்கள் ஆத்திரப்பட்டன. ஐயாவின் வெற்றி உறுதியாக்கப்பட்டு வெடிகள் சிதறின.

‘அடீ..... ஒங்களுக்கெல்லாம் ஒண்ணு சொல்லுறேன் வெத்தி எடுத்த திமிர்ல கச்சேரில இருந்து கார்ல வார்.... ஐயாவ இந்த பாலத்த தாண்டி டவுண் பக்கம் விடவேக் கூடாது.

ஆமா.... அந்த ஆளு நமக்கெல்லாம் பதில் சொல்லித்தான் ஆகணும் பதவி வெறிபிடித்தவன் நம்ம ஆயாசாவுக்கு காரணமாகிட்டான் அவன்....?

கையில் இருக்கும் இரும்பு கம்பியை உயர்த்தி பிடிக்கிறான். ஆயாவின் பேரன்.

“நாம வீட்டில் இல்லாத நேரம் ஆயாவை ஏமாத்தி ஓட்டுப்போட கார்ல கூட்டிக்கிட்டு போய்....கடைசியில் அநாமத்தா விட்ட அந்த ஐயாவ.....இல்ல அந்த ராஸ்கல” ஒருத்தனின் குரல் ஆத்திரமாக ஒலிக்கிறது.

குன்றின் குரல்

அந்த இளைஞர்கள், யுவதிகள்.... கைகளை முஷ்டிகளை உயர்த்தி கோஷமிட்டவாறு... நகரின் சந்தியில் இருந்து அவர்களின் ஊர்வலம் தொடங்குகிறது.

கச்சோரியில் என் வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு சந்திக்கு வந்த நான்... 'அலைகள் ஓய்வதில்லை' விளம்பர கலகைக்கு அருகில் நின்றவாறு அந்த ஊர்வலத்தை நோக்குகின்றேன். கிழக்கு பக்கம் பஸ் நிலையத்தை நோக்கி அது நகர்ந்தது.

வாகனங்களின் வேகங்கள் குறைந்து... குறைந்து... ஊர்வலத்தின் உற்சாகம் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஊர்வலத்தில்.... அதோ, என் தம்பி சுப்ரமணியம்.... போகிறான்.

அந்த ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டிருக்கும் இளைஞர்கள் எல்லாம் தோட்டப்பகுதியை சேர்ந்தவர்கள் என்பதை.... அவர்களின் கோஷங்கள் வெளிப்படுத்தின.

'எங்களின் உரிமைகளை பரித்துவிடாதீர்கள்!' மலையக நியமனம் மலையக இளைஞர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும்!'

'எங்களுக்கு எதிராக ஆள் பிடிக்கும் ஏஜன்டுகள் ஒழிக! !...'

முஷ்டிகளை உயர்த்திக் கொண்டு எங்க சுப்ரமணியம்... மலையக ஆசிரிய நியமனத்திற்கான பரீட்சை எழுதக் காலையில் என்னோடு வந்த என் தம்பி... இப்பொழுது....

நான் ஊர்வலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எவ்வளவு

உற்சாகமாக இந்தப் பரீட்சையில் கலந்துக் கொள்ள அவன் வந்தான். அது மட்டுமா...? அதோ போய் கொண்டிருக்கும் அத்தனை பேருக்கும் அந்த உற்சாகம் இருக்கத்தான் செய்திருக்கும்.

‘அண்ணி..... காலையில் அஞ்சிமணிக்கெல்லாம் வீட்ட விட்டுக் கிளம்பினாத்தான் அஞ்சே முக்கா மொதப் பஸ்ஸைப் பிடிக்க முடியும்.’

இரவு சாப்பாட்டிற்கு பின் அவன் என் மனைவியிடம் சொன்ன போது....

‘நீ நாலு மணிக்கே போறதா இருந்தாலும் நான் செல்லனா எழுந்திருச்சி எல்லா ஏற்பாடும் செய்யிறேன்’ என்றவள் என்னைப் பார்த்து...

‘நீங்களும் காலையில் கச்சோரிக்கு போறதா சொன்னீங்கத்தானே...’ எனக் கேட்டாள்.

‘ஆமாப் புள்ள நாளைக்கு அர நேரம் வரைக்கும் கச்சோரி தெறித்திருக்கும். காலையில் வெல்லனாப் போனா யாரையாவது பிடிச்சி... ஒங்க அம்மாவோட மரண ‘சட்டிக்கேட்டை’ கையோடு வாங்கிட்டு வந்திடலாம் என்றேன்.

‘ஆமாங்க எப்படியும் அத வாங்கிட்டு வர பாருங்க. அது இருந்தாதானே அம்மாவுட்டு இ-பி.எப்- பணம் எடுக்க முடியும்’ என்றவள் சிறிது நேரம் தன் அம்மாவை நினைத்துக் கொண்டவள் போல மௌனமாக இருந்து விட்டு,

‘சப்பு நாளைக்கி நீ போனதும் ஒனக்கு வாத்தியார் வேலக் கொடுத்திடுவாங்களா...? எனக் கேட்டாள். இதை வேட்டுவிட்டு சிரித்த

அவன்....

‘அண்ணி நாளைக்கி அப்படி ஒண்ணும் வேலை கொடுக்க மாட்டாங்க ஆசிரியர் நியமனத்திற்கான பரீட்சையைத்தான் நடத்துவாங்க. அந்த பரீட்சையில் அதிக மார்க்ஸ் வாங்கினாத்தான் வாத்தியார் வேலை கிடைக்கும்...’ என்றான்.

‘நீ ஒழுங்கா எழுதி மார்க்ஸ் வாங்குவத்தானே?’ அந்த கவலையே வேண்டாம் அதிக மார்க் வாங்கு முடியுங்கிற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு.’

‘ஆமா சாமி ஒழுங்கா பரீட்சை எழுது. ஒன்ன ஒரு வாத்தியாராபாக்கனு முன்னு எனக்கெல்லாம் ரொம்ப ஆசை. ஒம் படிப்புக்காக ஒங்க அண்ணை பட்டக் கஷ்டங்க...’ அவள் சுப்ரமணித்திடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்க... எனக்கு அந்த பிரின்ஸிபாலின் நினைவு வருகிறது. அந்த பிரின்ஸிபாலின் பூர்வீகம் தோட்டக்காடு தானாம். இருந்தாலும் அவர் இந்த பதவிக்கு வந்தப் பிறகு தன் அடித்தளத்தை மறந்துவிட்டவர் போல எந்த ஒரு மாணவனையும் ஏதோ காரணத்திற்காக ஏச தொடங்கினால்.....’ என்னடா தோட்டக் காட்டான் மாதிரி கதைக்கிற’ என்றுதான் தொடங்குவாராம்.

ஒரு முறை இதை என் தம்பி எதிர்த்து கேட்கப் போய் அவனை பெஞ்சிக்கு கீழே குனிய வைத்து பிரம்படி கொடுக்க இந்த விஷயம் கேள்விபட்டு நான் பாடசாலைக்கு ஓட..... அவர் என்மீது எரிந்து விழுந்ததோடு...

‘என்னப்பா லயத்துக் காட்டான் புவத்தியை இந்த வந்து காட்டுற. ஒந் தம்பி எல்லாம் படிச்சாலும் ஏம்மாரிதி மாஸ்டரா வரமுடியாது. நான் லட்ச ரூபாயிக்கு பெறுமதியானவன். ஒம்மாதிரி கூலிக்காரனில்ல’ அந்த பெரிய மனுஷன் பேசிய பேச்சி எனக்கு

ஆத்திரத்தையூட்டியது.

‘இந்தாய்யா... கண்ணாடி! நீ என்னா எதுக்கெடுத்தாலும் தோட்டக்காட்டான், லயத்துக்காட்டானே பேசுற. நீ படிச்சப் படிப்பெல்லாம் எங்கள் கேலஜு செய்யத்தானா? ஏந் தம்பியும் ஒரு நாளைக்கி ஓம்மாதிரி கண்ணாடி போட்டுக்கிட்டு வாத்தியாரு வேல செய்யத்தான் போறான்.

‘ஆனா ஓம்மாதிரி கோடாரிக்காம்பா இருக்கமாட்டான்.’ பேசியதோடு அடுத்த வாரமே என் தம்பியை பத்து மயிலுக்கு அப்பாலுள்ள வேறு ஒரு பாடசாலையில் சேர்த்தேன்.

‘ஏந் தம்பியும் ஒரு வாத்தியாரா வரலும், ஆனா... அந்த வாத்தியாரு போல... இந்த சமூகத்தையே குத்திக் காட்டி.... ஏளனமா பேசி... பேசி...’ அந்த கண்ணாடிக்காரனை நினைத்து நான் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

‘என்னங்க யோசனை... நீங்களும் காலையில் சுப்புவேட பயணம் வச்சிருங்க...’ என் மனைவி என் சிந்தனையை கலைக்க.

அதுவரை எந்த பேச்சும் கொடுக்காமல் வெற்றிலை உரலில் வெற்றிலை இடித்துக் கொண்டிருந்த எங்கம்மா, ‘ஏண்டா சுப்பு.’

இந்த வாத்தியார் வேலைக்கி எத்தனைப் பேருப்பா வரப்போராங்க’ எனக் கேட்டாள்.

‘இந்த வேலைக்கி ‘402’ பேரு வரப்போராங்க’ என்றான் சுப்பு. ‘அந்த 402 பேரும் தோட்டப்பகுதியில் இருந்துதானே வருவாங்க’ என் மனைவி இடையில் கேட்க.

‘ஆமாங்கண்ணி, மலையக இளைஞர்களும் ஒரு வேலைவாய்ப்பு கொடுக்கனுமின்னு தான் இந்த ஆசிரியர் நியமன பரீட்சையை நடத்துறாங்க. கட்டாயம் நம்ம தோட்டப் பகுதி இளைஞர்களுக்கு இந்த முறை இந்த வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும்.’

அவனின் குரலில் தான் எவ்வளவு நம்பிக்கை.

‘லயத்துக் காட்டான்....!’ ‘தோட்டக் காட்டான்’ என இளங் குருத்துகளை ஏளனமாக பேசி அந்த கண்ணாடிக்கார பிரின்சிபாலிடம் நான் போட்ட சவால் நிறைவேறும் நாள் நெருக்கிக் கொண்டிருப்பது போன்ற நம்பிக்கை எனக்கு.

எங்கம்மா என் தம்பியை கூர்ந்து நோக்குவது விளக்கொளியில் தெரிகிறது.

‘சப்பு.... நாம காலம்காலமா தேயிலையை நம்பி காலந் தள்ளுற கூலிசனங்க நம்ம குடுபத்தில் யாருமே உத்தியோகம் செய்ததா இல்ல... ஒனக்குத்தான் மொதன் மொறையா வாத்தியார் வேல கிடைக்கப் போவுது. இப்படி சொன்ன அம்மாவை நோக்கிய சுப்ரமணி....

‘அம்மா எனக்கு வாத்தியார் வேலைக் கிடைத்திட்ட மாதிரி... நம்பிக்கையோட நீ பேசுற... நிச்சயம் உன் நம்பிக்கை வீண் போகாது. அந்தநானூத்தி ரெண்டு பேர்ல நானும் ஒருத்தனா இருப்பேன்’ என்றான்.

‘சரி... சரி... நீங்கெல்லாம் வெல்லனாப் படுங்க. காலையில் வெல்லனா எழும்கனாமில்ல... என்ற என் மனைவி நாங்கள் படுத்தப் பிறகும் ஏதேதோ வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

அந்த குடும்பத்தில் ஒருவனுக்கு வாத்தியார் வேலை கிடைக்கப் போவது என்பதை நினைக்கையில் அவளுக்குத்தான் எவ்வளவு உற்சாகம்.

காலை ஐந்தே முக்கால் மணிக்கு முதல் பஸ்சில் ஏறினோம். அதன் பிறகு.... அதன் பிறகு.... காலை குளிர் தனியவில்லை. சீசனுக்குப் பிறகு மீண்டும் இன்றுதான் இந்த நகரில் இப்படி ஒரு சனநடமாட்டம். வெளியிலிருந்து வெளி மாகாணங்களிலிருந்து..... வேறொரு பிராந்தியத்திலிருந்து.....

அப்பாடா.... இவ்வளவு பேரும் இவ்வளவு இளைஞர்களும்... ஆசிரியர் நியமன பரீட்சை எழுத வந்தவர்களா? அந்த 402 பதவிக்காக இவ்வளவு இத்தனை ஆயிரம்... இளைஞர்களா? அப்படியென்றால் இந்த நாட்டில்.... வேலையில்லாப் பிரச்சினை....?

அவன் சுப்ரமணி பரீட்சை நடக்கவிருக்கும் சென்ட்ரலுக்கும் நான் கச்சோரிக்குமாக... நடந்தோம். நேரம்.. அது போய் கொண்டிருந்தது.

என் பக்கத்தில் வந்து நின்ற ஒருவர்... பாருங்க தில்லுமுல்ல... நம்ப தோட்டப் பகுதி பொடியனுங்க கிடைக்க வேண்டிய சாண்ட்ஸ்' வெளியிடத்தில் இருந்து வந்தவுங்க பறிச்சுக்கு வாங்கப் போல இருக்கு. வெளியிடத்தில் இருந்து ஏராளம் பேரு இங்க வந்த பரீட்சை எழுதியதால... கண்டிப்பா நம்ப பொடியன்கள் பாதிக்கப்படுவாங்க... என வருத்தப்பட்டவர்...

'அந்த 402 டீச்சர் போஸ்ட்டும் நம்ம மலைநாட்டுப் பொடியன்களுக்கே கிடைச்சிடுமா? இல்லாட்டி... அதை அப்படியே அடுத்தவுங்க பறிச்சிடுவாங்களா?'

என்னைவிட அவரின் முகத்தில் ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் தேங்கி நிற்கின்றன. 'கண்டிப்பா கிடைக்கும் அந்த '402' பேரும் நம்ம லயத்து, நம்ம தோட்டத்து, நம்ம மலைநாட்டு பொடியன்களாகத்தான் இருப்பாங்க. அந்த பொடியன்களோட, அவர்களின் குடும்பங்களோட நம்பிக்கை... அழிந்திட கூடாது....'

நானும் நம்பிக்கையோடு சொல்லுகிறேன். என் கண்கள் அந்த ஊர்வளத்தை நோக்குகின்றன. வாகனங்களின் வேகம்... குறைந்து... குறைந்து... ஆனால் பொலீஸ் ஜீப் வண்டியில் வேகம் மட்டும் கூடி... கூடி வண்டி எங்களைக் கடந்து வேகமாக ஊர்வளத்தை நோக்கி ஓடுகிறது.

சிந்தாமணி - 1982

ஒரு பாடசாலையின் திறப்பு விழா

பாடசாலையின் முகப்பில் அலங்காரப் பந்தல்

பந்தலின் முகப்பில் வைத்து கட்டுவதற்காக எழுதப்பட்ட போர்டை கீழே இருந்து தூக்கிக் கொடுக்க.... மேலே பந்தலின் விளிம்பில் நிற்கும் இருவர் கவனமாக வாங்கி பந்தலின் மையப்பகுதியில் வைத்து இருவர் கயிற்றால் கட்ட முனைகின்றனர்.

'நல்வரவு' என அழகான எழுத்தில் வரையப்பட்ட அந்த போர்டின் வலது புறத்தில் கரங்களை குவித்தப்படி இருக்கும் தலைவரின் உருவப்படமும் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது.

'வேலு.... போர்ட..... இன்னும் கொஞ்சம் சென்றருக்கு எடுங்க' கீழே நிற்கும் அதிபர் சத்தமிடுகிறார்.

'சேர்.... இப்ப பாருங்க' இன்னும் கொஞ்சம் 'இப்ப' 'கரைகட்' இப்பக்கட்டுங்க. இறுக்கியே கட்டுங்க' அதிபர் சொன்னதற்கு பிறகு மேலே இருக்கும் ஜோமாலையும் வேலுவும் போர்டை கட்டுகிறார்கள்.

'சேர் ராஜரட்ணம் மாஸ்டர் நேத்தே இதை வரைஞ்சிருந்தா ரவ்வே கட்டியிருக்கலாம்.' என்றான் தனபாலு. 'சரிதான் தலைவர் பதினொரு மணிக்குத்தானே வரப்போறாரு' என்ற அதிபர்.. மேலே கும்பிடு போட்டுக் கொண்டிருக்கும் தலைவரின் உருவப்படத்தை கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே.

'தனபாலு தலைவரோட உதட்ட இன்னும் கொஞ்சம் பெருசாக்கியிருந்தா நல்லா இருக்குந்தானே' எனக் கேட்டார்.

'இது போதுங்க மாஸ்டர். தலைவர் அதையா நோண்டிப்பார்க்கப் போறாரு, மாலைகளை கழுத்து நெறையா போட்டுட்டா சரி. தவறை எல்லாம் மறந்திடுவாரு' என்றான் சற்று தள்ளி நின்றுஅழகிரி...

"தலைவருக்கு சரியா இருக்கலாம். ஆனா... பிரதிநிதிக்கு...?" என்ற அதிபர் இரண்டு பக்க சேப்புகளிலும் கையை விட்டுக் கொண்டு 'பிரதிநிதியைப் பத்தி தெரியுந்தானே.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்.... என்னை கேட்டாலும் கேட்டுருவாரு' என்றார்....

'சும்மா போங்க மாஸ்டர் நீங்க எதுக்கு பிரதிநிதிக்கு பயப்படணும். தலைவரோட அன்பு ஆதரவு எல்லாம் அந்த பிரதிநிதிக்கு இருக்கலாம்.

"அதுக்காக ஸ்கூல் பிள்ளைங்க தேவராம் பாடுற போதுகூட அவருதான் வந்து தலைமை வகிக்கணுமாக்கும் பழையஸ்கூல் எது நடத்தாலும் அவரக்கூட்டிவச்சி மீட்டிங் போட்டிங்க ஆனா இனிமே அதெல்லாம் விட்டுடுங்க'.... பொரிந்தான் அழகிரி. முதலாளி அவரது மகன் ஆசிரியர்க்கலாசாலை ஒன்றில் ரெயினிங் எடுக்கிறான்.

ரெயினிங் முடிந்து வந்ததும் இந்த ஸ்கூல்லேயே இடம்பிடிக்கும் திட்டமது.

'அதுக்கென்னா நீங்களே போட்டிருங்க' என்றார் பிரதிநிதி' ஆமா... இ... யோ... வுக்குப் பள்ளிப்புள்ளைங்க போடுறதைவிட முதலாளி போடுவது மதிப்புத்தான்' ஒத்துப்பாடினார் மாவட்டத் தலைவர்.

இதைக் கேட்ட அழகிரிக்கு ஆத்திரமாக இருந்தது. அவன் தோட்டத்தொழிலாளியாக இருந்தாலும் இவர்களின் 'அபக்கொள்ளை'களை அறிந்தவன்.

'இந்த பாடசாலையை திறப்பதற்கு அந்த ஆடம்பர விழாவே தேவையில்லை. மந்திரியாக வரும் தலைவருக்கு, தங்கள் பலரைக் காண்பிப்பதற்கு இப்படி ஏற்பாடு. பாவம் அதிபர்' என அவன் மனம் வேதனைப்பட்டது.

பிரதிநிதி தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

'மாஸ்டர், அணி வகுப்பு செய்கிற பிள்ளைகளை தனியாக ஒரு ரோவில் விட்டுடுங்க. வரவேற்பு பாடுற டீச்சர்மாடும் பிள்ளைகளும் மேடையில் இருந்தால் சரி.

கோலாட்டம் அடிக்கிற நடனம் ஆடுகிற மாணவ மாணவிகள் ஊர்வலத்தோடேயே வரணும். டெவன் ஸ்கூல்ல இருந்து மாணவர் டீச்சர்மார்கள் வருவாங்கத்தானே'..... என்று முடித்தப்போது

'தோட்டத்துல இருந்து கரகம், ரம்செட் எல்லாம் வருது..' என்றார் மாவட்டத்தலைவர்.

‘எப்படியோ ஒரு பெரிய கிரவ்ட் வந்தா சரி.... பக்கத்து தோட்டத் தலைவர்மாருக்கெல்லாம் கடிதம் போட்டிருக்கு ஆளுங்களை அவங்க திரட்டிக்கிட்டு வந்திடுவாங்க’.... என்ற பிரதிநிதியை வரவேற்பு கீதத்தை ஒத்திகை பார்த்துக்... கொண்டிருக்கும் இடத்துக்கு கூட்டிப்போனார் அதிபர்.

பிரதிநிதியின் ஆலவட்டங்களும் சென்றன.

சின்ன பிள்ளைகளை வரிசையாக நிற்க வைத்து வரவேற்பு கீதத்தை சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த வதனா டீச்சர்... பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு பெரும் சிரமம் படுவது போல பாவனைக்காட்டி பெரிய ஸ்கூல் பிள்ளைகள் என்றால் சொன்னப்படி கேட்கும் உதுகள் சின்னதுகள் தானே...’ என்றாள் உங்க சிரமம் எனக்கு தெரியிது’ என்ற பிரதிநிதி.....

அதன் பின் மைதானம் சென்று அணிவகுப்பும் அதன் இசையும் ஒத்திகை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததில் திருப்திப் பட்டார். பின் அதிபரைப் பார்த்து.

‘மாஸ்டர்..... உண்மையிலேயே இது நல்லா இருக்கு. ராஜரட்ணம் மாஸ்டர் நல்லாவே பிள்ளைகளை பழக்கி எடுத்திருக்கிறார்.’ என்றார்.

ராஜரட்ணம் மாஸ்டர்.பிரதிநிதியைப் பார்த்து நன்றி சிரிப்பை காட்டினார்.

‘நீங்கள் வரைந்திருக்கிற தலைவரோட படம் நம்பர் வன் இந்த வருஷக் கடைசியில் நடக்கப் போற.... கட்சி மகாநாட்டுக்கு இந்த மாதிரி நிறைய படங்கள் வரைய வேண்டியிருக்கும்... என்று சொன்ன போது ஆயிரம் ரூபா அட்வான்ஸ் வாங்கியது போல் இருந்தது.

பிரதிநிதியும் அவர் ஆட்களும் வாகனத்தை நோக்கி நடக்க ராஜரட்ணம் மாஸ்டரும் சென்றார். அதே நேரத்தில் மேளவாத்திய கோஷ்டியும் வந்து சேர்ந்தது.

‘என்ன நானயக்காரரே இப்பத்தான் விடிஞ்சிச்சா? பால்கார முதலாளி தலைபோன காரியம் போல் குதித்தார்.

‘பதினொரு மணிக்குத்தான் தலைவர் வருவாரு மணி ஒம்போதரதானுங்களே’ என்றார் நானயக்காரர்.

‘ஆமாய்யா, எட்டுமணிக்கு வாரேன்னு இப்ப பத்து மணிக்கு வந்துட்டு வாய் வேற போடுரியா.... சல்லி வாங்குறமாதிரி வாசிக்கனும் சோகப்பாட்டுகள வாசிச்சிடாத...’ என்றார் பிரதிநிதி. ‘சரிங்க’ தலையை ஆட்டினார் நானயக்காரர். வேனில் முன்சீட்டில் ஏறப்போன பிரதிநிதி ராஜரட்ணம் மாஸ்டரை சாடையில் அழைத்தார். நெருங்கிவந்தவரை சிறிது தூரம் அழைத்துப் போன பிரதிநிதி....

‘மாஸ்டர் நமக்கு ஸ்பெஷலாக ஒரு வேலை செய்யணும்....’ என்றவர் அமைதியான குரலில் அடுத்த மாதம் டவுன்ல ஒரு புடவைக்கடை திறக்க ஐடியா இருக்கு, கொழும்பில் இருந்தே புடவை எல்லாம் வந்திரும். ‘நான் ஒண்ணும் அவருக்குப் பயப்படல ஆனா... அரசாங்கத்துக்கு மிகவும் ஆதரவாக இருக்கும் ஒரு தொழிற்சங்கத்துல இவர் ஒரு முக்கியப் புள்ளி மாகாணசபை தேர்தலில் தலைவர் வெல்லவேண்டும் என இந்த பிரதிநிதி ரொம்ப பாடுபட்டிருக்காரு. தலைவரும் எலக்ஷனில் வென்று இப்ப ஒரு மந்திரியாகவும் வந்திட்டாரு.

“அது மட்டுமல்ல..... இந்த மாவட்ட கல்வி அதிகாரி இந்த பிரதிநிதிக்கு மிகவும் நெருங்கிய உறவு. பிரதிநிதி எது சொன்னாலும் கல்வி அதிகாரி கேட்பாரு. நாளைக்கே என்ன இங்க இருந்து மாற்றிவிட்டு.... யாரோ அனுபவமில்லாதவரை பிரின்சிபலாக்கி போடக்கூடிய வசதி கல்வி அதிகாரிக்கு உண்டு’ தன் சங்கடமான நிலையை அதிபர் சொன்னபோது அழகிரி மௌனமாக நின்றான்.

அதே நேரம் தூரத்தில் வேன் வரும் இரைச்சல் கேட்டது. ‘ஏய் அழகிரி.... பிரதிநிதியோட வேன் வருதுடா... நீ ஏணியைப்பிடி நாங்க கீழே இறங்கிக்கிறோம்...’ என்று மேலே இருந்து கத்தினான் ஜோமாலை.

தனபாலும் அழகிரியும் ஓடிப்போய் ஏணியைப் பிடித்துக் கொள்ள....

நல்வரவு போட்டை கட்டி முடித்த வேலுவும் ஜோமாலையும் கீழே இறங்கினார்கள்.

தூரத்தில் வேன் வருவதை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு மாணவனை 'ஏய் சிவராஜ் வதனா டீச்சரை கொஞ்சம் வரச் சொல்லு என்றார்.

வதனா டீச்சர் வந்ததும் 'என்ன மாஸ்டர்' என வினாவ 'பிள்ளைகளை எல்லாம் கூட்டி வச்சி பாட்டுக்களை ஒருமுறை ஒத்திக பாத்திருங்க' என்றார்.

'ஓம் எல்லாம் உள்ளால நிக்குதுக ஆனா உதுகளுக்கு ராகம் தான் சரியாவே வரமாட்டுது.... என அலுத்துக்கொண்டு திரும்பி நடந்தாள்.

'சேச் சே.... ஒருமாசமா இந்த டீச்சர்கிட்ட இதே கதத்தான்....' என தலையில் அடித்துக் கொண்டார் அதிபர். பின் சிறிது பின்னால் சென்று பாடசாலை முழுவதும் அடக்கி ஒரு நோட்டமிட்டார்.

பழைய ஸ்கூல் இருக்கவே..... ஒருபகுதியை இடித்து..... புதிதாக ரெண்டு வகுப்பறைகளும் ஹோலும் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் ஒரு நிறுவனத்தின் உதவியால்தான்.

பிரின்ஸிபலோடு நான்கு வாத்திமார். இரண்டு டிவிஷனிலிருந்தும் 'பிள்ளைகளுக்கு நான்கு வாத்திமார் போதாதுதான். இன்னும் ரெண்டுபேர் வேணும்' என்று போன மாதம் அபிவிருத்தி சபை கூட்டம் நடந்த போது இரு தோட்டத் தலைவர்களும் கேட்டனர்.

'புது ஹோலை திறந்த பிறகு இன்னும் இருவர் வருவார்கள்....' என நம்பிக்கை தெரிவித்ததை நினைத்துக் கொண்டார் அதிபர்.

வேன் பாடசாலை முகப்பில் வந்து நின்றது. வேனிலிருந்து கட்சியின் மாவட்டதலைவர், இரண்டு முதலாளிமார்கள். பால் சேகரிக்கும் பெரும் புள்ளி ஒருவர் என இறங்கி வந்தனர்.

'என்னங்க மாஸ்டர்.... வேலை எல்லாம் ஒழுங்கா நடக்குதா...? எனக் கேட்டுக் கொண்டே வந்த பிரதிநிதி பந்தல் முகப்பை பாத்தவுடன்'

‘அட தலைவரை அப்படியே வச்சிட்டிங்களை யாரு வரைஞ்சது? என அதிசயப்பட்டு கேட்டார். ‘நம்ம ராஜரடணம் மாஸ்டர் தான்’ என்றான் தனபாலு.

‘நல்லா இருக்கே... டவுன்ல உள்ள நம்ம கட்சி ஆபிஸிலக்கூட ராஜரடணம் மாஸ்டரை கூட்டிப்போய் சுவரில் இதுமாதிரி படம் வரைஞ்சிரனும் என்றார்.

‘மாஸ்டர் தலைவர் பதினொரு மணிக்கு முன்னமே வந்திருவாரு. பணியமெயின் சந்தியில இருந்து தலைவரை ஊர்வலமா அழைச்சிட்டு வரனும்...’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது

‘தலைவருக்கு மாலையெல்லாம் கட்டியாச்சா....? எனக் கேட்டார். ‘போய் லயத்தில பாருங்க... எத்தனை மாலை கட்டிவச்சிருக்காங்கனு....? என்றார் ஜோமாலை.

‘மேனக்காரங்கெல்லாம் வந்தாச்சா....? இது மாவட்ட தலைவரின் கேள்வி.

‘நேற்றே சொல்லி விட்டோமே... எட்டு மணிக்கெல்லாம் அவுங்களை வரச்சொன்னேன்’ என்றார் அதிபர்.

பிரதிநிதி கையை உயர்த்தி மணியைக் பார்த்தார். ‘சே... என்னா மனுஷங்க சொன்ன நேரத்துல காரியத்த செய்யணும். மணி எட்டே முக்கால்...’ என முகத்தை சுளித்தார்.

‘மாஸ்டர் ஸ்டூடன்ஸ் எல்லாம் எப்ப? என கேட்டுவிட்டு’ இயோ... இப்ப வரமாட்டார். தலைவரோடத்தான் வருவார் என்றார்.

‘இ. ஓ... வுக்கும் மாலை போடனும் இந்த பாடசாலை உருவாவதற்கு அவரோட பங்கு முக்கியம்’ என்றார்.

‘மாஸ்டர்... மறந்திடாதிங்க விழா முடிஞ்சி வாகனத்திலேயே யூனியன் ஓபிசுக்கு வந்திடுங்க தலைவர் இங்க வந்து மிச்ச நேரம் நிக்கமாட்டாருன்னு நினைக்கிறேன்.’

‘அட்டனில் ஒன்பது மணிக்கு தலைவர்மார் மீட்டிங் நடக்குது. தலைவர் பேசி முடித்ததும் நுவரெலியாவிற்கு போற வழியில் இந்த எஸ்டேட் ஸ்கலை ஒப்பன் பண்ணிட்டுப் போங்கன்னு போன வாரமே போன் மூலம் கதச்சிட்டேன்...’ என்ற பிரதிநிதி.

வேறார்ன் பண்ணும் சாரதியை கொஞ்சம் பொறுப்பா...'
மாஸ்டர்கிட்ட ஒரு முக்கிய சங்கதி' என கையை நீட்டி சொல்லிவிட்டு
மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

'கட்சியின் நிர்வாக சபை நுவரெலியாவில் கூடுது. நீங்களும்
வந்தீங்களன்னா மகாநாட்டு பெனர் எழுதிற விசையமா ஜி.எஸ்.
கிட்டையே கதச்சிக்கலாம்.

அங்க ஒப்பன் முடிந்ததும் நானும் தலைவரோடேயே
நுவரெலியாவுக்கு போவனும்' என்றார்.

'நீங்க போங்க என்னால அங்க வர முடியாத நிலை பின்னேரம்
மாணவர்களோட கலை நிகழ்ச்சி இருக்கு. அதை நான் கவனிக்காமல்
அங்கு வந்தால் பிரின்ஸிபல் ஒரு மாதிரி நினைப்பார்.' என்றார்
ராஜரட்ணம்.

'அதுவும் சரிதான்..... நீங்க இத கவனியுங்க நான்... கடைக்கி
என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று யோசிச்சிகிட்டு வாரேன்... என்று
வாகனத்தில் ஏறிய பிரதிநிதி சிறிது தள்ளி நிற்கும் அதிபரை பார்த்து...

'மாஸ்டர் எல்லாரையும் சந்திக்கே வரச்சொல்லிருங்க சந்தியில்
இருந்தே ஊர்வலமா அழைக்கலாம்.' என நினைவுபடுத்தினார்.

'சரிங்க.... சரிங்க எல்லாம் கரைகட்டா நடக்கும்' அதிபரை
முந்திக்கொண்டு தனபால் சத்தமிட்டான். வாகனம் கிளம்பியது.

சூரியன் உச்சிக்கு வந்துவிட்டான் தலைவர் அதோ
வரப்போகிறார். இதோ வரப்போகிறார் எதிர்பார்ப்பு.

பதினொரு மணிக்கு வரவேண்டிய தலைவர் பண்ணிரண்டாகியும்
வரவில்லை. 'நமது தலைவர் வருவார் வந்துக் கொண்டிருக்கிறார்
தோட்டத்தலைவர்மார்கள்.... மக்களுக்கு அறிவித்தனர்.

பாடசாலையின் திறப்பு விழாவை கட்சியின் பொது கூட்டமெனவே
நினைத்துவிட்டார்கள். அதிபருக்கு சங்கடமாகவே இருந்தது.

இது ஒரு பொதுவான விழா பலதரப்பினரும் வந்திருக்கின்றனர்.
ஒரு தனிக்கட்சியின் விழாவாக இதை எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்.
இது ஒரு பாடசாலையின் திறப்புவிழா' எடுத்துச் சொன்னார்....

நேரம் ஓடியது..... மலர்களைப் போலவே சிறுவர் சிறுமிகளும் வாடினர். நடனமாடுவதற்கு ஒப்பனை செய்திருந்த சிறுமிகளின் முக ஒப்பனை வியர்வையில் கரைந்தது. சந்தியின் ஓரங்களிலும் தேயிலைச் செடிகளின் ஓரங்களிலும் தேயிலைச் செடிகளின் ஓரங்களிலும் மக்கள் ஒதுங்கி நின்றனர்.

தலைவருக்காக மக்கள் நிற்கலாம்.... நேரமுமா காத்து நிற்கும்?....

‘மண்ணாங்கட்டி அந்த தலைவர் வந்துதான் இதை திறந்து வைக்கனுமாக்கும். வேறு ஆளே இல்லையா....?’ ஒருவன் ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டான்.

மணி ஐந்துக்கும் மேலாகிவிட்டது. மாலையும் நெருங்கியது. பால் முதலாளியின் வேன் வந்தது. மக்கள் கலகலப்படைந்தனர். ஆனால் வேறு வாகனங்களைக் காணோம்.

வாகனத்தை கட்சிக்காரர்கள் சூழ்ந்துக் கொண்டனர். கிளார்க் ஒருவர் வாகனத்திலிருந்து இறங்கி வந்து ‘பிரின்ஸிபல் எங்க.... பிரின்ஸிபல்....’

‘என்னப்பா சொல்லு’ என்றார் அதிபர்

‘சேர் தலைவர் நேரா நுவரெலியாவுக்குப் போயிட்டார். இங்க வர நேரமில்லையாம். இந்த புரொகிராம் அவர் டயரியில் இல்லையாம். ஆகவே அடுத்த மாதத்திற்கு ஒத்திப்போடுவீங்களாம்.’ என்றவர் வேனில் ஏறி யாரையும் சட்டை செய்யாமல் பயணமானார்.

அதிபரை விட சுற்றிநின்ற மக்கள் திரள் வெகுண்டது.

மாஸ்டர் அந்த தலைவர் வராட்டி ஒண்ணும் குடிமுழுகிப் போகாது. உங்க முகத்தில் கரிய பூச நினைக்கிற அந்த பிரதி நிதிக்கு சரியான அடி கொடுக்கணும். நீங்களே பாடசாலையை திறந்து வைங்க என்றார் தோட்டத்தலைவர்களுள் ஒருவர்.

சுற்று யோசித்த அதிபரின் பார்வை தூரத்தில் நின்ற மரத்தடியை நோக்கியது.

‘என்னை விட அந்த ஸ்கூலை திறந்து வைக்கிற தகுதி உங்களின் ஒருத்தருக்குத்தான் இருக்கு’ என்றார். இதைக் கேட்டதும்

அழகிரியின் புருவம் சுருங்கியது. 'ஆம்மா.... அதோ அவரே தான்' அதிபர் மரத்தடியை நோக்கி நடக்க மற்றவர்களும் அவரோடு நடந்தனர். மரத்தடியில் அமர்ந்திருக்கும் பெரியவரை நோக்கிய அதிபர்... மாஸ்டர் எழுந்திருங்க ஒங்க கையால நீங்கத்தான் இந்த ஸ்கூலை திறந்துவைக்கலாம்' என்றார். 'நானா.....?' பெரியவருக்கே வியப்பாக இருந்தது.

மாஸ்டர் இந்த தோட்டத்தில் பாடசாலை இல்லாம இருந்தபோது நீங்கத்தான் நைட்ஸ்கூல் வைத்து எங்களுக்கெல்லாம் ஆனா... ஆவன்னா சொல்லித்தந்த வாத்தியாரு நீங்கத்தந்த ஆர்வத்தாலத்தான் ரொம்பப் பேரு இங்க படிச்ச முன்னுக்கு வந்தாங்க. கோவில் முற்றத்தில் குப்பி விளக்கை வைத்துக் கொண்டு எங்களுக்கெல்லாம் நீங்கள் ஆரம்ப கல்வி போதித்ததை மறக்கவே முடியாது.

யார் யாருக்கோ கட்டப்பட்ட மாலைகள் எல்லாம் அவரின் கழுத்தில் விழுந்தன.

ஒரு கட்சி தலைவனை விட மந்திரியை விட குப்பி விளக்கை வைத்துக் கொண்டு அறிவு ஒளிதந்த இராப் பாடசாலை ஆசிரியர்.... இப்பொழுது அவர்களுக்கு ஒரு மா மனிதனாக... திகழ்ந்தார்.

இந்துமதி 1990

எப்படியும் விடியும்!

அந்தி நேரம்,

மழை தூறிக் கொண்டிருக்க.... மேக மூட்டம் எங்கும் வியாபித்திருந்தது. சாலை ஓர மரங்கள் கூட தெளிவில்லாது மூட்டத் திரைக்குள் மங்களாகத் தெரிந்தன.

மழைச்சாரல் முகத்திற்கு அடிக்காவண்ணம் குடையைத் தாழ்த்திப் பிடித்தவாறு நெடுஞ்சாலையிலிருந்து தேயிலைச் செடிகளுக்கூடே லயத்தை நோக்கிப் பிரிந்து போகும் பாதையில் நிதானமாகவே நடந்தார் அழகிரிசாமி.

‘இது இருட்டுற நேரமா....? இல்லாட்டி குருட்டுமாசி கட்டிக்கிட்டு நிக்கிறதால ஏற்பட்ட மழை இருட்டா?’ என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டவா, பாதை ஓரத்து தேயிலை வாதுகளில் படிந்திருக்கும் நீர் பட்டு நனையும் வேட்டியை சொப்பிங் பேக் பிடித்திருக்கும் கையால் சேர்த்துத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டே நடந்தார். இன்னும் ஒரு ரெண்டு மொடக்கு அத தாண்டிட்டா, லயத்த எட்டிப் பிடிச்ச மாதிரித்தான்.’ அவரின் மனம் துரிதப்பட்டது.

அவர் பிள்ளை மடுவத்தை தாண்டி லயத்தை அண்மித்தப் போது, லயத்து முகப்புப் பக்க கோடியில் படுத்திருந்த நாயொன்று தலையைத் தூக்கிக் குரைக்க ஆரம்பித்தது. ‘சும்மாப் போடி..... என்னமோ புது ஆளப்பாத்து கொரைக்கிற மாதிரி இப்பத்தான் குரைக்கிறா.... நான் யாரு இங்கேயே வளந்து கொட்ட போட்டவன் தெரியுமா?’ என்று சொல்லிக் கொண்டே லயத்து வாசல் வழியாகப் போனவர்.... இடமிருந்து வலமாக இருந்த முன்றாவது வீட்டிற்கு முன்னால் காணைத்தாண்டி ‘லயிசங்கல்’ பக்கம் வந்து குடையை மடக்கிக் கொண்டு கூடைத் தகரத்திலிருந்து வழிந்து விழும் மழை நீரில் மாறி மாறி கால்களைத் தூக்கிப் பிடித்து காலில் படிந்திருக்கும் சகதி மண்ணை அகற்றி விட்டு ஒருக்கணித்து சாத்தியிருக்கும் முன்கதவை லேசாக தள்ளிக் கொண்டு மெதுவாக உள்ளே நுழைந்தார்.

நடுவீட்டில்.....

இருடா அம்மா வரட்டும், சீனியெல்லாம் நீதான் கொட்டி தின்னன்னு சொல்ரன்

'யாருடி தின்னது நா மட்டுமா தின்னே.... நீதானே வெறும் சுடுத்தண்ணில்ல சீனியைக் கொட்டி கலக்கிக் குடிச்ச...'

'போடா பொய்க்கார நாயே.... நீதானே கலக்கிக் குடிச்ச.... பாவம் அம்மா நனைஞ்சுட்டு வரும் அது தேத்தண்ணி குடிக்க சீனியில்லாம ஆக்கிட்டான்.'

'அக்கா இங்கப் பாரு.... இந்தக் குட்டி என்ன நாயின்னு சொல்லுறா.... நான் இப்பக் குடுத்தனா.....' என்று சின்னத்தம்பி அவளின் தலையில் குட்டினானோ என்னவோ..... அதற்குள் சின்னப் பாப்பா.... ஓ வென்று பெரிதாக அழுதான்!

சிமிலியைத் துடைத்து விளக்கை ஏற்றி வைத்த பெரிய பாப்பா.... 'கொரங்கு ஏன்டா அவள அடிச்ச' என்றாள்.

'அக்கா சத்தியமா நான் அடிக்கல்ல. அந்த நாய்தான் வேணுமின்னு கத்துது....' என்று சொல்லிக் கொண்டே ஸ்தோப்பு பக்கம் திரும்பி சின்னத்தம்பி என்ற சிவபாலன் 'அக்கா யாரோ நிக்கிறாங்க என்று அலறினான். அவன் போட்ட சத்தத்தில் பெரிய பாப்பாவும் திடுக்கிட்டு விட்டாள். 'அடே.... அடே..... நான்தான்டா' என்று சொல்லிக் கொண்டு அவரசமாக நடு வீட்டுக்குள் நுழைந்தார் அழுகிரிசாமி.

சிறிது நேரம் அவரை வியப்பாக பார்த்த பிள்ளைகள்.... பின்... 'நம்ம தாத்தா வந்திருச்சி...' என்று ஆசையோடு கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டன.

அவர்களை அள்ளி அணைத்துக் கொண்ட கிழவரின் கண்களில் நீர் முட்டியது. எத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு இந்தப் பேரன் பேத்திகளோடு இப்படி ஒரு பாச அணைப்பு...

கண்களை துடைத்துக் கொண்டவர் கீழே நழுவி விழுந்திருந்த தின்பண்டம் நிறைந்த சொப்பிங் பேக்கை பெரிய பாப்பாவிடம் கொடுத்து....

எல்லாரும் எடுத்துக்கங்க' என்று கொடுத்து விட்டு குடையை ஒரு ஓரமாக வைத்தார்

'தாத்தா அக்கா வயசுக்கு வந்திருச்சின்னு அம்மா லெட்டர் போட்டிச்சே கிடைச்சிச்சா' தாத்தாவை நோக்கிக் கேட்டாள் சின்ன பாப்பா.

அதற்கு அவர் பதில் சொல்றதற்குள் பெரிதாக வெட்கப்பட்ட பெரிய பாப்பா....குசினிப்பக்கம் தனக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த மறைவிடம் நோக்கி.... ஓடி விட்டாள். சின்னப் பாப்பா நடுவீட்டில் போடப்பட்டிருக்கும் அடுப்பில் மிளாரை ஓடித்து வைத்து தீ மூட்டினாள்.

'ஏன் அடுப்ப இங்க போட்டுட்டங்க?'

'அக்கா சடங்காகவும் அவள மறைவா குசினில வச்சிட்டு... அடுப்ப இங்க போட்டுட்டோம். அக்காவுக்கு சடங்கு முடியிற வரைக்கும் சமையலெல்லாம் இந்த நடு வீட்டில்தான்' தாத்தாவுக்கு பதில் சொன்ன சின்னவள்....

'குளிர் காயிங்க' என்று சொல்லி விட்டு கடையடுப்பில் கிடந்த கேத்தலையும் எடுத்து அடுப்பில் வைத்தவள்..... இரண்டு கைகளிலும் திண்பண்டங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தம்பியை பார்த்து....

'ஏய் எல்லாத்தையும் எடுத்துவிட்டா எப்படி? அம்மாவுக்கும் வையிடா.... என்றான். தம்பி எதுவும் பேசவில்லை வாய் நிறைய அடக்கி வைத்திருந்தான்.

வேட்டியை காய்த்துக் கொண்டிருந்த அழகிரி..... 'எங்க அம்மாவைக் காணோம்?' எனக் கேட்க 'நூரளைக்கு' என்றாள் சின்னப் பாப்பா.

'ஏன்?'

'வேலைக்குத்தான்'

'அப்ப தோட்டத்து வேல....'

'இங்கத்தான் சரியா வேல கொடுக்க மாட்டாங்களே. அதான்.... அம்மா நூரளையில் மரக்கறி தோட்டத்துக்கு வேலைக்கு போறவுங்களோடப் போயி வேல செஞ்சிட்டு வரும்.'

‘அடக் கடவுளே இந்த குளிரில் அங்க போயி எப்படி வேல செஞ்சிட்டி வரும்?’

‘நம்ம தோட்டத்துல இருந்தும் ஆளுங்க அங்க வேலைக்கு பேரயிருக்காங்க தானே.... அவுங்களோட கடைசி பஸ்ஸிலாவது வந்திடும். சில நேரங்கள் அங்கேயும் வேல கிடைக்காட்டி வந்திடும்’ சிறிது நேரம் யோசனையில் இருந்த அழகிரிசாமி.....

‘ஆமா..... ராவ் சாப்பாட்டுக்கு?’

‘அதான் நானும் அக்காவும் சேர்ந்து சோறாக்கிட்டோமே. அம்மா வந்து ஏதாச்சும் கறி வைக்கும்.’ என்ற சின்னவள் தாத்தாவுக்கு தேனீர் ஊற்றிக் கொடுத்தாள்.

அதே நேரம்.....

‘பாரு கதவ இந்தப் புள்ளைங்க இப்படி பராகின்னு தெறந்து வச்சிருக்கிறத. பேய் பிசாசு வந்து அண்டினாலும் தெரியாது’ என்று திறந்து திடந்த வெளிக் கதவை சாத்திவிட்டு உள்ளே நுழைந்தாள் முத்துமணி.

‘அம்மா வந்திருச்சோ.....’ தாயைக் கண்டதும் தண்டோரா போட்டான் சின்னத்தம்பி. பெரிய பாப்பா குசினிப்பக்கம் இருந்து அம்மாவை எட்டிப் பார்த்தான்.

நனைந்து துவைந்து வரும் மகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார் அழகிரிசாமி.

‘அம்மா தாத்தாவும் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னத்தான் வந்திச்சி....’ என்றாள் சின்னப்பாப்பா.

தந்தையைப் பார்த்ததுமே மகளுக்கு கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

‘வந்திட்டியாப்பா..... நானும் ஏம்புள்ளைங்களும் செத்தமா பொழைச்சமான்னு பாத்திட்டு போகவா வந்த....? தகப்பன் இல்லாத இந்தப் புள்ளைங்களை வச்சிக்கிட்டு நா.... நா....’ முத்துமணி பேசமுடியாமல் ஓ..... வென அழுதேவிட்டாள்.

‘நான் என்னம்மா செய்வேன். நான் வேலைக்கி போயி சிக்கிக்கிட்ட எடம் அப்படி. ஒருமுறை வந்து உங்களை எல்லாம்

பார்த்துவிட்டு போனதுக்கப்புறம்..... பத்து மாசம் கழிச்சி இப்பதான் வந்திருக்கேன்னா..... எப்படி இருக்குமின்னு நீயே பார்த்துக்க...' ஒரு விரக்கியோடு சொன்னார்.

'ஏன்... பேரன் பேத்திகளை போய் பார்த்திட்டு வர்றேன்னு நீங்க கேக்கலையா....?'

'நானா கேக்காம இருப்பேன்.....? எத்தனையோ முறை கேட்டுப் பார்த்திட்டேன் ஆனா அதுக்கு அவுங்க....'

'உன் இஸ்டத்துக்கு... நீ நெனச்ச நேரம் இங்கிருந்து போக முடியாது. நீ இஸ்டத்துக்கு போயிட்டா இந்த மாடுகளை யாரு பார்த்துக்கிறதுக்கு இருக்கா?'

"போ போ போயி வேலையைப் பாரு. வீட்டுக்கு போற காலம் போகலாம்...." ன்னு என்ன ஒரு கொத்தடிமையா அவுங்க நெனச்சிட்டாங்க இங்க என் வருமானமெல்லாம் போயி... தோட்டத்தில் கொடுத்த பென்சன் காசெல்லாம் கரைஞ்சி நாசம்மா போன அன்னைக்கே, நானும் தலை மேல காடு போயி சேர்ந்திருக்கன்னும் வயது போன காலத்தில் இப்படி ஒருத்தன் வீட்டுக்குப் போயி சீப்படக் கூடாது....." வேதனையோடு சொன்னவர்.

'ஏம்மா ஈரத்துணியோட நிக்கிற போயி அத மாத்திக்கிட்டு வந்த கையக்கல காச்சம்மா.....' என்றார்.

'சரிப்பா எப்பத்தான் அங்கிருந்து விடுபட்டு வருவிங்க' எனக் கேட்டாள்.

'அதான் பெரிய பாப்பா தாமர வயசுக்கு வந்துள்ளான்னு.... நி எழுதின கடுதாசியை காண்பிச்சு..... கெஞ்சாத குறையா கெஞ்சி.....' வீட்டுக்குப் போகணும் மூணுமாசாம எனக்கு சம்பளமும் கொடுக்காம நிறுத்திவைச்சிருக்கீங்க..... அதையும் கொடுத்தா அதை என் மகக்கிட்ட கொடுத்திட்டு பேத்தியையும் பார்த்திட்டு வந்தாரேன்னு' சொன்னேன். அதுக்கு அந்த வீட்டுக்கார முதலாளி.....

'அப்பிடி..... மூணுமாச சம்பளத்தையும் ஒரேயடியாக கொடுக்க முடியாது..... வேணுமின்னா இப்ப முன்னூறு தர்றேன். மீதியை வீட்டுக்குப் போய் வந்ததும் வாங்கிக்க. இப்பவே

எல்லாத்தையும் தந்திட்டா..... அப்புறம் இந்தப் பக்கமே வராம ஆள ஏமாத்திற ஆளுதான் நீங்கெல்லாம்.' என்று முண்ணூறு மட்டும் கொடுத்தான். அத எடுத்துக்கிட்டுத்தான் மயிலைப் பிட்டியில் இருந்து கண்டி வந்து கண்டியில் இருந்து இங்க வந்து நேர இவ்வளவு நேரமாகிருச்சி..... சேச்சே..... வேலைக்கு வானனு என்னக் கூட்டிக்கிட்டப் போன எடத்திலேயே எனக்கு இந்தக் கதின்னா..... வீட்டு வேலைக்கின்னு அனுப்பி வைக்கிற..... சின்னப்பிள்ளைகளோட கதி என்ன.....?' என்று சொல்லிவிட்டு அடுப்புத் திண்ணை ஓரத்தில் கிடந்த பலாக்கட்டையை இழுத்து உட்கார்ந்தார்.

'இங்கப்பாருப்பா..... இனிமே நீங்க வேலைக்கி அங்க மட்டும் அல்ல எங்கேயும் போவாம வீட்டோட இருந்திட்டா சரி.

"எனக்கிருக்கிற இந்த முணு பிள்ளையோட இன்னொரு பிள்ளை இருந்தாலும் அதையும் எப்படியாவது காப்பாத்தி தானே ஆகுவேன். வீட்டோட நீங்க இருந்திட்டாய் போவது. அங்கப்பாருங்க..... வயசுக்கு வந்த பெரியவள, இன்னும் குடிசையை விட்டு வெளிய வரல்ல. இந்த ரெண்டு பிள்ளைகளை நம்பித்தான் அவள விட்டுட்டு நான் நூரளைக்கு வேலைன்னு ஓடிட்டு வர்றேன். அவ சடங்க நான் பெருசா வைக்காட்டியும். அவ குடிசையில் இருக்கிற இந்த ஒரு மாசத்துக்காவாவது..... ஒழுங்கான சாப்பாட்டை ஒரு நேரமாவது கொடுக்கவேணுமேன்னு..... அந்தக் கூலி வேலைக்கு அங்க ஓடுறேன் இந்த நேரத்துல நீங்களும் இந்த ரெண்டு பிள்ளைகளோடு சேர்ந்திருந்தா அவளுக்கு எவ்வளவோ துணையா இருக்கும்.....' என்ற முத்துமணி ஈரப்புடவையை மாற்றிக் கொள்ள குசினிப் பக்கம் போனாள்.

'முத்து..... நீ ஒரு தாயிமாதிரி சொல்லிட்டு போற உனக்கு நானும் ஒரு பாரமா இருக்கணுமாக்கும்' என்றவர் போனவாரம் பட்டியில் வைத்து முடை அடிச்ச மாடு முட்டி நெஞ்சை அடுப்பு உஷ்ணத்தில் கைகளை காய்ச்சி ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். புடவையை மாற்றிக் கொண்டுவந்து முத்துமணி வாங்கிவந்த மரக்கறிகளை நறுக்கிக் கொண்டே..... பெரிய பாப்பா தாமரையின் சடங்கை எப்ப... எப்படி

வைக்கலாம். இந்த வீட்ட எப்படி ஒதுங்கப்படுத்தலாம் என்று தகப்பனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

சின்னப் பாப்பாவும் சின்னத் தம்பியும்..... குசினிப்பக்கம் இருக்கும் தாமரையோடு சேர்ந்து விடுகதை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் இரவு சாப்பாட்டிற்கு பிறகு.....

தகப்பனும் மகளும் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது “ஏம்மா இங்கிருந்து பத்து மைல் கடந்து நூரளைக்கு வேலைக்கு போறீங்க? அப்ப இங்க இத்தோட்டத்தில் வேலை கிடைக்காதா.....” எனக் கேட்டார் அழகிரிசாமி.

‘எங்கப்பா இப்பத்தான் தோட்டத்தில் வேலைக்கொறவுத்தானே வாரத்தில் நாலு நாள் வேலை கிடைப்பதே கஷ்டம்.

“வெளியில் இருந்து வர முதலாளிமார் நிலத்தை குத்தகைக்கு எடுத்து தேயிலையைப் புடுங்கி வீசிட்டு கிழங்கு போட்டதாலே..... எங்களுக்கு வேலை குறைஞ்சி போச்சி. ஆனா இதுநாள தோட்டக் கம்பனிக்கு ஆதாயம் ஏதோ ஒரு விதத்தில் அவங்களுக்கு..... ஆதாயம் வருது’ என்ற முத்துமணி.....

தேயிலையைப் பிடுங்கி நிலத்தைப் பண்படுத்தி திருத்திர வரைக்கும் எங்க தொழிலாளிகளுக்கு இங்க வேலைக் கிடைக்கும். அப்புறம் கெழங்க பயிர்பண்ணிட்டா..... மொதலாளிகளுக்கு வேண்டிய வெளி ஆட்களுக்குத்தான் இங்க வேலை. அப்புறம் நாங்க மீதியிருக்கிற தேயிலையில் கொழுந்திருந்தா எடுக்க வேண்டியது. இல்லாட்டி இப்படி வெளி வேலை தேடி நூரளை அங்க இங்க ஓட வேண்டியதுதான்.’ என்றாள்.

“அட காட்ட அழிச்சி தேயிலை நட்டுவைக்க பயன்படுத்தப்பட்ட கூலிகளும் நாமதான். இப்ப தேயிலைச் செடியை புடுங்கி வீசிட்டு கிழங்கு உட்பத்தி பண்ண மண்ண பண்படுத்துவது நம்ம ஆளுங்கத்தான். ஆனா ஒரு வித்தியாசம் அப்ப வெள்ளக்காரன் இப்ப கருப்பு.’ என்றவள்.

‘ஏம்மா நூரளைக்கு வேலைக்கிப் போறீங்களே.... அங்கெல்லாம் எப்படி.....? என கேட்டார்

அங்கேயும் மொதலாளிமார் வச்சிருக்கிற கெழங்கு தோட்டத்தில தான் வேல காலையில மொத பஸ்ஸப் பிடிச்சி அங்கப் போயி ரேஸ்கோஸ் சந்தியில காத்துக்கெடக்கணும். அங்கத்தான் வேன் எடுத்துக்கிட்டு மொதலாளிமார் ஆட்களை பொறுக்கி எடுத்துக்கிட்டு போவாங்க. சில நாட்களில் வேலையும் கிடைக்காது. போக வர பஸ்க்குத்தான் வெட்டித் தண்டம். இப்ப உள்ள புது டைமிக்கு கால ஏலெட்டு மணிக்கு வேல தொடங்கினா... பழைய டைம் அந்தி அஞ்சி மணிக்குத்தான் வேல விடுவாங்க. பகலைக்கு பானு சம்பலோடை கெடைக்கும் ஆனா..... வேல..... சில நாட்கள்ள முழுமையா கூலி கிடைக்காது. அந்திக்கு சம்பளம் தலை எழுத்தேன்னு இருக்க வேண்டியது தான்.

“ஓம்மாதிரி பென்ஷன் எடுத்த கெழடுக இந்தியா பாஸ்போட் எடுத்திட்டு தோட்டத்தில வேலை நிப்பாட்டி..... அங்கிட்டும் இல்லாம இங்கிட்டும் இல்லாம இருக்கிறது. தொழிலாளிங்க அடையாள அட்ட இல்லாம கொழும்பு பக்கம் வேலைக்கு போயி திரும்பி வந்திருக்கும் இளந்தாரிங்க..... எங்க மாதிரி தோட்டத்தில இருந்தும் இங்க கெழங்கு போட்டதால வேலை கிடைக்காத தொழிலாளிங்க..... இப்படி ஏகப்பட்டவங்க அங்க அதான் நூரணைக்கு வேலைக்கு வருவாங்க ஆனா எல்லாமே தோட்டத்து சனங்கத்தான். முன்ன எல்லாம் தோட்டத்து வேல நிரந்தர வேலையா இருந்திச்சி. ஆனா இப்ப அதுவும் நிரந்தரமில்லாத தொழிலா ஆகிட்டு இருக்கு”.

“விலைவாசி கூடின இந்தக் காலத்தில் தோட்டத்து தொழிலாளிகளுக்கு தோட்டத்திலேயும் ஒழுங்கா வேல இல்ல வாழ்க்கையை ஒழுங்கா ஓட்டுற அளவுக்கு வருமானமும் இல்ல’ என்றாள் முத்துமணி.

அழகிரிக்கு யோசனையாக இருந்தது.

‘நான் இந்த தோட்டத்த தவரணையில் வேல செய்தப்ப..... அந்த நேசரியில என்னென்ன ரக தேயிலைக் கன்றுகளை உற்பத்தி பண்ணியிருப்பேன். புதகாட்டு மலையில் அது எவ்வளவு செழிப்பா

வளரும்.

எவ்வளவு கொழுந்து கொடுக்கும் ஆனா இப்.....'

'இப்பத்தான் அந்த கன்று வளர்ந்த தவரணை காடு மண்டிக்கிடக்கே' என்றான் முத்துமணி. 'ஏம்மா..... இந்த தோட்டமும் தேயிலையும் இப்படியே வீணா போனா..... இந்த தொழிலாளிகளோட வாழ்க்கையும் இன்னும் மோசமா போயிருமே..... இதுக்கு ஒரு விடிவு கிடைக்காதா? என்று அழகிரி மகளிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே வெளியில நாய் குரைத்தன. பக்கத்து வீடுகளின் கதவுகள் தட்டப்பட்டன. ஏன் இந்த வீட்டின் கதவும் தான்.

'என்னவோ ஏதோ.....?'

'யாரோ எவரோ.....'

பயந்து கொண்டே ஸ்தோப்பிற்கு போய் வெளிக்கதவை திறந்தாள் முத்துமணி.

அழகிரி சிமின் விளக்கோடு மகளுடன் போனார். 'அக்கா பயப்படாதீங்க நாங்கதான்' என்று சில இளைஞர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

'அக்கா நாளைக்கு நீங்களெல்லாம் பிரைவேட் வேலைக்கு வெளிய போவதீங்க. நமக்கு இங்கேயே நெடுக வேல கொடுன்னு துரைக்கிட்ட பேச்சுவார்த்தை நடத்தணும். இப்படியே இருந்தா..... நாம இருக்கிற வீட்டையும் யாருக்காவது மாடுகட்ட குத்தகைக்கு கொடுத்திடுவாங்க. அப்புறம் நாம நடுத்தெருவிலதான் நிற்கணும். தோட்ட நிலத்துல கை வைக்காதேன்னு போராடி உயிர் கொடுத்த தியாகிங்க வழியில வந்த நாம இன்று வேல வெட்டி இல்லாத அனாதை மாதிரி ஆகிட்டோம். இனிமேலும் பொறுமையா இருந்தா..... பிச்சை தான் எடுக்கணும். இதனால்..... நாளைக்கி காலையில் எல்லாத் தொழிலாளர்களும் ஒண்ணா கூடணும்.

இந்த தோட்ட துரைக்கிட்ட இந்த தோட்ட கொம்பனிக்காரங்கக்கிட்ட எல்லாம் பேச்சு வார்த்தை நடத்தணும். நமக்காக நாம போராடணும்.' என்றான். அவர்கள் போன பிறகு.....

படுக்கைக்கு போன அழகிரிசாமிக்கு இந்த இருட்டுக்குள் எங்கோ ஒரு மூலையில் சிறு நம்பிக்கை ஒளி எழுவது போன்ற தெம்பு ஏற்பட்டது.

வானொலி மஞ்சரி

செப்டம்பர் 1997

நெஞ்சில் உரம்

அவள்.....

அவளை நினைத்து பார்க்கும் போதே இனிமையான கற்பனைகள் சின்னச் சின்ன பூக்களாக மலர்ந்து மலர்ந்து... பெரியதொரு மலர்க் குவியல் போல... !

ஓ... ! அவள் அந்த வீணாவே தான் ஏய் வீணா.... நீ என் நினைவோடு.... பெரியதொரு மனக்கோட்டையை கட்டி முடித்தவனாக.... நீ என்னை பற்றி என்னென்ன சுவை மிகுந்த கற்பனையோடு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பாய் என்பதை நானும் எண்ணிக் கொண்டு தான் இருக்கின்றேன்.

என்னை வைத்தக்கண் வாங்காமல் முறைத்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த விழிகள்...

வீணா நீ என்மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தாய்? என்மீது நம்பிக்கை நிறைந்தவளாக.... விசுவாசம் நிறைந்தவளாக... அன்று நான் உன்னிடம் விடைப்பெறும் போது சொன்னாயே...

‘நீங்க என்ன கல்யாணம் பண்ணிக்கிவிங்க... தோட்டத்தில் வேல செய்யிற புள்ளத்தானென்னு என்னை ஒதுக்க மாட்டிங்கன்னு முழசா பூரணமா நம்புறேன்’

‘வீணா..... தோட்டத்தில் கூலி வேலை செய்யறவளை தான் நான் கட்டிக்கனும். எனக்கு மனைவியா வர்ரவ... இந்த தொழிலாளி வாக்கத்தில் இருந்து தான் வரணும்..... லயத்தில் வாழும் உன்னை தான் கட்டிக்கிவேன்.....’

‘தொழிலாளிகளுக்கு கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகள் அவர்களுடைய சிந்தனைகள் இலட்சிய போக்குகள்.... இவைகளை பற்றி எல்லாம் எனக்கு விபரம் விபரமாக.... நாரில் மாலை தொடுக்கிற மாதிரி....’ ‘தோட்டத்தில் நீயும் ஒரு படிச்சவ.... ஆகையினால நீ மற்றப் பெண்களுக்கு முன்னோடியாக இருக்கனும்’ என்று எனக்கு எவ்வளவு சொல்லி இருக்கீங்க...

ஓ.... வீணா என்மீது, என் வார்த்தை மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தாய்.... ஆனால் இன்று.... ?

அன்று அவளுக்கு நான் கொடுத்த வாக்குறுதி.... பெரிய இலட்சிய வாதியைப் போல.... நான் நடந்துகொண்ட நடப்பு தோட்டத்தில் எந்த தொழிலாளியைக் கண்டாலும்....

‘என்னத் தோழரே! என்று ஆரம்பித்து அவர்களுக்கே புரியாத கடும் தமிழ் சொல் தொடுத்தது... அவர்களிடம் ‘லெச்சர் அடித்து...’ என்னை நானே மேதையாக்கிக் கொண்ட அந்த சாதாரண தொழிலாளர்களை விட நான் எவ்வளவு விஷயங்களை ஏன் உலக தொழிலாளர்களையே தெரிந்து வைத்திருப்பவன் போல பேசிய பேச்செல்லாம்.... இன்று....?’

‘நீங்க படிச்ச படிப்புக்கு உங்களுக்கு நல்ல உத்தியோகம் கிடைச்சிருக்கு. நல்ல சம்பளமும் கிடைக்கும். பணமும் பதவியும் கிடைச்சிட்டா இந்த ஏழையை மறந்திடு வீங்க தானே....’

‘வீணா! நீ என்னா இப்படி கதைக்கிற. நான் என்னா அப்படியா படுபிற்போக்குவாதி?’

‘வீணா.... நீ என்மேல வீணாவில சந்தேகப்படுற சத்தியமா சொல்லுறேன் இந்த தொழிலாளி வாக்கத்திற்காக தான் உழைக்கப் போறேன். நான் மணக்க போறதும் உன்னைத்தான்....’

ஆகா....! என்ன அருமையான ஜால வார்த்தைகள். நான் அவளை மணக்க போகிறேன் என்ற வார்த்தைகள் அவளின் குடும்பத்தில் உள்ளவர்களுக்கு திருப்தியாக இருந்தாலும் எனக்குப் பின்னால் ஏதோ ஒரு பெரிய பிற்போக்கு வாதிகளை எல்லாம் மழுங்கடிக்க கூடிய மிகப் பெரியதொரு குழுவே இருக்கிறது என தம்பட்டம் அடித்து கொண்ட அந்த அமளி துமளிகள்.... ?

‘இந்தா பாரு வீணா.... அவனுக்கு அரசாங்கத்தில் பெரிய வேலைகிடைத்திருக்கிறது உண்மைதான் சம்பளமும் கிடைக்கும். ஆனா.... ஆயுதப் புரட்சி அது இதுன்னு பயங்கரமா பேசுறானே.... அதை நினைச்சாத்தான் பயமா இருக்கு. நாளைக்கே அவன் ஏதாவது ஒரு போராட்டத்தில் குதிச்சி அவன் உயிருக்கு ஏதும் மோசம் வந்திட்டா அப்புறம் நீதானே மூளியா.... பூவோ பொட்டோ வைக்க முடியாதவளாக....’ என்று அவர்கள் பயந்தார்கள்.

‘அவரு..... அப்படி ஒரு வாக்கப் போராட்டத்தில் இறங்கி... அதற்காக தன்னை தியாகம் செஞ்சிட்டா அது எனக்கு பெருமை தான் அதன் பிறகு நானும்....’ அவள் என்னை முழுமையாக ஒரு சுத்த வீரனாகவே எண்ணினாள்.

வீணா.... உன் சிந்தனைகள் தெளிவாக இருந்தது போல..... என் செயல்கள்.... ?

நான் ஒரு வேடதாரியாய் போலியாய்.... வெறும் வார்த்தைகளை மட்டும் பரப்பிக் கொண்டு.... என் சுய முகத்தை வண்ண வண்ண கண்ணாடிகளால் மறைத்துக் கொண்டு.....

வீணா.... வீணா.....!

வசந்த காலத்து மலர்கள்

இலையுதிர் காலத்து மரங்கள்

பட்டு விட்டதுவோ என எண்ணும் படி நிற்கும் மரங்கள் மீண்டும் அரும்பு வெடித்து இளந்தளிரோடு... பூ, பிஞ்சு, காய், கனியாக மாறி.... மாறி.....

ஓ..... காலமே..... நீ ஓடுகின்ற ஓட்டம்.... வீணா..... உன்னிடம் விடைபெற்று போன அந்த நாள் தொட்டு என் வாழ்க்கையில் தான் எவ்வளவு மாற்றங்கள்..... பணம் பதவி.....

எனக்கு சொந்தமாக.....

வீடு, நிலம், கார், வேலையாட்கள்..... இவைகளை விட அவள்..... என் பணக்கார மனைவி.... எனக்கு கீழ் எத்தனை எத்தனை ஜீவன்கள்!

அந்த உழைப்பாளி ஜீவன்களின் உழைப்பிலிருந்து நான் உறிஞ்சும் தொகை சுரண்டல் தனம் அந்த தொழிலாளிகள் நடத்தும் போராட்டங்களுக்கு எதிராக..... நான் நடத்தும் எதிர் புரட்சி.... நான் தற்பொழுது தொடர்பு வைத்திருக்கும் பெரும் புள்ளிகள் அந்த புள்ளிகளில் நானும் ஒருவன்.

அன்று நான் உன்னிடம் பேசிய அந்த வார்த்தைகள் வீணா..... நீ ஏமாந்து விட்டாய்.

பிறந்த இடத்தை ஒரு முறை போய் பார்த்து விட்டு வரவேண்டும். என்ற ஏதோ ஒரு நினைப்பு.

மேடு பள்ளங்கள்.....

ஏற்றம் இறக்கம்.....

அதே சாலைகள்

அதே லயங்கள்... மாறுபாடாக சில குன்றுகளில் தேயிலை செடிகளின் புனர் நடுகைகள். பழைய தேயிலை செடிகளை அகற்றிய செம்மண் குன்றுகள் பிறந்த இடம், சில பழகிய முகங்கள்... அவைகளில் அவளை அந்த.....

வீணாவைத் தேடுகிறேன். பணிய லயத்தில் இருந்து அவளின் குடும்பம் இப்பொழுது.....

மேட்டு லயத்தில்.....

'வீணா.....!' எட்டிப் பார்க்கிறாள். அட ! காதோரத்து கேசம் நரை விழுந்து... அவளின் முகம் கூட சிறிது மாறியிருந்தது... வெளியே

வருகிறாள்.....

கூர்ந்து பார்க்கிறாள். அந்த விழிகளில் இன்னும் அதே பிரகாசம்.

வீணா இன்னும் எனக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாளா? இந்த நினைப்போடு.... மூக்குக் கண்ணாடியை சிறிது தூக்கிவிட்டுக் கொண்டு,

‘வீணா.... ‘ அழைக்கிறேன்.’ வியப்பான அவளின் அந்த பார்வை.

‘நான் தான் வீணா....’ ‘நீ.... நீங்க.... தெரியிது நீங்களே தான்.....’

என்னை அவள் அடையாளம் கண்டு கொண்டாள்.

‘யாரு... யாரு வந்திருக்கா.... வீணா?’ எனக் கேட்டபடி டொக்.... டொக்கென ஊன்று கோல் ஓசையிட உள்ளே இருந்து வரும் அவன்.... அந்த நொண்டி?’

நான் அவனை நோக்க அவன் என்னை நோக்க.... ‘தோழரே..... நீங்களா....?’ அவன் என்னை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு கேட்டான்.

ஆனால் எனக்கு..... ஓ..... ! ‘தோழர்’ என்ற வார்த்தையை மறந்தே நீண்ட காலமாகிவிட்டதே! நான் பசப்பன்.... சந்தர்ப்ப வாதி.....

இவர்கள்..... இந்த தொழிலாளர்கள்..... மேலும் மேலும் கூர்மையடைந்து.....

தோழரே என்னைத் தெரியல்ல. நான் தான் மைக்கல்.” உச்சி மலையில் கொடிக் கம்பத்தை தனியாக சுமந்து கொண்டு நடந்தானே அந்த மைக்கலா.....? எனக்கு வியப்பு வேதனை.

‘என்னாத் தோழரே அப்படி பார்க்குறீங்க. நான் எப்படி நொண்டியானேன்னு ஓங்களுக்கு தெரியாது தானே. தொழிலாளர்களுக்கும் தோட்ட நிர்வாகிகளுக்கும் இடையே நடந்த போராட்டத்தில் தான் இந்த காலு பொயிருச்ச அவனாங்க கையில் துப்பாக்கி இருந்திச்சி எங்ககிட்டத்தான் அது இல்லையே.... என்னா செய்ய காலு பொயிருச்சி ஆனா.... இன்னும் வெறி போகல்ல!’

அவளின் கண்களில் இன்னும் அந்த வெறி.....

‘தோழரே..... ! இந்த ஊன்று கோலை மட்டுமில்ல.... எனக்கு இவ.... என் மனைவி.... இவளும் என் ஊன்று கோல் தான். நான் நொண்டின்னு தெறிஞ்சும் என்னிடமுள்ள போராட்ட உணர்வுக்கு மதிப்பு கொடுத்து என்னை கணவனா ஒத்துக்கிட்டவ.

இன்னும் நாங்க சுரண்டப்படுகிறோம். அந்த சுரண்டலுக்கு எதிரா... நானு.... எங்க தொழிலாளிங்க... ஏன் என் பிள்ளைகள்.... எல்லாரும் தொடர்ந்து....' அவன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான். நான் எதுவுமே பேச முடியாமல் தடுமாறுகிறேன். இன்றைய நிலையில் நானே ஒரு சுரண்டல் பேர்வழி. எனக்கு அவர்கள் முன் நிற்கவே தடுமாற்றம். அவர்கள் முன் என் போலி முகம் என்னையே பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

வீணா.... அன்று உங்கள் முன் பெரிய வேதாந்தியை போல.... உலகையே மாற்றுபவன் போல பேசிய வார்த்தைகளெல்லாம்.... வெறும் போலித் தன்மைகள் கபட நாடகங்கள்... ஆனால் நீங்கள்.... உங்கள் பாதையில் மேலும் தொடர்ந்து... தொடர்ந்து நடந்துக் கொண்டிருத்தான் இருக்கிறீர்கள். உங்களின் வஞ்சவான கைகள் ஒன்று சேர்ந்து ஓங்க... என் போன்ற போலிகள்... வேடதாரிகள்..... கீழே..... கீழே.....

நான் திரும்பி எதிரே தெரியும் செம்மன் குன்றினை நோக்குகிறேன். அங்கே சில தொழிலாளிகள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு பாறையை பள்ளத்தை நோக்கி உருட்டி விடுகிறார்கள்.

சிந்தாமணி 1982

என் இரத்தம் உணர்த்தும்

ஒளி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் மெழுகு வர்த்தி உருகி உருகி அடிமட்டத்திற்கு வந்து விட்டது. அவன் இன்னும் முடங்கிக் கொள்ளாமல் முழங்கால்களை கட்டிபித்த வண்ணம் முகத்தை முழங்கால்களுக்கிடையே புதைத்தவாறு மூலையில் அமர்ந்திருந்தான்.

மறு மூலையில் முணங்கியப்படி படங்குத் துண்டில் படுத்துக் கிடந்த ஆரோக்கியம் கிழவன் தலைமாட்டுப் பக்கமிருந்து எடுத்த சுருட்டோடு எழுந்து உட்கார்ந்தான். எதிர் பக்க மூலையில் இன்னும் அவன் படுக்காமல் உட்கார்ந்திருப்பதை மங்களான ஒளியில் பார்த்தவர்

“என்னடா கொயிந்து இன்னும் படுக்கலையா? என்னமோ கவுட்டிக்குள்ள தலையைப் போட்டப்படியே குந்தியிருக்க. அவளத்தான் அந்த மிருக சென்மங்க கொன்னுடுச்சே. திரும்ப திரும்ப அவளையே பத்தி நெனச்சி நெனச்சிக் கவலைப்பட்டா எப்படி? அவ என்ன திரும்பி வந்திட போறானா? பேச்சு முடிவதற்குள் கிழவனுக்கு ஒரு நீண்ட கொக்கிராமல்

“நாசமத்த நோயி சாவோடுதான் போகுமின்னா இன்னும் அந்த எழுவெடுத்த சாவும் வந்தப்பாடில்ல எத்தனை நாளைக்கித்தான் இந்த கோவில் சத்திரம் தாங்கும்”

ஒரு விரக்தி கலந்த குரலில் தனக்கு வந்திருக்கும் இழுப்பு நோயையும் வராமல் நிற்கும் சாவையும் எண்ணி கருவி கொட்டியவர் சளியைக் காசி தலைமாட்டுப் பக்கமிருந்து எடுத்த எச்சில் கொத்தில் துப்பிவிட்டு வைத்தார்.

பின் கோவிந்துவை பார்த்து “ஏலேக் கோயிந்து படுத்துக்கிரியாடா. மெலுவத்திரி இக்குவூன்டா எரியுத. சுட்டின்னு படுத்துக்க வெளிச்சம் நின்றிடும் போல இருக்கு” என்றார்.

கோவிந்து எதுவும் பேசாமல் “உம்” என்று இருந்தான் ஏ கோயிந்து கவலன்னூ ஒனக்கு மட்டுமில்லடா எனக்கும் சரியான கவல தான்டா. எனக்கிருக்கும் மனவருத்தத்துக்கு ஒன்ன ஒப்பாரி வச்சி அழுவதை போல இருக்கு ஆனா மன தைரியத்தில எல்லா பாரத்தையும் கர்த்தர் மேல போட்டிட்டு கம்மின்னு இருக்கேன்டா நமக்கெல்லாம் பாவம் செஞ்சவனை அவரு தண்டிச்சாலும் சரி மன்னிச்சாலும் சரி” அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் இருமல் அவரை தடுத்தது.

சளியை காரி துப்பிவிட்டு படுக்கைக் பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு காகித துண்டை எடுத்து படுக்கைக்கு அருகிலுள்ள கட்டிடத்தில் எரியும் மெழுகு வர்த்தியின் சுடரில் பற்ற வைத்து தன் சுருட்டுத்துண்டை பற்ற வைத்து ஒரு இழுப்பு இழுத்தார்.

கேரு.... கேரு..... என்ற வாங்கும் நெஞ்சுக்கு அது இதமாக இருந்தது போலும்.

இன்னும் இரண்டு இழுப்பு இழுத்து புகையை விட்டார்.

திடீரென தேவ வாக்கு போல 'ஏலக் கொய்ந்து நம்மலை எல்லாம் ' இப்படி அனியாயப்படுத்துனானுங்களே அவனுங்க கண்ணெல்லாம் சுருக்கா அவிஞ்சு போயிருண்டா' என்ற கிழவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அடி மட்டத்திலிருந்து நீல நிற ஒளியை தந்துக் கொண்டிருந்த வர்த்தியின் சுடர் அணைந்து விட்டது.

போச்சுடா எல்லாமே இருண்டு போச்சு என்ற கிழவனின் கையலிருக்கும் சுருட்டின் நெருப்பு மட்டும் மினுக்கு மினுக் என்றிருந்தது.

அய்யாய்யோ வெளிச்சம் நின்னிருச்சா அடக் கடவுளே இன்னும் ஏம்பேரனை காணலையே?

ஒரு பக்கமிருந்த மாரியம்மா கிழவி கதறினாள்.

மாரியம்மா என்னா? கிழவன் விசாரித்தார்.

ஐயோ சாமி ஏம் பேரனை காணலை. எங்கப் போயி என்னா ஆனானோ? ஐயோ கடவுளே எல்லாத்தையும் மண்ணு திங்க வச்சிட்டு இவே ஒருத்தனத்தான் ஏங்கிட்ட விட்ட இப்ப இவனையும் மண்ணு தின்ன விட்டுறாத, மாரியம்மா கிழவி ஒப்பாரி வைத்தாள்.

இந்தா பாரு மாரியம்மா இதுக்கு ஏன் ஒப்பாரி வக்கிற. அவன் ஓடுகாலு பையந்தானே எங்கேயாவது போயிருப்பான் இப்ப வந்திடுவான் தானே.

இருட்டில் கிழவனின் குரல் கிழவிக்கு ஆறதல் கொன்னது . ஆனால் அவள் ஆங்காரத்தில் ஒவேன ஒப்பாரி வைத்தாள்.

வரவர இந்தஎடமும் எழுவு வீடா பொயிருச்சி. அவனுங்கத்தான் நமக்கு சாத்தானய் வந்து நிம்மதி இல்லாம ஆக்கினானுங்கன்னா நீங்களாம் இப்ப நிம்மதி இல்லாம அடிக்கிறீங்க.. ? அந்த கொயிந்து பய என்னென்னா கவுட்டிக்குள்ள தலையை போட்டுகிட்டு அழுவுறான். நீ என்னாடானா பேரன காணென்னு ஒப்பாரி வக்கிற. "கிழவனை தொடர்ந்து பேசவிடாமல் சளிதொண்டையை அடைத்தது. கைகளால் எச்சக் கொத்தை தடவி தடவி எடுத்தவர் காரிகாரி துப்பினார்.

அய்யோ ஏஞ்சாமிக்கு வந்த மாத்தான் தெறியலையே? கிழவியின் ஒப்பாரி அடங்கவில்லை.

ஏய் கோயிந்து நீயாவது வர்ரானான்னு நான் நல்லாயிருந்தா ஓடி போய் வந்திடுவே ஆனா எந்த நாடு மாரி வளர்த்த நாயோ முந்தா நாளுக்குத மொதனாளு அந்த ஆளமரத்து பெட்டி கடைக்கு முன்னால வச்சி ஏங்கால கடிச்சிபுடுச்சிடா. பாருடா காலு எப்படி வீங்கியிருக்குன்னு. நீ எங் கண்ணுல்ல வெளியே எட்டி பாருடா என்ற ஆரோக்கியம் கிழவன் நாய் கடித்து வீங்கியிருக்கும் காலை தடவி பார்த்துக் கொண்டார்.

நல்ல மனுஷன் நாயும் கடிக்கும் பேயும் கடிக்கும் ஆனா நாரவேல செஞ்ச அந்த சாத்தான் பயலுங்கல இப்ப நாயும் கடிக்காது. பேயும் கடிக்காது. என்னைக்காவது ஒரு நாள் கர்த்தர் தான் அவனுங்களை எல்லாம் தண்டிப்பாரு. கிழவன் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

சாமி யாரும் போயி ஏம் பேரணைத் தேடலையா? ஈனக்குரலில் ஒலித்தது கிழவியின் குரல்.

அந்த குரலைக் கேட்டு கிழவன் ரொம்பப் பரிதாபப் பட்டார். பேரணைக் காணலையேன்னு அவ அழுவுரா. தங்கச்சியை அந்த சாத்தானுங்க கொன்னுப் புட்டாங்களேன்னு காயிந்து அழுவுறான். இங்க யாருக்கு ஆறுதல் சொல்றது? என்று எண்ணிக் கொண்ட கிழவன் கோயிந்து பாவண்டாக் கெழவி பேரணக் காணம் தவிக்கிறது. ஒரு எட்டு வெளியப் போயி பார்த்திட்டு வாடா....”.

முலையிலிருந்து எந்தப் பதிலையும் காணோம் அவே மரத்துப் போயிட்டான். இந்த ஓலகத்து மேலேயே அவனுக்கு வெறுப்பு போல அடுத்தவுங்க வேதனையைப் பத்தி அவே ஏந்தான் கவலைப்படப் போறான் என்று கிழவனின் மனம் கோவிந்துவை எடை போடுவதற்குள், கதவைத் திறக்கும் சத்தம் கிரீச்! சென்று கேட்டது |கிழவியின் பேரன் வந்திடானா’ இல்லாட்டி அவனைத் தேடிக் கோயிந்து வெளியப் போயிட்டானா? கிழவனின் மனம் குழம்பியது.

கிழவியின் பேரன் வந்ததாக தெரியவில்லை. அப்படி என்றால் கோவிந்து? ‘இந்தாப் பாரு மாரியம்மா நீ ஒண்ணுங் கவலைப்பாடத கொயிந்து ஓம் பேரனப் பார்க்கப் பொயிட்டான் கிழவனின் வார்த்தைகள் கிழவிக்கு ஆறதலாக இருந்தது.

கோவிந்து சாரத்தை இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டு வீதியில் இறங்கி நடந்தான்.

முன்னால் இருக்கும் ஆலமரத்து பெட்டிக் கடையில் வெளிச்சமில்லை. நாய் மட்டும் ளொல் ளொல் என்று குரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பிள்ளையார் கோவில் வரைக்கும் இரண்டுப் பக்கமும் உள்ள கடைகளை மாற்றமாறிப் பார்த்தப்படி ஒரு ரவுண் பார்த்துவிட்டு வந்தான்.

இரண்டு மூன்ற ஹோட்டல்களைத் தவிர மற்றக் கடைகளுக்கு பலகைப் போட்டு விட்டார்கள். கோவிந்து அந்தப் 'பேனி' யைத் தூரவி தூரவிப் பார்த்தான். கிழவியின் பேரனைக் காணவில்லை.

பய எங்கப் போயிருப்பான். மணியும் பத்துக்கு மேலாகிறிச்சே....? என் தங்கச்சியைத்தான் அந்தப் பாவிப்பயலுங்க வன்செயல் நேரத்தில் கொன்னுப்பட்டாங்க இப்ப அந்த கிழவியோடப் பேரனையும் அடிச்சி எங்கேயாவது தூக்கி வீசியிருந்தா? பலவாறு எண்ணிக் கொண்டு தெருவில் நடந்த கோவிந்து தன் தங்கையை நினைத்துக் கொண்டான்.

அவளுக்கு பதினெட்ட வயசுத்தான் இருக்கும் அவள எப்படி வளர்த்தேன். எப்படி படிக்க வச்சேன். கடசில அந்த நாயப் பயலுங்க கொன்னுப் புட்டாங்களே! அந்திக்கி அந்த கோஷ்டிக்கி தலைமைத்தாங்கி வந்த அந்த பல்லு நீண்ட மொரட்டுப் பயல எனக்கு நல்லாத் தெரியும் அவன் மட்டும் இப்ப ஏங் கையிலக் கிடைச்சா....? கோவிந்து முஷ்டியை உயர்த்தி வெறியோடு பற்களை நறு நறுவெனக் கடித்தான். அவனின் கம்பீரமான உடலின் தசைக் கட்டுகள் உருண்டு திரண்டன. அதே நேரத்தில் அடுத்த தெருவில் ஒரு லாரியின் பயங்கரமான சத்தம். இந்த தெருவில் நடமாடிக் கொண்டிருந்தவர்களெல்லாம் அந்த தெருவுக்கு ஓடினார்கள் சிறிது நேரம் மலைத்து போய் நின்ற கோவிந்துவும் அந்த தெருவுக்கு ஓடினான். தூரத்தில் ஒளியில் தெரிந்தது. கோவிந்து தன் எதிர்ப்பட்டவர்களைப் பார்த்து விசாரித்தான்.

“யாரோ ஒரு பொடியனாம் லொறியில் அடிப்பட்டுட்டான் பொடியனில்லாப் பெரியான்”

யாருகண்டா போறதுக்கு முன்னத்தான் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுப் பொயிட்டாங்களே

கோவிந்து அந்த இடத்திற்கே ஓடினான்.

ஆளுப் பொலைக்க மாட்டான். இரத்தம் அளவுக்கு மேலப் பொயிருச்சி”

பொடியனா? பெரியானா?

பொடியங்கிறாங்க, பெரியாளுங்கிறாங்க, சரியாச் சொல்லத் தெரியல்ல ஒருவேலைப் பொடியனாத்தான் இருக்கும். இதுக்கேட்டு கோவிந்து பதறினான்.

அடிபட்ட ஆள இப்ப பார்க்க முடியாது. அவருக்கு அதிகமா ரத்தம் பொயிருச்சி

நர்ஸம்மா நர்ஸம்மா எப்படியும் பார்க்க விடுங்க.

ஐயொ தொந்தரவு பண்ணாதீங்க. அவருக்கு ரத்தங் கொடுக்க முடியாம நாங் தவிக்கிறோம். நீங்க பேசம வெளிய போங்க.

அப்படின்னா என் ரத்தத்தை எடுத்து சோதிச்சிப் பாருங்க. அவனுக்கு ஒத்து வந்தா இதையேக் கொடுங்க.

சரி, சரி, வாங்க முதலில் டெஸ்ட் பண்ணிப் பார்ப்போம். கடவுளே அவன எப்படியும் காப்பாத்து

நர்ஸுக்கு பின்னால கோயிந்து போகிறான். இரத்தப் பரிசோதனை நடக்கிறது. லாரியில் அடிப்பட்டவனின் இரத்தமும் கோவிந்துவின் இரத்தமும் ஒரே வகையான 'ஓ' பிரிவுதான்.

ஒரு உயிரைக் காப்பாற்ற முடியும் என்ற நம்பிகையில் நர்ஸ் சிரிக்கிறாள். சிறிது நேரத்திற்குள் எல்லாம் முடிகிறது.

எப்படியும் அவன் பிழைச்சுக்கலும் அவனுக்காக ரத்ததானம் செய்த கோவிந்து வேண்டிக் கொள்கிறான்.

அடிப்பட்டவனுக்கு இரத்தம் செலுத்தி விட்டு ஓர் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டு விட்டது. என்ற திருப்தியோடு கோவிந்து அமர்ந்திருக்கும் இடத்திற்கு வந்த நர்ஸ், நீங்க கடவுள் மாதிரி வந்து ஒரு உயிரைக் காப்பாத்திட்டீங்க. உங்க இரத்தமும் அவர் இரத்தமும் ஒரே இரத்தம் தான். நீங்க அவருக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளிச்சிட்டீங்க. என்று நன்றியோடு சொன்னாள்.

இதை கேட்டு மௌனமாக சிரித்த கோவிந்து அப்படின்னா இப்பப்போய் பார்க்கலாந்தானே? எனக் கேட்டான்.

வாங்க நானே கூட்டிப் போறேன் நர்ஸ் கோவிந்துவை லாரியில் அடிப்பட்டவன் இருக்கும் வாட்டிற்கு அழைத்துக் போனாள்.

'கிழவியின் பேரன் தானே' மண்டை கட்டோடு கிடக்கும் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்த கோவிந்து சிறிது நேரம் அவனையே முறைத்துப் பார்த்தான் இவனுக்கும் அவனுக்கும் இடையில் இரத்த உறவுகள் ஒன்றிந்து அவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்கும் போது இவன் உயிரிழந்த தங்கையை எண்ணிக் கொண்டான். இவனுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. அந்த வேதனையை தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவன் அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

ஏய் உனக்கும் எனக்கும் இரத்த உறவு இருக்கத்தான் செய்யுது. ஆனா அன்னிக்கி இனவெறி எடுத்து நீ ஆடினப்ப பாவி ஒரு

கோஷ்டியைக் கூட்டியாந்து அந்நிக்கி ஒரு கோரத்தாண்டவமா ஆடிட்டியே.

போடா அந்நிக்கி ஏந் தங்கச்சியைக் கொன்னுட்ட. அந்த ரத்த பாசத்தில் துடிக்கிற என்னுட்டு ரத்தத்தில் இப்ப நீ பிழைச்சிட்ட!

நாங்கப் பட்ட அவஸ்தை, வேதனை, துன்பம், துயரமெல்லாத்தையும் உன் உடம்பில் ஓடற என்னுட்டு ரத்தம் உனக்கு கட்டாயம் காண்பிக்கமால் போகாதுடா என்று சொல்லிக் கொண்டே நடந்த கோவிந்து அந்த மாரிம்மா கிழவியின் பேரனைத் தேடி வேகமாக நடந்தான்.

விழிப்பு

[Faint, mostly illegible text continues in the main body of the page, appearing to be bleed-through from the reverse side.]

புதிய ராகம்

தாவணியை இழுத்து சொருகிக் கொண்டே படிகளில் இறங்கிய மாதவி ரோட்டுக்கு வந்ததும் அந்தப் படிகளை ஒருதரம் அண்ணாந்து பார்த்தாள்.

லயத்திற்கும் ரோட்டுக்கும் இடையே உறவை ஏற்படுத்தும் படிகள் அவை. அந்த நாற்பது படிகளையும் நோட்டமிட்டவள் தனது மார்பகங்கள் விம்பி சுருங்கும் படி ஒரு பெருமூச்சி விட்டாள்.

மறுகனம் ரோட்டிலிருந்து கிழக்குப் பக்கமாக தேயிலை செடிகளுக்கூடே போகும் ஒற்றையடிப் பாதையில் வேகமாக நடந்தாள்.

பாதையின் இரு மருங்கிலும் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த தேயிலைச் செடிகளின் பக்கவாதுகள் நீண்டு வளர்ந்து பாதையை குறகலடைய செய்தன. அவளின் பாவாடை வேறு பக்கம் வாதுகளில் சிக்கி அவளுக்குச் சிரமத்தைக் கொடுத்தது.

இந்த தொல்லையிலிருந்து விடுபட எண்ணியவள் தன் பாவாடையை இழுத்து முழங்காலுக்கு மேல் சொருகிக் கொண்டு நடக்கலானாள்.

சிறிது தூரத்தில் பட்டு போய் நிற்கும் மாமரம் தென்பட்டது. அந்த பட்ட மரத்தின் கிளை ஒன்றில் அமர்ந்திருந்த ஒரு காக்கை இவளை கண்டதும் கா....! கா....! எனக் கரைந்தது.

சுதந்திரமாக கத்திக் கொண்டிருக்கும் அக் காக்கையின் குரல் கேட்டு எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த மற்றொரு காக்கை அந்த மாமரத்திற்கு எதிரே புள் மண்டிக்கிடந்த ஒரு குழி மேட்டில் அமர்ந்து கொண்டது.

மாமரத்தருகே வந்த மாதவி அம்மரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பூவும் பிஞ்சுமாக அம்மரம் செழிப்பாக இருந்தபோது லயத்துப் பையன்களே இதில் ஏறி குதியாட்டம் போட்டதையும் மரம் பட்டுப் போன பிறகு ஒரு குருவியும் அதனை ஏறெடுத்தும் பார்க்காததையும் எண்ணும் போது அவளுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

பட்ட மரத்தடியில் பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு மல்லிகைக் கொடியிலிருந்து கிளம்பிய நறுமணம் அவளின் வேதனையை தணித்தது.

மல்லிகைக் கொடியிலிருந்து கைநிறைய மலர்களை பறித்த மாதவி தேயிலைச் செடிகளுக்குள் நுழைந்து பட்ட மரத்திற்கு எதிரே மேட்டை நோக்கி நடந்தாள். அந்தக் குழி மேட்டில் அமர்ந்திருந்த

இரு காக்கைகளும் இவளின் வரவைக் கண்டு அச்சத்தால் படபடவென சிறகுகளை அடித்துக் கொண்டு பறந்து சென்றன.

அந்த குழி மேட்டின் பக்கத்தில் உழைப்பாளியின் உடலை உமிழ்ந்த பெருமிதத்தில் இரு தேயிலை செடிகள் கொழுத்து செழிப்பாக நின்றன. அச் செடிகளுக்கு அருகில் வாடி நின்ற மாதவி வெப்பமேற்பட்டிருக்கும் குழி மேட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் உள்ளத்திலும் துயர வெடிப்புகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவளின் கண்களில் பெருகிய நீர் மல்லிகை மலர்களில் விழுந்தது.

குழியின் ஓரமாக முழந்தாளிட்டு அமர்ந்தவள் கைகளில் வைத்திருந்த மல்லிகை மலர்களை மேட்டில் சொறிந்து விட்டு விம்மி அழுதாள். புதைகுழிக்குள் ஆழ்ந்துறங்கும் இவளின் தாயை இவளின் விம்மல் தட்டி எழுப்பவா போகிறது?

“அம்மா நாளைக்கி நாங்க உன்னை விட்டிட்டு போக போறோம்மா. எங்கள் வயிற்றிலும், கொழுந்துக் கூடைத் தோளிலும் சுமந்து ஏறி இறங்கிக் தொழில் புரிந்தியே இந்த மண்ணிலே இந்த மண்ணைவிட்டு நீ குடியிருக்கும் இடத்தை விட்டு நாங்கெல்லாம்..... போகப் போறோம்மா....” என்று வாய்விட்டு கதறியழுதாள் மாதவி.

இப்பரிதாபத்தை சகிக்காத சூரியன் மேற்குப்புற மலைச்சரிவில் போய் விழுந்தான் சிறிது நேரம் மௌனமாக தன்னை பெற்ற தாயாருக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்திவிட்டு எழுந்தான்.

அவளுக்கு இன்னும் வேதனைக் தீரவில்லை.

தாவணியின் ஒருபக்க மூலையை இழுத்து கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டவள் கடைசியாக தாயின் குழிமேட்டை கூர்ந்து பார்த்து விட்டு அங்கிருந்து வீடு நோக்கி நடந்தாள்.

அவளின் மனத்திரையில் அந்த பழைய நிகழ்ச்சி தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

மாதவிக்கு அப்பொழுது பதினான்கு வயது. பருவம் அடையாதவள். மற்ற சிறுமிகளோடு துள்ளித் திரிந்துக் கொண்டிருந்தாள். பருவம் அடையும் நிலையில் இருக்கும் தன் மகளை வெளியில் விடவே அவள் தாய் அஞ்சினாள். தாவணி இல்லாமல் திரியும் மகள் தாவணி அணிய வேண்டும். இல்லையென்றால் பார்ப்பவர்கள் ஒரு மாதிரியாக சொல்லுவார்கள். என்று எண்ணி அன்று காலையில் வேலைக்கு செல்ல முன்னர் கொடியிலே காய்ந்த தன் துண்டு சேலையை எடுத்து

‘இந்தாம்மா மாதவி இந்த துண்டு சேலையை தாவணியாப் போட்டுக்கம்மா. இந்த வயசில நீ தாவணி போடாம திரிஞ்சா....

பார்க்கிறவங்க ஒரு மாதிரியாக சொல்லுவாங்க' என்று தன் மகனிடம் கூறி துண்டு சேலையை சுமந்துக் கொடுத்து கொண்டு வேலைக்குப் புறப்பட்டாள்.

தாய் கொடுத்த துண்டு சேலையை ரவிக்கைக்கு மேல் மாராப் பாக போட்டுப் பாவாடைக்கு மேல் சுற்றிச் சொறுகிக் கொண்டாள். வாசல் நிலைப்படியை பிடித்தவாறு வேலைக்கு போய் கொண்டிருக்கும் தன் தாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

எட்டு மாத கர்ப்பிணியான அவளின் தாய் தோளில் கூடையையும் வயிற்றில் சிசுவையும் சுமந்த வண்ணம் வேலைக்கு செல்லும் காட்சி மாதவியின் பிஞ்சு உள்ளத்தைப் பிழிந்தெடுத்தது.

தூரத்தில் போய்க் கொண்டிருக்கும் தாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மாதவிக்கு வேதனையாக இருந்தது.

தன் தாய் தன்னையும் இப்படிதானே சுமந்துக் கொண்டு மலை ஏறிக் கொழுந்தொடுத்திருப்பாள் என்பதை எண்ணி அவளின் கண்களில் நீர் நிறைந்தது.

அதே வேளையில்.. வாசலருகே போன ஆண்டிக் கிழவன் மாதவியின் நிலைகண்டு "ஏம்மாதவி ஒரு மாதிரியா இருக்க..... என்ன அப்படி நடந்திருச்சி" என நின்று விசாரித்தார்.

இந்த லயத்தில் ஒண்டிக்கட்டையாய் வாழ்க்கை நடத்தும் அவருக்கு மாதவியிடம் எப்போதும் ஒரு தனிப் பிரியம்.

கிழவனைத் திரும்பிப் பார்த்த மாதவி தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே... 'தாத்தா.... இன்னைக்கி அம்மா வீட்டில இருக்குமுன்னு பார்த்தேன்..... ஆனா அது வேலைக்கி போவது. அங்க பாரு தாத்தா அது வேலைக்கி போறதை' என தூரத்தில் தெரியும் ஏற்றமான பாதைப் படிகளில் மூன்று நான்கு பெண்களுக்குப் பின்னால் தேயிலை வாதை பிடித்துப் பிடித்து ஏறிப்போகும் கர்ப்பவதியான தனது தாயைக் கிழவனுக்கு சுட்டிக் காண்பித்தாள்.

அதை ஏறிட்டுப் பார்த்த கிழவனுக்கு அக்காட்சி வேதனையாக இருந்தது. என்றாலும் அவர் அதனை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல்....

"என்னா பொண்ணு செய்ய? கொழுந்து காட்டுல வேலை செய்யிற எல்லாப் புள்ளத்தாச்சிகளுக்கும் இதே நிலைத்தான். பள்ளம் படு குழியின்னு பார்க்காம கொழுந்தெடுத்துக் கொட்டனுமுன்னு தலை எழுத்து. நாளைக்கு நீயும் இங்க ஒருத்தனுக்கு வாக்கப்பட்டு நீயும் தாய் மையடஞ்சா உனக்கும் இதே கதிதான்...' என்ற ஆண்டிக்கிழவன்.... 'இந்த கதியெல்லாம் மாறி.... தொழிலாளிக்கு ஒரு நல்ல கதி என்றைக்காவது ஒரு நாளைக்கு கிடைக்காம

போவாது...' என்றார்.

மாதவி கிழவனைப் பார்த்தாள்' அந்த ஒருநாள் என்றைக்கு வாப்போவதோ?' என்று அவள் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாலும் அவளின் மனம் வேதனையில் புதைந்து கொண்டுதான் இருந்தது.

குறுக்குப் பாதை வழியாக ஏறிப் போகும் பெண்கள் மலையடிவரத்து கொழுந்துக் காட்டை நோக்கிப் போய் கொண்டிருந்தார்கள். மாதவியின் பார்வை அந்த மலைப் பக்கம் நிலைத்த நின்றது. மலையும் அதை சூழ்ந்துள்ள காடும் அவ்வளவாக தெளிவாக தெரியவில்லை. மந்தார நிலை சூரியனை மேகங்கள் மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. கையில் வைத்திருந்த சாக்குத் துண்டை தலையில் போட்டுக் கொண்ட ஆண்டிக்கிழவன் 'இந்தா... நான் அப்படியே காட்டுப் பக்கம் போயி.... அடுப்பெரிக்க கொஞ்சம் காஞ்ச வெறகு பொரிக்கிட்டு வந்துரேன்' என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தார்.

சிறிது நேரத்திற்குள் மழைப் பெய்ய தொடங்கி விட்டது. மழைப் பெய்தால் கூரைத் தகரம் ஒழுகும் வீடுகளையும். பழங்கால லயம் காற்று கொஞ்சம் பலமாக அடித்தால் கூரைத் தகரங்கள் காற்றில் அடித்து கொண்டு போகும்.

லயத்துக்கு மேல் கூரைத் தகரங்கள் அப்படி அடித்துப் போகாமல் மணல் மூட்டைகளும் பழைய டயர்களும் கற்களும் தகரங்களுக்கு மேல் பாதுகாப்பா இருந்தன.

விட்டிலுள்ள பாத்திரங்களை அங்குமிங்குமாக மழைநீர் ஒழுகும் இடங்களில் வைத்த மாதவிக்கு.... தன் தாயைப் பற்றிய நினைப்பு. மழையில் நனைந்து கொண்டு கொழுந்தெடுக்கும் அம்மா.... காணு கட்டையில் வழக்கி விழுந்திருமோ...? அவளுக்கு கவலையாக இருந்தது. அதே நேரம்... சொட்டு சொட்டாக கூரையிலிருந்து பாத்திரங்களில் விழும் மழைநீர் எழுப்பும் ஓசையும் அடுத்த வீட்டு நாச்சிக் கிழவி தன் பேரக் குழந்தையை தூங்க வைக்க.... பாடும் தாலாட்டும் அவளுக்குள் ஒரு இங்கிதமாகவும் இருந்தது. முட்டை விட வீட்டின் மூலையில் ஒதுங்கும் பெட்டைக் கோழியையும் அவள் வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மழை சிறிது விட்டிருந்தது. விறகிற்கு போன ஆண்டிக்கிழவன் ஒருகட்டு விறகோடு வந்து சேர்ந்தார். அவர் விறகு கட்டையை தன் வீட்டு வாசலில் போட்டுவிட்டு வீட்டுக் கதவைத் திறப்பற்குள் யப்பா... யப்பா.... ஆண்டி ஒரு ஒதவி செஞ்சிருப்பா...' என சொல்லிக் கொண்டே கிழவனை நோக்கிப் போன நாச்சிக் கிழவி 'யப்பா நீ இப்படியே கொழுந்து மழைக்கு ஓடிப் போயி இந்த மாதவி புள்ளையோட

அம்மாவைக் கூட்டிக்கிட்ட வாவே....' என்றாள். ஏன் என்ன அவசரம்...?' கிழவன் கேட்டான்

'யப்பா அந்த குட்டி கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் வயசுக்கு வந்துட்டாப்பா...' என்ற நாச்சி வாசலில் 'மறவி' போட்டிருக்கும் இடத்தை கிழவனுக்கு காட்ட.... 'அடிசக்க.... மாதவி வயசுக்கு வந்திட்டாளா?' என்று ஆனந்தப்பட்டவர். 'இரு.... இரு இப்பவே அவங்க அம்மாவை போய் கூட்டிக்கிட்டு வந்திருறேன். என்று சொல்லிக் கொண்டே கொழுந்து மழையை நோக்கி ஓடினார்.

கொழுந்து காடு அல்லோல கல்லோலப் பட்டது போல - பெண்கள் கொழுந்தெடுக்காமல் ரோட்டில் நின்றுக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும் ஏன் ரோட்டில் நிக்கிறீங்க நிரைக்கு ஏறி கொழுந்து எடுங்க. என்றான் கங்காணி.

பெண்கள் அப்பொழுதும் நிரைக்கு ஏறாமல் சிறிது தூரத்தில் போய் கொண்டிருக்கும் கொழுந்து லொரியவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். மழைக்கு வந்த ஆண்டிக் கிழவன் ரோட்டோரத்தில் வாட்டங்கண்ட முகத்தோடு நிற்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து "இந்தம்மா... மேரி..... நம் மாதவியோட ஆயி எங்கனம்மா கொழுந்தெடுக்கிறது..." என விசாரித்தார்.

"மாதவியோட தாயையா கேட்கிறீங்க...?" என்றவாறே தேயிலையை விட்டு பாதைக்கு ஏறி வந்த மேரி கிழவன் அருகில் போய், அந்த அக்காவை இப்பத்தான் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொழுந்து லொறியில் வச்சிக் கொண்டு போறாங்க. அந்தாப் பாருங்க அந்த அக்காவ ஏத்திக்கிட்டு கொழுந்து லொறி போவுது என்றாள்.

மலையடிவாரத்தில் வளைந்து வளைந்து போகும் சாலையில் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது லொறி.

"அந்த பொண்ணுக்கு அப்படி என்னம்மா நடந்திருச்சி...." என்றார்.

"அய்யோ பாவம்....! அந்த அக்கா.... தேயிலைவாதை பிடிச்சிக்கிட்டு வங்கில்லயிருந்து ரோட்டுக்கு ஏறங்கிறப்ப... அதுப் பிடிச்சிருந்த தேயிலை வாது ஓடியவும் அந்த அக்கா அப்படியே திடீர்னு விழுந்திருச்சி. அம்மாடியோ....!" என்ற சொல்லும் போதே வேதனையைத் தாங்க முடியாமல் கோ வென அலறி விட்டாள் மேரி.

ஓய்ந்திருந்த மழை மீண்டும் பெய்யத் தொடங்கியது. தூங்காத்துயரோடு தள்ளாடியபடி ஆண்டிக் கிழவன் லயத்திற்கு வருவதற்குள்... செய்தி லயமெங்கும் பரவி விட்டது.

"அய்யோ அந்த புள்ளத்தாச்சிக்கு என்ன ஆகுமோ... என நெஞ்சில் அடித்துக் கொண்டு நாச்சிக் கிழவி அழுதாள்." மறப்புக்குள்

இருந்த மாதவியோ தாயை எண்ணிக் கதறினாள்.

அம்மா என்ன பார்க்க வரமாட்டியா... கன்று கதறியது.

மறவை இழுத்து தள்ளிவிட்டு அது வெளியே வரத் துடித்தது.

“வேண்டாம்மா நீ வெளியே வராத கண்ணு,” வேதனையை அடக்கிக் கொண்டு அவளை வெளியில் விடாமல் மறவுக்குள் இழுத்து இழுத்து வைத்தாள் நாச்சிக் கிழவி.

போய் மழை இரக்கமின்றி இருப்பிடமெல்லாம் நனையும் படி பொழிந்து கொட்டியது....

வீட்டின் ஸ்தோம்பில் ஒதுக்குப் புறமாக வைக்கப்பட்ட மாதவியை சாரல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

தாயை ஓடிப் போய் பார்க்க துடியாய் துடித்தாள் மாதவி. ஆனால் நாச்சிக் கிழவி கீறிய கோட்டை தாண்ட இப்போது அவளால் முடியவில்லை.

அந்த பிஞ்சி உள்ளம் வேதனையோடு விம்மி வம்வி அழுதது. அந்த விம்மல் நாச்சிக் கிழவியின் உள்ளத்தையும் கசக்கி எடுத்தது.

‘இந்தாம்மா... நீ சடங்காகின பொண்ணு எப்படி ஒங்க ஆயை பார்க்க முடியும்? நீ வெளியத் தலைகாட்டவே கூடாதாம்மா. ஆயா நல்லப்படியாக வீடுவந்து சேருவா’ என்று மாதவிக்கு ஆறுதல் கூறினாள் கிழவி.

ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்து செல்லப்பட்ட மாதவியின் தாய் ஆஸ்பத்திரியிலேயே உயிரை விட்டு விட்டாள்.

தோட்டத்து சனமே அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து வேதனைப்பட்டார்கள். ஆனால் அவள் பெற்ற மூத்தப்பிள்ளை மாதவிக்கு அந்த பாக்கியம் கிட்டவேயில்லை.

அவள் பெரியப் பிள்ளையாகிவிட்டாள். வெளியில் செல்லக் கூடாது.

ஒரு மாதத்திற்கு பிறகு அவளின் தந்தை அவளை இடுக்காட்டிக்கு அழைத்துப் போய்.... தாயின் குழியைக் காண்பித்தார். மாதவி குழி மேட்டில் விழுந்து புரண்டாள் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லி மீண்டும் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போக அவளின் தந்தை மிகவும் சிரமப்பட்டார்.

மாதவி தனக்கு வாய்ப்பேற்படும் போதெல்லாம் தாயின் குழியை தரிசித்து சென்றாள். அந்த தரிசனத்தில் அவளுக்கொரு திருப்தி. ஆனால் அந்த திருப்தி நாளையோடு மடியப் போகிறது. நாளைக்கு இவளின் குடும்பம் இந்தியாவுக்கு பயணமாகப் போகிறது.

அன்னையின் குழியை தரிசிக்கும் போது ஏற்படும் திருப்தி

அங்கு கிடைக்கவா போகிறது?

இடு காட்டில் இருந்து புறப்பட்ட மாதவி விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் லயத்தை அடைந்தாள். தன் வீட்டுக்கு போவதற்கு முன் ஆண்டிக் கிழவன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

அரிசியில் கல் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த ஒண்டிக்கட்டை ஆண்டி இவளைக் கண்டதும் 'வா பொண்ணு வா... வா... உன்னை நானே பார்க்கனுமுன்னு இருந்தேன். நீயே வந்திட்ட...' என்று எழுந்தவர். ராக்கையில் வைத்திருந்த ஒரு மண் பொம்மையை எடுத்துக் கொண்டு மாதவியை நெருங்கினார்.

'ஏது தாத்தா... மண்ணுல பொம்மை செய்திருக்கீங்க... யாருக்கு இந்த பொம்மை?' என அவர் கையில் வைத்திருந்த பொம்மையைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

இது உனக்குத்தாம்மா... நாளைக்கி நீ இந்தியாவுக்கு போக போறியே அதுக்கு முன் நான் உனக்குப் பரிசு கொடுக்கக் கூடாதா?

'அதற்காக மண் பொம்மைத்தான் கொடுப்பதா?' மாதவியின் வர்த்தைகளைக் கேட்டு ஆண்டி பலமாக சிரித்தார். மாதவிக்கு அந்த சிரிப்பின் அர்த்தம் புரியவில்லை.

'இந்தாப் பொண்ணு இதை மண் பொம்மை என சாதாரணமா நினைக்காத. நீ பிறந்து வளர்ந்த நாட்டின் மண்ணால் இதை உருவாக்கியிருக்கேம்மா. எத்தனையோ ஏழை தொழிலாளர்கள் இரத்தம் சிந்தி உழைக்கும் மண்ணை எடுத்து சிலையா உருவாக்கி உனக்குப் பரிசாக தர்றேம்மா...' என கண் கலங்கி பொம்மையை மாதவியிடம் நீட்டினார்.

பொம்மையை வாங்கிக் கொண்ட மாதவி அதை உற்று நோக்கினாள். கூடையை தோளில் கூமந்தப்படி நிற்கும் ஒரு பெண்ணை மணலில் படைத்திருந்தார் ஆண்டி. பொம்மையைப் பார்த்தப் போது மாதவியின் மனக்கண் முன் அவளின் தாயின் உருவம் வந்து நிழலாடியது.

"இந்தாப் பொண்ணு நேரமாகுது வீட்டுக்குப் போம்மா அப்பா தேடுவான்' மாதவிக்கு ஆண்டிக் கிழவன் விடைக் கொடுத்தார்.

மாதவி பொம்மையை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு கிழவனை நோக்கினாள். கிழவன் சோகம் நிறைந்த முகத்தோடு மாதவியைப் பார்த்தார். மாதவி மீண்டும் பொம்மையை நோக்கினாள்.

நான் சாதாரண மண்பொம்மையல்ல. நீ பிறந்து வளர்ந்த இந்த நாட்டின் மண்ணில் உருவானவள் நான். நீ எங்கு போனாலும் என்னை மறக்காதே என அந்த பொம்மை ஒரு புதிய ராகத்தை

அவள் மனதில் பதித்தது.

அந்த புதிய ராகம் அவளின் உள்ளத்தில் மீண்டும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

சிந்தாமணி 1969

எங்களில் ஒருத்தி

கதவ யாரோ தட்டுற மாதிரி இருக்கே... போயி பாரு மயிலு குசினியில் இருந்து அம்மா சொல்லவும் நடு வீட்டில் எரிந்துக் கொண்டிருக்கும் சிமின் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு வெளிக் கதவின் ஓரத்திற்கு வருகின்றாள் மயிலு.

குசினியில் மனைவியோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்த பெருமானும் மகளைப் பின் தொடர்ந்து வருகிறார்.

“யாரு?” கதவைத் திறக்கமால் கேட்டாள் மயிலு.

“நான்தான் மயிலு.. பார்த்தி வந்திருக்கேன்” வெளியில் இருந்து குரல் கேட்டது.

“அப்பா நம்ம பார்த்திதான் கதவைத் தட்டுது’ சொல்லிக் கொண்டே கதவைத் திறந்தாள். சிமின் விளக்கின் ஒளியில் வெளியே நின்ற பார்த்தியும் கூட வந்திருப்பவர்களின் முகமும் தெரிந்தது.

“வாங்க உள்ள...” வந்தவர்களை பெருமாள் அழைக்க

“இல்ல மாமா.. வந்த விசயத்த இப்படியே சொல்லிட்டுப் போறோம் சுணங்க முடியாது” என்றார் பார்த்தி

“அப்படி என்ன தலைப் போற விசயம்?”

“நாளைக்கி நீங்கெல்லாம் வேலைக்கிப் போக கூடாது!”

“ஏன் எதுக்கு நாங்க வேலைக்குப் போகக் கூடாது?” அவசரமாகவே கேட்டார் பெருமாள்.

“மாமா... வந்து... நாளைக்கி ஒரு அடையாள வேலை நிறுத்தம்”. என்றான் பார்த்தி.

“அதுதான் கேட்கிறேன் எதுக்கு அடையாள வேலை நிறுத்தமின்னு?”

பெருமாள் அழுத்தமாக கேட்டார்.

“இறந்து போன ஒரு தொழிலாளிக்கு அனுதாபங் காட்டதான்”

“அப்படி யாரு ஏறந்து போனா?” அட கொஞ்சம் உட்கார்ந்து விபரமாத்தான் சொல்லுங்களே, எனக்கு ஒன்னுமே புரியலையே என்று சொன்ன பெருமாள் மகளை நொக்கி “இந்தா மயிலு நீ அந்த சிமிலி விளக்க மேசை மேல வச்சிட்டு முதல்ல எல்லாத்துக்கும் தேத் தண்ணியை ஊத்துமா” என்றார்.

“வேணா மயிலு கொஞ்சம் முன்னத்தான் நம்ம ராய்பு வீட்டில் குடிச்சோம்” என தடுத்து விட்ட பார்த்தி, “மாமா அறியாயமா... ஒரு

தொழிலாளி பெண்ண ஒரு தோட்ட நிர்வாகம் கொண்டுமிச்சி' என்றான்.

“அடப்பாவமே எந்த தோட்டத்தில் இந்த அநியாயம்,” தந்தையை முந்திக் கொண்டு பதட்டத் தோடுக் கேட்டாள் மயிலு

“இப்ப நம்ம தோட்டத்த நடத்துதே இதே கம்பனிக்காரன்தான் கருத்துரை பக்கம் சில ரப்பர் தோட்டங்களையும் நடத்துறானுங்க. நம்மத் தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கு உள்ளது போலத்தான் அங்கே பால் வெட்டும் ரப்பர் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் ஏராளமான பிரச்சினைகள். அந்த பிரச்சினைகளை முன் வைத்து நிர்வகத்திடம் தொழிலாளர்களும் அவர்கள் யூனியன்களும் பேச்சு வார்த்தை நடத்த வந்தால் நிர்வாகம் அதையெல்லாம் பெரிதாக பொருட்படுத்தாமல் அசட்டை செய்தது. நிர்வாகத்தின் இந்தப் போக்கை மாற்றி தொழிலாளர்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டும். என்று பலமுறை வழியறுத்தியும் நிர்வாகம் தன் போக்கிலேயே போனதால் இடர்ப்பாட்டுக்குள் தள்ளப்பட்ட தொழிலாளர்கள் இறுதியில் வேலை நிறுத்தத்தில் இறங்கினார்கள்.

அந்த நேரத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகவும் வேலை நிறுத்தத்திற்கு முன்னின்று வேலை செய்த சில முக்கிய மானவர்களையும் தண்டிக்கும் நோக்கத்தில் நகர்புற காதயர்களையும் அடியாட்களையும் இரவோடு இரவாக லொறிகளில் ஏற்றிவந்து... தொழிலாளர்களின் குடியிருப்பு பகுதிகளில் குழப்பதை கலவரத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது.... நிர்வாகம்.

அந்த இரவில் காட்டு மிராண்டித்தனத்தை எதிர்த்து தொழிலாளர்கள் காயப்பட்டதோடு சுராங்கணி என்ற பெண்ணையும் நிர்வாகத்தின் கைக்கூலிகள் கொன்று விட்டார்கள் என்றான் பார்த்தி

“பாவி பயலுங்க முன்ன அப்படித்தான் பட்டப் பகல்ல போயி டெல்ட்டா தோட்டத்து லயங்களுக்கு நெருப்பு வச்சி பெருங் கலவரத்தையே மூட்டினானுங்க... இப்ப ரவ்வோடு ரவ்வாப் போயி கலவரத்த ஏற்படுத்தி ஒரு பெண்ணையும் கொன்னுப்பட்டானுங்களா?” பதறினார் பெருமாள்.

“ஆமா மாமா இப்படியொரு கொடுமைக்கு எதிராகத்தான் நாளைக்கி அனைத்து தோட்டத் தொழிலாளர்களும் ஒரு நாள் அடையாள வேலை நிறுத்தத்தில இறங்க வேண்டியிருக்கிறது. நேற்று அந்த ரப்பர் தோட்டத்தில் நடந்த கொடுமை நாளைக்கி. இந்த தேயிலைத் தோட்டத்தில் நடக்காது என்று சொல்ல முடியாது. நிச்சயம்

நீதியற்ற நிர்வாகத்தால் தேயிலைத் தோட்டப் பெண்களுக்குப் அந்த நிலை ஏற்படலாம். எனவே அந்த தீய சக்தியை எதிர்த்து நிற்க எமது தொழிலாளர்கள் எல்லாம் ஐக்கியப் பட வேண்டும். இந்த ஐக்கியத்தின் போராட்ட உணர்வை நாளை நடக்கும் அடையாள வேலைநிறுத்தம் வெளிப்படுத்தும். இங்கே தேயிலைச் செடிகளில் கொழுந்தெடுக்கும் பெண்களானாலும் சரி, அல்லது பால்மரக்காட்டில், ரப்பர் வெட்டும் பெண் தொழிலாளியானாலும் சரி... இந்த பெண்களுக்கெல்லாம் கொடுக்கப்படும் உரிமைகளை கொடுக்காமல் மழுங்கடிக்கும் போக்கை நிச்சயம் கண்டிக்க வேண்டும்.”

“அந்த ரப்பர் தோட்டத்துக் காரிக்காக இந்த தேயிலைத் தோட்டக்காரிங்க நாளைக்கி கூடையைக் கழட்டி வச்சிட்டு வேலைக்கு போகாம இருப்பது அவளுக்கு அனுதாபம் காட்டும் அடையாள வேலைநிறுத்தமாய் மட்டும் இருக்கக் கூடாது. இனி மேலும் இப்படிப்பட்டக் கொடுமைகளை செய்யாதிங்க.... என்று எச்சரிக்கும் ஒரு கண்டனமாகவும் இருக்கணும்” என்று உணர்ச்சி யோடு சொன்னான் பார்த்தி.

“ஆமா பார்த்தி நீ சொல்லுறதும் சரி தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளியாக இருந்தாலும் சரி, ரப்பர் தோட்டத் தொழிலாளியாக இருந்தாம் சரி.... எங்கே தொழிலாளர்களுக்கு அநீதி ஏற்படுகின்றதோ அந்த அநியாயத்திற்கும் எதிராக அனைத்து தொழிலாளர்களும் ஒன்றிணைந்து எதிர்க்க வேண்டும். அதிலும் பெண் தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் பறிக்கப்படுவதை தடுக்க அனைவரும் குரல் கொடுக்க வேண்டும்” என்றார் பெருமாள்.

‘ஆமா மாமா அதற்கான ஆரம்ப வேலைத்திட்டம் தான் இது’ என்ற பார்த்தி,

‘மாமா நாங்க இன்னும் எத்தனையோ வீடுகளுக்குப் போய் தொழிலாளர்களை எல்லாம் சந்திக்க வேண்டியிருப்பதால்... போறோம்’ என பார்த்தி திரும்பி நடக்க அவனுடன் வந்த தோழர்களும் அவனுடன் திரும்பி நடந்தார்கள்.

இருட்டில் நடக்கும் அவர்களுக்கு வெளிச்சம் கொஞ்சம் தூரம் தெரியுமளவுக்கு சிமின் விளக்கை உயர்த்திப் பிடித்தவாறு சிறிது நேரம் வாசலில் நின்றாள் மயிலு.

அந்த தோழர்களுடன் தானும் சென்று 'நாளாக்கி யாரும் வேலைக்குப் போகாதீங்க...!' என்று வீட்டுக்கு வீடு கூவிச் சொல்ல வேண்டும் என்று அவளின் மனம் துடித்தது.

'ஏன்னம்மா மயிலு அவுங்கப் பொயிட்டாங்கத்தானே? வெளக்க உள்ள கொண்டாம்மா. நடு வீடு இருட்டாக் கெடக்கில்ல...' என்று உள்ளேப் போன அப்பா நடுவீட்டிலிருந்து சொல்லவும் மயிலும் உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

பொழுது விடிந்தது.

தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அழைக்கும் சங்கு தொழிற்சாலையிலிருந்து ஒலித்தும்... தொழிலாளர்கள் வேலைக்கு செல்லவில்லை.

பெரியதுரைப் பங்களாவிிற்கும் தோட்ட தொழிற்சாலைக்கும் இரண்டு மூன்று தரம் தன் மோட்டார் சைக்கிளில் போகவும் வரவுமாக இருந்தான் அனிஸ்டன் சுப்பிரிண்டன்.

நேரமாகியும் எந்த தொழிலாளியும் லயத்திலிருந்து மலைக்கு கிளம்பவில்லை.

ரப்பர் தோட்டத்தில் நடந்த கொடுமையைக் கண்டித்து 'சுராங்கனி' என்ற பெண் தொழிலாளி கொலை செய்யப் பட்டதைக் கண்டித்து தேயிலைத் தோட்டங்களில் நடக்கும் அடையாள வேலை நிறுத்தத்தை நாங்களும் ஆதாரிக்கிறோம். நாங்களும் அந்த வேலை நிறுத்தத்தில் கலந்துக் கொள்கின்றோம். என்பதை வேலைக்குச் செல்லாமல் இருக்கும் இத்தோட்டத் தொழிலாளர்களும் உணர்வுடன் வெளிப்படுத்தினார்கள்.

தோட்ட மாரியம்மன் கோவிலை ஒட்டியிருக்கும் மைதானத்தில் தொழிலாளர்களின் யூனியன் கொடி அரைக்கம்பத்தில் தொங்க அங்கங்கே வெள்ளைக் கொடிகளும் அசைந்துக் கொண்டிருந்தன.

மைதானத்தில் குழுமியிருக்கும் மக்கள். மேடையில் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இளைஞனின் பேச்சை கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ரப்பர் தோட்டத்தில் நடந்த அநியாயத்தைக் கண்டித்தும் அதே நேரத்தில் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வசதியற்ற வாழ்க்கை நிலையையும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார நிலையில்

இவர்கள் அடக்கப்படுவதையும் அந்த அடக்குதலை ஒடுக்க தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைந்து எழுச்சிப் பெற வேண்டும் என்பதையும் தன் பேச்சில் அழுத்தமாக அவர் கூறிவிட்டு இறங்க.

அடுத்து பேச வந்த பெண்ணொருத்தி அமைதியாக தன் பேச்சை ஆரம்பித்து பின் ஆக்ரோஷமாகவும் பேசினாள்...

‘பாரதியே நீ கண்ட புதுமைப் பெண்கள் நாங்கள். இனியும் எங்களை அடக்கி ஒடுக்கி வைக்க முடியாது. எங்கள் முன்னேற்றத்திற்கு அதோ அந்த மலையும் ஒரு முட்டுக்கட்டையாக இருக்குமானால் நிச்சயம் அதையும் பிளப்போம்.’ என்று அவள் சொன்னப் போது மக்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு கைத்தட்டினார்கள். தேயிலையாலும் ரப்பராலும் தான் இந்நாடு வளம் காண்கிறது. இந்த நாட்டின் வளத்திற்கு தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உழைப்பு முக்கியமானது. ஆனால் இத்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தான் இங்கு மிகவும் சீரழிந்து கிடக்கிறது. காலத்துக் காலம் இங்கு நடந்த போராட்டங்களில் நாங்கள் எத்தனை எத்தனைத் தொழிலாள தோழர்களை இழந்திருக்கின்றோம்.

“உதாரணமாக முள்ளோயாவிலே கோவிந்தனையும் டயகமவிலே ஏப்ரகாமையும் டெவனில் சிவனு லெச்சமனையும் இன்னும் பதுளை கீனா கொல்லையிலே... சென் கூம்ஸ் தோட்டத்திலே... குடுபட்டு வீழ்ந்த தோழர்கள் தான் எத்தனை..? இப்பொழுது பால்மரத் தோட்டத்திலும் சுராங்கனி என்ற பெண்ணையும் கொன்றிருக்கிறார்கள்.? இது வரைக்கும் இங்கே பெண்களின் உரிமைகள், சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது. இப்பொழுதோ உயிரும் பறிக்கப்படுகிறது....”

ஆவேசத்துடன் அந்தப் பெண் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதுதான்.

ஒரு ஜீப் வண்டி விரைந்து வந்து கோவில் முற்றத்தில் ஒரு ஓரமாக நிற்கின்றது.

அதிலிருந்து ஒரு இன்ஸ்பெக்டரும் துவக்கோடு ஐந்தாறு கான்ஸ்டபிள்களும் குதிக்கின்றார்கள். அவர்களின் பார்வை மைதானத்தில் குழுமியிருக்கும் மக்களை நோக்கி செல்கிறது. கரங்கள் துவக்கை ஏந்திப் பிடிக்க... இன்ஸ்பெக்டர் மக்களை நோக்கி விரைந்து செல்ல அவரைத் தொடர்ந்து ஆயத்தாங்கிகளும் செல்கின்றனர்.

‘எதுக்கு ஸ்டைக்...! ஏன் இந்தக் கூட்டம்?’ அதட்டலாக அதிகாரத்தோடு மக்களைப் பார்த்து இன்ஸ்பெக்டர் கேட்க கூட்டத்தில் இருந்த பார்த்தியும் சில தோழர்களும்... இன்ஸ்பெக்டர் முன்னால் வருகின்றனர்.

‘என்னா இது கூட்டம் புரட்சிக் கூட்டமா?’ பாத்தியைப் பார்த்து இன்ஸ்பெக்டர் அதட்ட, ‘இல்ல இது ஒரு இரங்கல் கூட்டம்’ என்றான். பார்த்தி

‘அப்படின்னா...?’

‘ஒரு பெண்ணின் சாவுக்கு அஞ்சலி செலுத்திறோம்’

‘தகராறு அல்லது தாக்குதலுக்கான நடவடிக்கைகள்?’

‘இல்ல அப்படி ஒண்ணும் இங்க இல்ல’

‘பயங்கரவாதத்தை தூண்டிவிடும் அளவுக்கு... ?’

‘இல்லவே இல்ல... இது அமைதியான அஞ்சலிக் கூட்டம் தான்’ பார்த்தி உணர்ச்சிவசப்படாமல் அமைதியாகவே பதில் சொன்னான். மக்கள் கூட்டத்தை ஒரு நோட்டமிட்டு விட்டு மீண்டும் பார்த்தியை நோக்கிய இன்ஸ்பெக்டர்

‘யாருகிட்டேயும் ஆயுதம் வெடிகுண்டு...?’ எனக் கேட்க

‘இல்ல எந்தப்பயங்கரவாத தன்மையும் எங்களிடமில்லை’ என்றான் பார்த்தி. பிறகு ஏன் ஏதோ பயங்கர நடவடிக்கை ஏற்படப் போகிறதுன்னு தோட்டத்துரை எங்களுக்கு போன் பண்ணி வர வரவழைத்தார்?

‘எல்லாமே பொய் எந்த அசம்பாவிதமும் இங்க ஏற்படாது இது அமைதியானக் கூட்டம், மீண்டும் மக்களை நோக்கி நோட்டமிட்ட இன்ஸ்பெக்டர் மேடை மீது கதிரையில் நிறுத்தி வைத்திருக்கும் படத்தைச் சுற்றிக் காண்பித்து ... யார் அது... பயங்கரவாதிப் படமா?’ எனக் கேட்க ‘இல்ல.... அதுதான் வெறியர்களால் கொலைசெய்யப்பட்ட பெண் தொழிலாளியின் படம். ரப்பர் மரக்காட்டிலே வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளி அவள். ஓரிஷினல் போட்டோவிலிருந்து போட்டோ ஸ்டேட்டில் பிரதி எடுக்கப்பட்ட படம் இது’ என்று விளக்கினான் பார்த்தி.

‘யாரு கொண்டு வந்தார்?’

‘எங்க யூனியன் மூலமா காலையில் வந்து கொடுத்திற்று’

போனாங்க...'

'பாவம் அந்தப் பெண்' என்று சொல்லிக் கொண்டே தொப்பியைக் கலற்றிய இன்ஸ்பெக்டர் சிறிது அமைதியாக இருந்துவிட்டு கொழுந்து காட்டில் எங்க அப்பாவும் தொழிலாளியாக இருந்தவர்தான் பல பிரச்சினைக்கு மத்தியில் என்னைப் படிக்க வச்சாரு.

"இப்ப நான் இன்ஸ்பெக்டரா இருக்கேன். எங்க டிபாட்டிமன்டிஸ இந்த மாதிரி அஞ்சலிக் கூட்டம் போடுவதாய் இருந்தால் தினமும் போடலாம். ஏன்னா, ராணுவ வீரர்கள் யுத்தத்தில் செத்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அதே போல பொது மக்களும் குறிப்பாக ராணுவத்தை எதிர்த்து நிற்கும் இளைஞர்களும் பழியாகிக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். இந்நிலை இந்த அழகிய சின்ன நாட்டில் இருக்கவேக் கூடாது."

"தீவிர வாதிகளுக்கும் அரசாங்கத்துக்குமிடையே சீக்கிரம் ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டு கொலை வெறி நாட்டில் இல்லாமல் ஒழிய வேண்டும். ஆயுதம் சுமப்பதை விட்டு விட்டு மனித நேயத்தை அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டும்." என்றார்.

"நீங்களே இப்படி சொல்லும் போது பெருமையாகத்தான் இருக்கிறது. நாங்களும் நாட்டில் சமாதானத்துக்காக பிராத்திருக்கிறோம். ஆனா...."

'நாட்டில் சமாதானம் நிலைப் பெற்று ஆயுத அழிப்பு நடந்து விட்டால்.... தொழிலாளர்களின் பிரச்சினை தீர்ந்து விடுமா?' அவரை நோக்கி பார்த்தி கேட்டான்.

'தீராத பிரச்சினைகள் மேலும் கிளம்பும். பிரிவினை வாதத்தை தூக்கி எறிந்து விட்டு வடக்கும் கிழக்கும் இந்த அரசோடு இணைந்து சேர்ந்து நடத்தின சமாதான பாதயாத்திரையில் நாங்களும் கலந்துக் கொண்டவுங்கத்தான். நாட்டில் சமாதானம் வேண்டும் என நாங்களும் பிராத்திக்கின்றோம். ஆனால்....'

"நாட்டில் சமாதானம் நிலைப்பெற்று ஆயுத அழிப்பும் நடந்து விட்டால்... தொழிலாளர்களின் பிரச்சினையும் தீர்ந்து விடுமா?' பார்த்தி இப்படி கேட்டதும் இன்ஸ்பெக்டரின் புருவங்கள் சுருங்கியது.

ரப்பர் தொழிலாளியாக இருந்து பலவித போராட்டங்களில் முன்னின்ற தன் தந்தையை மீண்டும் நினைவு கூர்ந்தது அவரின்

மனம்.

‘தொழிலாளர்களின் பிரச்சினை தீராது. மேலும் கிளம்பும் பிரிவினை வாதத்தை தூக்கி எறிந்துவிட்டு வடக்கும் கிழக்கும் இந்த அரசோடு இணைந்து ஆட்சி நடத்தினாலும் சரி, அல்லது பிரிவினையில் வெற்றி பெற்று தனி ஆட்சி நடத்தினாலும் சரி... தொழிலாளர்களுக்கு இன்று போல் என்றும் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கும். எந்த இடத்திலும் ஆளும் அதிகார வர்க்கத்தால் உழைக்கும் மக்கள் எந்த வகையிலும் சுரண்டப்படுவார்கள். எனவே தொழிலாளிகளின் போராட்டம் எங்கேயும் எப்பொழுதும் நடக்கும்.’ என தன் மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்ட இன்ஸ்பெக்டர் வெளிப்படையாக அதை சொல்ல முடியாதவராய்.. ‘சமாதானம் எல்லாவற்றுக்கும் வழிவகுக்கும்’ என சொல்லி விட்டு தன் தொப்பியை எடுத்து தலையில் வைத்துவிட்டு... பார்த்தியையும் மற்ற தொழிலாளர்களையும் நோக்கி வெறித்தனத்தை தூண்டாத அளவுக்கு உங்கள் கூட்டம் அமைதியாகவே நடக்கட்டும்.’ என எச்சரிக்கை செய்யும் தோரணையில் சொல்லிவிட்டு ஜீப்பில் ஏற மற்ற பொலிஸ்காரர்களும் ஜீப்பில் ஏறிக் கொண்டனர்.

பொலிஸ் வருகையால் பேச்சை நிறுத்தி வைத்திருந்த அந்த பெண் மீண்டும் தன் பேச்சை தொடங்கினாள்.

ஜீப் கோவில் முற்றத்திலிருந்து நெடுஞ்சாலையை நோக்கி விரைந்தது.

ஐக்கியம் 1992

மனவீயம்

“எபோஷன்...” இதைக் கேட்டு அவள் சிரித்தாள்.

“என்ன சிரிப்பு..?”

“நீ நினைக்கிற மாதிரி நான் எபோஷன் செஞ்சிக்க மாட்டேன்”

“ஏன்...?”

“என் வயித்தில் உருவாகுறதை நான் ஏன் அழிச்சுக்கணும். இது ஒண்ணும் திருட்டுத் தனமல்ல. வெளிப்படையானது. அவரோட வாரிசு. ஊரறிஞ்ச விசயம்.”

“நீ எபோஷன் பண்ணி இதை அழிச்சுட்டு அவர விட்டு தொலைஞ்சி வீட்டோட வந்திடு, திரும்பவும் மகளா ஏத்துக்கிறதா அம்மா சொன்னிச்சி..”

“போடி...! நீயும் ஓங்க அம்மாவும்.. மானமே போயிருச்சின்னு அந்த தாயி நினைச்சா.. போயி தூக்கு போட்டுக்கச் சொல்லு. இத வயித்துல சுமக்கிறது நான் தான். அவயில்ல தெரியுமா? அந்த அம்மா கர்வம் பிடிச்சவ... கௌரவம் பாக்குறவன்னு எனக்கு விவரம் தெரிஞ்சதில இருந்து தெரியுமே..” குமுறினாள் சக்கரா.

“அக்கா... அம்மாவ நீ நல்லா புரிஞ்சி வச்சிருக்க” என்ற சுதர்ஷி,

“அவருக்கு எப்ப விடுதலை?” எனக்கேட்டாள்.

“சொல்லமுடியாது...”

“இப்ப மாசம்...?”

“முணக் கடந்திருச்சி...”

“தொட்டுப்பார்க்கட்டுமா...?” “எதை...?” “வயித்தைதான்” லேசாக சிரித்த சக்ரா

“அம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சா உன்னக் கோவிப்பாளே...?” என்றாள்.

“சே.. அது கெடக்கட்டும், அவளுக்கு அவதான் பெரிசு.

“லேபர் கிளாசுல போயி நம்ம சக்ரா விழுந்துட்டாளே மானமே

போயிருச்சே” என்று சும்மா கத்துவா” என்று சொல்லிக் கொண்டே சக்ராவின் வயிற்றுப் புற சேலையை ஒதுக்கிய சுதர்ஷி... மெதுவாக உள்ளங்கையால் வயிற்றை தடவினாள்.

அந்த இதமான தடவலில் சக்ரா கூச்சப்பட்டாள். குனிந்து அந்த வயிற்றில் முத்தமிட்டு நிமிர்ந்த தங்கையை அப்படியே அணைத்துக் கொண்ட சக்ராவிக்கு கண்ணீர் பெருகியது. வீட்டைவிட்டுப் பிரிந்து வாழ்ந்தாலும் உடன்பிறப்பு என்ற பாசப் பிணைப்பு விட்டு பிரியுமா?

“அக்கா நீ செஞ்சது ரொம்ப சரி..”

“எத பிள்ளை பெத்துக்கிறதையா?”

“அவனையே கணவனா அடைந்ததையும் தான்”

சக்ரா கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு சிரிக்கிறாள். சுதர்ஷி தொடர்ந்தாள்... “அவருதான் உள்ள இருக்காரே.. உனக்கு எப்படி இங்க வசதி எல்லாம்..?”

“வசதியை நாமத்தான் ஏற்படுத்திக்கணும் எனக்கு இந்த யூனியன்ல இருந்து சம்பளம் கிடைக்கிறது. அவரோட வீடு, உதவிக்கு அவரோட அம்மா... பிறகென்ன,”

“அவரப் போய் பார்த்தியா...?”

“ஒரு அப்பாவி தொழிலாளியை அடிச்ச துரையை எதுத்து அடிச்சதுதான்...”

“தொழிலாளியை துரை அடிச்சா யூனியன்ல சொல்லி நடவடிக்கை

எடுக்க வேண்டியது தானே... எதுக்கு இவரு...”

“யூனியன் நடவடிக்கை எல்லாம் காலம் கடந்துதான் நடக்கும். தன்னோடு வேலை செய்யுற ஒரு தொழிலாளி தாக்கப்படுவதை பார்க்கும் இன்னொரு தொழிலாளி சும்மா இருக்க மாட்டான் தன்னால் இயன்றதை செய்யத்தான் முனைவான். அவரும் அப்படித்தான் அவரு செய்தது சரி. இல்லாவிட்டால் அடுத்த தொழிலாளிமீதும் அந்த துரை கை வைப்பன் தானே”

“அக்கா இப்ப நீ முழுசாகவே மாறிட்ட. அந்தஸ்து கௌரவம் அது இதுன்னு பார்க்கிற அம்மா, அப்பாவின் குணங்களை விட்டு விட்டு வெகு தூரம் வந்திட்ட” என்ற சுதர்ஷி

“இந்தா இத வச்சிக்க...” என்று ஒரு பாரசலை தான் கொண்டு வந்த பிளாஸ்டிக் கூடையிலிருந்து எடுத்து நீட்டினாள்.

“என்ன இது...?”

சரி....

“வேணாண்டி....”

“அம்மா கொடுக்கல்ல. நான்தான் உனக்காகவே எடுத்தேன். பிளீஸ்... வாங்கிக்க...”

சக்ரா வாங்கிக் கொண்டாள்.

“ஆமா இந்த யூனியன் ஆபிசில இப்ப நீ மட்டுந்தானே இருக்க..?”

“இப்ப லஞ் டைம் மற்றவுங்க லஞ் எடுக்கப் போயிட்டாங்க.

“அப்ப ஒனக்கு...?”

“கொண்டு வந்திருக்குறேன். நீயும் கொஞ்சம் சாப்பிடே...”

வேணா.. நீ சாப்பிடு, கர்ப்பஸ்திரிங்க சத்துணவா சாப்பிடணும்.

“அதுசரி... இப்ப நீ என்னோட சாப்பிடா...”

“உம்ம்...”

சக்ரா கொண்டுவந்த உணவை இருவரும் சாப்பிடுகிறார்கள்.

“பரவாயில்லையே... ருசியா சமைச்சிருக்கியே...”

இது நானில்ல, அவரோட அம்மா சமைச்சது”

“குட்... நீ கொடுத்து வச்சவ...”

அக்காவும் தங்கையும் சாப்பிட்டு முடிந்தனர்.

“ஆமா.... அம்மாக்கிட்ட எதுவும் செல்லணுமா?”

“சொல்லு... என் மூத்தமக சக்ரா இப்ப முழுகாம முணு மாசத்தக்

கடந்திட்ட. இத தாங்கிக்க முடியாட்டி ஒன்ன ஆத்திலயாவது

குளத்திலயாவது மூழ்கிட சொல்லிட்டான்னு சொல்லு...”

சக்ராவின் பேச்சைக் கேட்டு சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்த சுதர்ஷி....

“அப்ப நான் வரட்டுமா...?” என்றாள்.

“திரும்ப...?”

“அடுத்த வீக்... இதே நாள் லஞ்சோடு வருவேன்”

விடை பெற்றுக் கொண்டு சுதர்ஷி படி இறங்கி நடக்கிறாள்.

ஜன்னல் வழியாக தெருவில் நடந்துப் போகும் அவளைப் பார்த்துக்

கொண்டு நின்றாள் சக்ரா.

டெலிபோன் மணி ஒலிக்கிறது டெலிபோன் இருக்கும் மேசை அருகில்

வந்து ரிஸிவரை எடுக்கிறாள்.

ஹலோ...

கட்சித் தலைவர் கொழும்பிலிருந்து பேசுகிறார்.

“லஞ் டைம் நான் மட்டும் தான் இருக்கிறேன் சேர்.”

“.....”

ஜி.எஸ்... ரெண்டு மணிக்குத்தான் வருவார்

“.....”

நாளைக்கு கொன்பிரன்ஸுக்கு அவர் கொழும்புக்கு வந்திடுவார் சேர்

“.....”

சரிங்க சேர் ரெண்டு மணிக்கு மறுபடியும் போன் பண்ணுங்க சேர் ஜி.எஸ் வந்திடுவார்.

“.....”

“சரிங்க சேர்.. அப்புறம் அவர் எப்ப சேர் ரிஸீஸ் ஆவார்...”

“.....?”

“அவருதான் சேர்... செங்குட்.. என் ஹஸ்பண்ட்”

“.....”

யெஸ் செங்குட்டுவன் தான் சேர்.

“.....”

“இல்லங்க சேர்.. பிணைக்கட்டி வெளியே எடுக்கல்ல

“.....”

“சரிங்க சேர்.... தெங்கியு சேர்...”

அவள் ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு கதிரையில் உட்காருகிறாள். இவளின் கணவன் செங்குட்டுவனை வெளியே எடுப்பதாக தலைவர் உறுதி கூறிவிட்டார்.

“செங்குட்.....”

அவனைப் பற்றிய நினைவு இவளுக்கு... தான் வேலைப் பார்க்கும் எஸ்டேட் அலுவலகத்திலேயே தன் மகளையும் ஒரு டைப்பிஸாக அமர்த்திக் கொள்ள இவளின் தந்தை நினைத்தார். ஆனால் சக்ராவோ... பிடிவாதமாக ஒரு யூனியன் ஆபிஸில் டைப்பிஸ்டா சேர்ந்திட்டாள்.

“தோட்ட ஹெட் கிளார்க் மக... போயும் போயும் லேபர்ஸ் கூடும் யூனியன் ஆபிசுக்கு வேலைக்கு போயிட்டா...”

இதையே அவமானமாய் எடுத்துக்கொண்ட அவளின் பெற்றோர்கள்... அவளை அந்த வேலையில்லிருந்து விடுபட எடுத்த முயற்சி... முடியவில்லை. மகளுக்கும் பெற்றோருக்கும் இடையே கசப்பு. வேண்டாத மருமகள் போல

“பெண் என்பவள் புகுந்த வீட்டில் மட்டுமல்ல பிறந்த வீட்டிலும் ஏதோ ஒரு வகையில் அடக்கப் படுகிறாள். இதிலும் தன் குடும்பம் போன்ற மத்திய தர குடும்பங்களில் சாதி, சமயம், கௌரவம், பதவி என்ற அந்தஸ்துக்களில் பெண்ணின் உரிமைகள் அமுக்கப்படுகின்றதே...”

என சக்ரா யோசித்தாள். அவள் தன் முடிவை மாற்றிக் கொள்ள வில்லை. தொடர்ந்து தொழிற்சங்க காரியாலயத்திலேயே வேலை செய்தாள் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகள், தொழிலாளர்களுக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் மிடையே உள்ள முரண்பாடுகள், குடும்பத்திற்குள் ஏற்படும் சண்டைகள், காதலர்கள் பிரச்சினைகள், அண்டைவீடு எதிர்வீடுகளின் சச்சரவுகள்.....

எல்லாமே தீர்வுக்காக.... தொழிற்சாலை அலுவலகத்தினுள் நுழைவதால்... பள்ளியில் படிக்காத ஒரு பாடத்திட்டத்தை சக்ரா ஆர்வத்துடன் சந்திப்பது போல இருந்தது. இவளுக்கு அந்த வேலை ரொம்பவே பிடித்துவிட்டது. அதே போல் இங்கு வரும் தொழிலாளர்களிடமும் அவள் அன்பாக பழகினாள்.

செங்குட்டுவன்.....

பக்கத்து தோட்டத்தில் ஒரு இளந்தொழிலாளி. கட்சியின் இம்மாவட்ட வாலிபர் முன்னணியில் தலைவனும் அவன்தான். கலகலப்பாக பேசுவான். எதிலும் ஒரு தீவிரம், கட்சி செய்யும் தவறுகளை அவன் தட்டிக் கேட்பான்.

தொழிலாளர்களுக்கு என்னென்ன தேவைகள் என்பதை தலைவருடன் அமர்ந்து கதைப்பான். அவனின் எடுப்பும் ஆற்றலும் சக்ராவை மிகவும் கவர்ந்தது.

அவன் அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் போது இடை இடையே வாசிக்கும் குடும்ப காதல், துப்பறியும் புத்தகங்களை மாற்றி, புத்திஜீவியான....தொழிலாளர் வர்க்க சிந்தனையை தூண்டும் புத்தகங்களை வாசிக்க ஏற்பாடு செய்தவனும் அவனே.

“செங்குட் உங்களை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு.....”

“அப்படியா”

உம்ம்.....தோழர்ன்னு அழைக்கணும் அப்புறம்

“சொல்லு.....”

“பிறகு சொல்லுறேன்”

நாட்கள் சில கடந்தன

செங்குட்..... எங்க வீட்டில் எனக்கு தொல்ல அதிகமாக இருக்கு,உங்க வீட்டுல தங்கி இருந்து வேலைக்கு வரட்டுமா?..

“வரலாம்..... அதைப்பற்றி ஒண்ணுமில்ல, நானும் எங்க அம்மா மட்டும் தான்.... ஆனா.....”

“நான் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்குவேன். லயம் பங்களா எல்லாம் எனக்குஒண்ணுதான்”

“சரி”

செங்குட்டுவனின் வீட்டில் சக்ரா தங்கலானாள். “பாவி சண்டாளி குடும்ப மானத்தை கப்பலேத்திட்டா... போயும் போயும்.. ஒரு லேபர்... சீ... நல்ல உத்தியோகம் பார்க்கிற ஆயிரம் மாப்பிள இருக்கப்ப... அந்த ஓடுகாலி...” கிளாக்கர் ஐயா மகளை தலை முழுகினார்.

“நாடுமாறி எவனோடயோ குடும்பம் நடத்தப்போயிட்டா... அந்த வேஷ தொலைஞ்சி போவட்டும்” அம்மா மண்ணவாரி இறைத்தாள்.

“செங்குட்... நான் உங்கள் வச்சிருக்கிறதா கதை பரவது”

“அதுக் கென்னா...?”

“அப்ப கட்டிக்குவோம்...”

உம்ம்...

“சிம்பலா... ரிஜிஷ்டர் மெரேஜ்...”

“சரி...”

ஒரு பிரதிநிதி, ஒரு தொழிலாளி சாட்சியாக செங்குட், சக்ரா பதிவு திருமணம் சாதாரணமாக நடந்தது.

“சக்ரா...”

“உம்ம்...”

“லயத்துவாசம்?”

“பிடிச்சிருக்கு”

“எங்கம்மா...”

“ரொம்பவே...”

“நான்...?”

“வந்து... பிடிக்கல”

அவன் பதறினான்.

“ஏன்... ஏன் சக்ரா...”

“பின்ன என்னா... லேபர் கிளாஸ், லேபர் கிளாசன்னு நம்மள ஏளாப் படுத்தி தன்னை உயர்த்துக்கிற எங்க அம்மா அப்பா முன்னாள இது என் குழந்த... லேபர் கிளாசுக்கு பொறந்தது தான், இதுக்கு என்னா கொறவுன்னு நான் அவுங்க மூஞ்சில அடிச்சிக் கேட்க வேண்டாமா?”

அதை விட்டு. இது என்ன... அது இதுன்னு கேள்விகள்”

இருவரும் சிரித்தார்கள்.

தோட்டத்தில் வேலை நிறுத்தம் கம்பெனிக் காரன் ஒன்று என்றால் அதை இரட்டிப்பாக்கும் தோட்டத்துரை.

தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் கொஞ்சம் கூடிவிட்டதென்றால், வேலை நேரமும் எடுக்கும் கொழுந்தின் நிறையும் கூட வேண்டும் என்ற பிடிவாதம் அவனுக்கு. ஆண் தொழிலாளர்களை விட பெண் தொழிலாளர்களை இது மிகவும் பாதித்தது. தின்றும் தின்னாமலும்.. ஒரு சரித்திரம் மீண்டும் திரும்புவது போல, எட்டு மணி நேர வேலைத்திட்டத்திலிருந்து ஆறு மணி நேர வேலைத்திட்டத்திற்கு தேயிலை-பெண்கள் போராட முனையும் இந்த கால கட்டத்தில் - இப்படியொரு அடக்குமுறை எதற்கு எதிராக... வேலை நிறுத்தம். கட்சிகள் கூட்டாகி ஒன்றுபட்ட ஒரு உணர்வு.

அன்று துரையுடன் பேச்சுவார்த்தை, தொழிலாளர்களின் பேச்சுக்கு ஒத்து வராமல் முரண் பிடிக்கும் துரை. அவனின் வாக்குவாதம்.

“சேர் உங்க பிடிவாதத்துக்கு நாங்க வாலாட்ட முடியாது” - ஒரு தொழிலாளி நிமிர்ந்து கேட்கவும்,

“ஏய்... நீ வாய் மூடு, அதிகம் பேசினா போலீசுக்குத்தான் சொல்லுவேன்.”

“என்னா போலீசைக் காட்டி எங்கள பயமுறுத்திறீயோ?”

“ஆமாண்டா.... ஆமா...” ஆத்திரத்துடன் எழுந்த துரை ஆங்காரமாக அந்த தொழிலாளி மீது பாய்ந்தார்.

அடுத்த கனம்.. பக்கத்தில் நின்ற சில தொழிலாளர்கள் கைதியானாலும் பிரதான எதிரியாக செங்குட் ஆனான்.

ஒரு வாரத்திற்குள் துரை மாற்றலாகி விட்டாலும் கைதானவர்களில் செங்குட் இன்னும் வெளிவரவில்லை.

** usla*

டெலிபோன் ஒலித்தது.

செங்குட்டுவனின் நினைவில் இருந்து விடுபட்ட சக்ரா எழுந்து போய் ரிஷீவரை எடுத்தாள் அவள் முகத்தில் ஒரு சந்தோஷம். அதே நேரம் பகல் சாப்பாட்டிற்கு வெளியே போயிருந்த பிரதிநிதியும் உள்ள நுழைந்தார்.

என்ன சக்ரா...?”

“சேர்... தலைவர் பேசினார் என் செங்குட்டை ” இன்னும் ரெண்டு நாட்களில் வெளியில் கொண்டு வருவதாக கொழும்பிலிருந்தே செல்லி விட்டார்.” என்றாள். இதைக் கேட்டு சிரித்தக பிரதிநிதி,

“இந்தாப் பாரு சக்ரா... தலைவர் இன்னும் ரெண்டு நாட்கள் கழித்து தானே உன் புருஷனை வெளியில் கொண்டு வருவதாக சொன்னார். ஆனா... உன் புருஷன் இன்றைக்கே வெளிய வந்தாச்சே...”

“ஆமா சக்ரா தொழிலாளர்களே பிணைப் பணத்தைக் கட்டி அவனை வெளியே எடுத்துட்டாங்க. செங்குட் அதோ வாரதைப் பாரேன்...”

பிரதிநிதி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே சில தொழிலாளர்களுடன் உள்ளே நுழைந்தான் செங்குட்டுவன்.

“மனிதநேயம் மகத்தானது. அதிலும் தொழிலாளர்களுக்கிடையே பின்னிப் பிணைந்து வேர்பிடித்து ஆழமாகிக் கொண்டிருக்கும் அந்த மனுஷநேசம்...”

சக்ரா நன்றியோடு அவர்களை நோக்கினாள்.

ப்ரவாகம் 2000

தேயிலைக்காடுகளும் மலைமுகடுகளுமே மல்லிகை சி. குமாரின் உலகம். அந்த உலகத்துக்கு மனிதர்களைப் பற்றிய யதார்த்தங்களை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வந்தவர். இவர் சிறுகதைகள் மாத்திரமின்றி கந்தகவரிகளைக் கொண்ட கவிதைகளை “மாடும் வீடும்”. என்ற பெயரில் நூலுருவில் கொண்டுவந்துள்ளார்.. மலையக சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பத்து பேரை தெரிவு செய்தால் அதில் நிச்சயம் இடம் பெறக் கூடியவர் மல்லிகை சி.குமார். மலையக மக்களின் வாழ்வியலை தன் படைப்புகளால் சிறப்பாக சித்தரிக்கும் இவர். சிறுகதை, கவிதை, நாவல், ஓவியம் என தனது ஆற்றலையும் ஆளுமையையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவரது வாழ்வும் எழுத்தும் ஒன்றாக இருப்பதே இவரது வெற்றியின் ரகசியம்.

அந்தனி ஜீவா

செயலாளர்

மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை

ISBN 955 - 8589 - 00-4